

Liahóna

**Mobileszközök
az úrvacsorai
gyűlésen?, 26**

**A következő
szükséges
szertartás, 18**

**„Isten szándékait
nem lehet
meghiúsítani”, 34**

„AKKOR VÁLUNK
JOGOSULTTÁ
JÉZUS KRISZTUS
MEGTISZTÍTÓ
HATALMÁRA,
AMIKOR ÉRDEMESEN
VESZÜNK AZ
ÚRVACSORÁBÓL.”

DALE G. RENLUND ELDER
ÉS RUTH L. RENLUND NŐTESTVÉR

Lásd Az úrvacsora gyönyörűséges ajándéka, 18. oldal.

18

KIEMELT CIKKEK

10 **Az egyház pénzügyi önellátásának lelki alapjai**
Írta: Gérald Caussé püspök
Pénzügyi és befektetési eljárásrendjeiben az egyház a tagjainak tanított alapelveket követi.

18 **Az úrvacsora gyönyörűsége ajándéka**
Írta: Dale G. Renlund elder és Ruth L. Renlund nőtestvér
Amikor érdemesen veszünk az úrvacsorából, újra és újra megújítjuk a keresztkelés áldásait.

34 **Szettek: Az egyház története – 6. fejezet: Isten ajándéka és hatalma**
Joseph ismét hatalmat kap a fordításhoz, ezúttal Oliver Cowdery segítségével mellette.

26 **Istenimádat egy digitális korban**
Írta: Adam C. Olson
Az elektronikus eszközök gazdagíthatják, de gátolhatják is az úrvacsorai gyűlési hódolatunkat.

ROVATOK

4 **A hit képmásai: Darren és Stacey Rea, Ausztrália, Sydney**

6 **Szolgáltatási tantételek: Tartalmas kapcsolatok kialakítása**

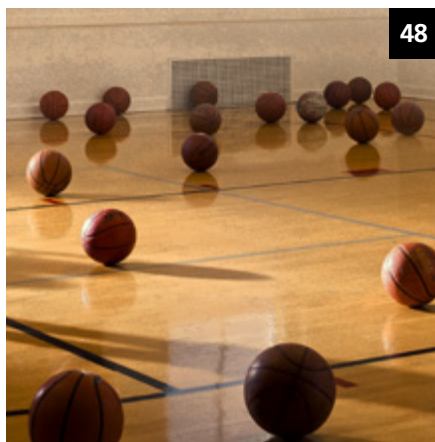
16 **Otthonaink, családjaink: Arra törekszem, hogy tanult és nemes édesanya legyek**
Írta: Lilian Pagaduan-Villamor

40 **Utolsó napi szettek történetei**

80 **Míg újra találkozunk: Próbálkozások tovább!**
Írta: Marvin J. Ashton elder

BORÍTÓ
Fénykép: Leslie Nilsson.

48

44 **Hogyan tanult meg Eric bízni Istenben**

Írta: Richard M. Romney

Ez a ghánai fiatal felnőtt nehézségek és fájdalmak közepette is szert tett az Istenbe vetett hitre, és az felkészítette őt az evangélium elfogadására.

48 **De mi lesz, ha elhibázom?**

Írta: Sarah Keenan

Ha megengedjük, hogy a kudarc-tól való félelem visszatartsa a próbálkozásoktól, értékes fejlődési lehetőségeket szalasztunk el.

Lássuk, megtalálod-e az ebben a számban elrejtett liahónát!

Tipp: Milyen ígéreteket találhatsz a Mormon könyvében?

50

50 **Mielőtt elhívnak a szolgálatra**

Írta: Ryan Carr

Olvasd el, hogyan látják a teljes idejű misszionáriusok a tapasztalataikat, és milyen javaslatokat tesznek a fiataloknak a szolgálatra való felkészülést illetően.

56 **Öt dolog, amit a misszionáriusi létről a Tan és szövetségekből tanulhatsz**

Írta: Charlotte Larcabal

Ezek a szentírásrészek a misszionáriusi munka olyan tanítételeit fejtik ki, amelyek mindannyiunkra érvényesek, amikor az evangélium megosztására törekszünk.

58 **Hat ok, amiért tényleg szükségünk van az egyházra!**

Írta: Eric B. Murdock és

Joshua J. Perkey

Íme néhány ok, amiért az egyház szervezete nélkülözhetetlen Isten számunkra készített tervében.

62 **Kérdések és válaszok**

Milyen tevékenységekkel tölthetem értékesebben a szabadidőmet?

64 **Poszter: Az életünkre vonatkozó kinyilatkoztatás**

65 **Az utolsó szó: Hat módja annak, hogy mindenkor emlékezzünk a Szabadítóra**

Írta elder Gerrit W. Gong

70

66 **Mindig imádkozhatok**

Meg tudod válaszolni ezeket az imáról szóló kérdéseket?

68 **Fényljen a világosságotok!: Ragyogó bizonyág**

Habár féltém, megosztottam a bizonyágomat a többi tanuló előtt.

70 **A „nemharcolás” ígérete**

Írta: Myrna M. Hoyt

Tibinek eszébe jutott egy történet a Mormon könyvből, és tudta, hogyan fejezhetné be a veszeke-dést az unokatestvérével.

72 **Hit, remény és kegyelem – 1. rész: A békehangja**

Írta: Megan Armknecht

Ijesztő volt a háború alatt Hollandiában élni, de Grace tudta, hogy a családja rendben lesz.

74 **Apostolok bizonyágtétele Krisztusról**

Írta: Ronald A. Rasband elder

75 **A futball és a vasárnapok**

Írta: Jörg Klebingat elder

Szerettem futballozni, de miután ráleltem az egyházra, Istent annál is jobban szerettem.

76 **Történetek a szentírásokból: Dávid és Góliát**

Írta: Kim Webb Reid

79 **Kifestő: Én is jó példa lehetek**

2018. AUGUSZTUS XXVI. ÉVFOLYAM 8. SZÁM
LIAHONA 14799 135

Az Utolsó Napok Szentjeinek Jézus Krisztus Egyháza nemzetközi folyóirata

Az Első Elnökség: Russell M. Nelson, Dallin H. Oaks, Henry B. Eyring

A Tizenkét Apostol Kvóruma: M. Russell Ballard, Jeffrey R. Holland, Dieter F. Uchtdorf, David A. Bednar, Quentin L. Cook, D. Todd Christofferson, Neil L. Andersen, Ronald A. Rasband, Gary E. Stevenson, Dale G. Renlund, Gerrit W. Gong, Ullisses Soares

Főszerkesztő: Hugo E. Martinez

Főszerkesztő-helyettesek: Randall K. Bennett, Becky Craven
Tanácsadók: Brian K. Ashton, ifj. LeGrand R. Curtis, Edward Dube, Sharon Eubank, Cristina B. Franco, Donald L. Hallstrom, Douglas D. Holmes

Ügyvezető igazgató: Richard I. Heaton

Egyházi folyóiratok igazgatója: Allan R. Loyborg

Gazdasági vezető: Garff Cannon

Vezető szerkesztő: Adam C. Olson

Vezetőszerkesztő-helyettes: Ryan Carr

Kiadásért felelős asszisztens: Francisca Olson

Alkotói és szerkesztői csoport: Maryssa Dennis, David Dickson, David A. Edwards, Matthew D. Flitton, Lori Fuller, Garrett H. Garff, LaRene Porter Gaunt, Jon Ryan Jensen, Charlotte Larcabal, Michael R. Morris, Eric B. Murdock, Sally Johnson Odekirk, Joshua J. Perkey, Jan Pinborough, Richard M. Romney, Mindy Selu, Chakell Wardleigh, Marissa Widdison

Művészeti ügyvezető igazgató: J. Scott Knudsen

Művészeti igazgató: Tadd R. Peterson

Arculat: Jeanette Andrews, Fay P. Andrus, Mandie Bentley, C. Kimball Bott, Thomas Child, David Green, Colleen Hinckley, Eric P. Johnsen, Susan Lofgren, Scott M. Mooy, Emily Chieko Remington, Mark W. Robison, Brad Teare, K. Nicole Walkenhorst

Szellemi tulajdonjogi koordinátor: Collette Nebeker Aune

Gyártási vezető: Jane Ann Peters

Gyártási csoport: Ira Glen Adair, Julie Burdett, Thomas G. Cronin, Bryan W. Gygi, Ginny J. Nilson, Derek Richardson

Nyomdai előkészítő: Joshua Dennis, Ammon Harris

Nyomtatási igazgató: Steven T. Lewis

Terjesztési igazgató: Troy R. Barker

Fordítás: Mecseri Olivér

Terjesztés:

Corporation of the Presiding Bishop of
The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints
Steinmühlstrasse 16, 61352 Bad Homburg v.d.H., Germany

Előfizetési tudnivalók:

Előfizetés vagy címváltozás bejelentése az
Ügyfélszolgálaton keresztül lehetséges.

Ingyenes telefonszám (USA és Kanada): 00800 2950 2950

Telefonszám: +49 6 172 4928 33/34

Ímél: orderseu@ldschurch.org

Online Store internetes áruház: store.lds.org

Az előfizetés éves díja: 4,60 euró

Kéziratok és kérdések a liahona.lds.org oldalon küldhetők be, vagy postai úton a következő címre: Liahona, Rm. 2420, 50 E. North Temple St., Salt Lake City, UT 84150-0024, USA; vagy ímélben: liahona@ldschurch.org.

A *Liahona* (a kifejezés a Mormon könyvében szerepel és „iránytűt” vagy „iránymutatót” jelent) a következő nyelveken jelenik meg: albán, angol, bizsalam, bolgár, cseh, dán, észt, fidzsi, finn, francia, görög, holland, horvát, indonéz, izlandi, japán, khmer, kínai, kiribati, koreai, lengyel, lett, litván, magyar, malgas, marshall-szigeteki, mongol, német, norvég, olasz, orosz, örmény, portugál, román, spanyol, svéd, szamoai, szebuano, szlovén, szuahéli, tagalog, tahiti, thai, tongai, ukrán, urdu és vietnami. (A megjelenés gyakorisága országonként változik.)

© Intellectual Reserve, Inc., 2018. All right reserved. Printed in the United States of America.

Szerzői jogok: Természetes személyek másolatot készíthetnek a *Liahonában* megjelent anyagokról személyes, nem kereskedelmi használatra (beleértve az egyházi elhívásokhoz való felhasználást is), kivéve, ahol ez másként van feltüntetve. Ez a jogosultság bármikor visszavonható. Nem lehet azonban másolatokat készíteni azokról a képekről, amelyek forrásmegjelölésénél ez fel lett tüntetve! Szerzői jogi kérdések az alábbi címekre küldhetők: Intellectual Property Office, 50 E. North Temple St., FL 13, Salt Lake City, UT 84150, USA; ímélben: cor-intellectualproperty@ldschurch.org.

For Readers in the United States and Canada:

August 2018 Vol. 26 No. 8. LIAHONA (USPS 311-480) Hungarian (ISSN 1085-3847) is published monthly by The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints, 50 E. North Temple St., Salt Lake City, UT 84150. USA subscription price is \$10.00 per year; Canada, \$12.00 plus applicable taxes. Periodicals Postage Paid at Salt Lake City, Utah. Sixty days' notice required for change of address. Include address label from a recent issue; old and new address must be included. Send USA and Canadian subscriptions to Salt Lake Distribution Center at address below. Subscription help line: 1-800-537-5971. Credit card orders (American Express, Discover, MasterCard, Visa) may be taken by phone or at store.lds.org. (Canada Post Information: Publication Agreement #40017431)

POSTMASTER: Send all UAA to CFS (see DMM 507.1.5.2).

NONPOSTAL AND MILITARY FACILITIES: Send address changes to Distribution Services, Church Magazines, P.O. Box 26368, Salt Lake City, UT 84126-0368, USA.

Internetes források

Olvass cikketek és küldj be sajtót a liahona.lds.org oldalon.

Lelekelemelő, megosztható üzeneteket találsz a [facebook.com/liahona](https://www.facebook.com/liahona) oldalon (angolul, portugálul és spanyolul).

Visszajelzést a liahona@ldschurch.org címre küldj.

Előfizetni a store.lds.org oldalon tudsz. Segítséget kaphatsz még az elosztóközpontokban, az egyházközségi vezetők megkerdezésével, vagy az 1-800-537-5971-es telefonszám felhívásával (USA és Kanada).

IKONOK A GETTY IMAGES JÓVOLTÁBÓL

TÉMAKÖRÖK EBBEN A SZÁMBAN

A számok a cikk első oldalára utalnak.

anyaság, 16

békesség, 72

bizonyosság, 6, 34, 68

bűnbánat, 34, 43

család, 4, 16, 40, 72, 79, 80

egyéni érték, 62

egyházi gyűlések, 26, 30, 58

egyházi vezetők, 43

egyháztörténet, 34, 58

félelem, 48, 65, 72, 76

fogyatékoságok, 44

hit, 4, 44, 55, 65,

72, 76

ima, 41, 43, 44, 66, 72

iskolázottság, oktatás, 16

Jézus Krisztus, 18,

65, 74

Joseph Smith, 34

kedvesség, 70

kinyilatkoztatás, 34, 56,

58, 64

kítartás, 80

megpróbáltatás, 41,

44, 80

megtéres, 44

Mennyei Atya, 18, 41,

44, 58

misszionáriusi

felkészülés, 50, 56, 75

misszionáriusi munka,

42, 50, 56

Mormon könyve, 18, 34,

42, 70

penzügyek, 10

sabbatnap, 18, 75

Szentlélek, 18, 30, 34, 43,

50, 56

szolgálat, 6, 40

szövetségek, 18, 58

technika, 26, 30

tized, 10

úrvacsora, 18, 65

Darren és a felesége, Stacey mindent pénzzé tett, hogy megvalósíthassák az álmát, és egy londoni filmstúdióban dolgozhasson animátorként. Amikor azonban megtudták, hogy sok évnyi próbálkozás után végre gyermeket várnak, rájöttek, hogy az ő fizetése önmagában nem lesz elég az ottani megélhetéshez.

CHRISTINA SMITH, FÉNYKÉPÉSZ

Darren és Stacey Rea

Ausztrália, Sydney

Stacey: Elkezdtünk arról beszélni, hogy visszaköltözünk Ausztráliába. Csak hogy Brisbane-ben nem voltak filmstúdiók. Darrennek lényegében fel kellett volna adnia a hivatását.

Darren: Úgy éreztem, hogy teljesen padlón vagyok. A feleségem terhes, miközben én munkanélküli vagyok, és saját lakásra sem telik.

Stacey: Egyszer a szüleim házában, a mosókonyhában letérdeltünk és imádkoztunk.

Darren: Aztán tudomásunkra jutott, hogy egy új stúdió nyílik Brisbane-ben. Felkérését kaptam néhány animációs munkára.

Stacey: Megtanultuk, hogy bármin menjünk is keresztül, az a legfontosabb, hogy legyen hitünk Mennyei Atyában és Jézus Krisztusban.

Szolgálattételi tantételek

TARTALMAS KAPCSOLATOK KIALAKÍTÁSA

*Növekszik a képességünk a másokkal való törődésre,
amikor tartalmas kapcsolatunk van velük.*

A másoknak nyújtott szolgálattételre való felkészülés lehetőséget ad arra, hogy gondoskodó kapcsolatokat építsünk ki velük – olyan kapcsolatot, amelyben fesztelenül kérhetnek vagy fogadhatnak el segítséget. Miután megtettük az erőfeszítést az ilyen kapcsolat kialakítására, Isten életeket változtathat meg a kapcsolat mindkét oldalán.

„Igazán úgy hiszem, hogy nincs jelentőségteljes változás jelentőségteljes kapcsolatok nélkül” – mondta Sharon Eubank, első tanácsos a Segítőegylet általános elnökségében. Ahhoz pedig – tette hozzá –, hogy a szolgálati cselekedeteink képesek legyenek átalakítani mások életét, azoknak „a gyógyítás és odafigyelés és

együttműködés és tisztelet őszinte vágyában” kell gyökerezniük.¹

A jelentőségteljes kapcsolat nem meszterkedés. Alapja az együttérzés, az őszinte erőfeszítés és a „színleletlen szeretet” (lásd T&S 121:41).²

A kapcsolatok építésének és megerősítésének módjai

„A [kapcsolatokat] egyesével építjük” – jelentette ki Dieter F. Uchtdorf elder, a Tizenkét Apostol Kvórumának tagja.³ Miközben arra törekszünk, hogy jelentőségteljes kapcsolatokat építsünk ki azokkal, akiknek szolgálattételt nyújtunk, a Szentlélek képes vezetni minket. A következő javaslatok az Uchtdorf elder által ajánlott mintán alapulnak.⁴

Töltsetek együtt időt!

Egy kapcsolat kialakítása időbe telik. Keresd az alkalmakat a kapcsolattartásra. Tanulmányok azt mutatják, hogy az egészséges kapcsolatokhoz elengedhetetlen tudatni másokkal, hogy törődsz velük.⁶ Látogasd meg gyakran azokat, akinek a szolgálatára elhívtak. Beszélj velük az egyházban. Használj minden olyan további eszközt is, amely megfelelőnek tűnik – ilyen lehet az ímé, a Facebook, az Instagram, a Twitter, a Skype, a telefonhívás vagy egy képeslap küldése. Richard G. Scott elder (1928–2015) a Tizenkét Apostol Kvórumából arról beszélt, mekkora ereje van a szeretet és a támogatás egyszerű és találékony kifejezési módjainak: „[Gyakran történt, hogy a] szentírás[omat] kinyitva találtam benne egy szeretetteljes, támogató üzenetet, amelyet [a feleségem,] Jeanene csúsztatott a lapok közé. [...] E drága üzenetek, ...felbecsülhetetlen vigaszt és

ihle-
tet... nyúj-
tanak azóta is.”⁷

Azt se feledd, hogy egy kapcsolathoz két fél kell! Felajánlhatod bár a szeretetedet és a barátságodat, a kapcsolat mégsem fog fejlődni, hacsak nem fogadják el és viszonzják a felajánlást. Ha a másik ember nem tűnik fogadó-késznek, ne erőltess a kapcsolatot. Adj neki időt, hogy észrevegye a te őszinte erőfeszítéseidet, szükség esetén pedig tanácskozz a vezetőiddel arról, hogy van-e még esélye egy jelentőségteljes kapcsolatnak.

Ismerd meg őket!

Ezra Taft Benson elnök (1899–1994) ezt tanította: „Nem tudjátok jól szolgálni azokat, akiket nem ismertek jól.” Azt javasolta, hogy jegyezzük meg mind-egyik családtag nevét, és tudjunk az életük fontos eseményeiről, mint amilyenek a születésnapok, áldások, keresztelesek és házasságkötések. Ez arra is lehetőséget ad, hogy üzenetet írjunk vagy telefonáljunk, és gratuláljunk egy-egy családtagnak, valamilyen különleges teljesítményhez vagy eredményhez.⁵

A szolgálattételi tantételek célja, hogy segítsenek megtanulnunk, miként törődünk egymással – ezek nem megosztani való üzenetek. Ahogy jobban megismerjük azokat, akiket szolgálunk, a Szentlélek készítetése révén majd tudni fogjuk, hogy a törődésünkön és együttérzésünkön túl milyen üzenetre lehet szükségük.

A kapcsolattartásodat gondoskodás jellemezze!

A jelentőségteljes kapcsolatok kialakításához muszáj a felszín alá ereszkednünk. A felszínes kapcsolattartás tele van időbeosztásokról, időjárásról és egyéb apró kérdésekről szóló csevegéssel, de nem szól az érzések, meggyőződések, célok és aggodalmak megbeszéléséről, ami pedig szükséges ahhoz, hogy jelentőségteljesebb kapcsolódási pontok jöjjenek létre. Mennyei Atya a kapcsolattartásnak ezt a jelentőségteljesebb fajtáját mintázta, amikor megosztotta az érzéseit és a terveit a Fiával (lásd János 5:20), illetve a prófétaín keresztül velünk (lásd Ámós 3:7). Azáltal, hogy beszélünk egymásnak a mindennapi történésekről és az élet

kihívásairól – ahogy a Lélek arra készítet –, elkezdjük egyre jobban értékelni egymást, amikor közös érdeklődési körökre és tapasztalatokra bukkanunk.

Az odafigyelés létfontosságú részét képezi annak, hogy a törődésedet tolmácsolod.⁸ Amikor gondosan figyelsz, növekszik az esélyed arra, hogy segíts másoknak Krisztushoz jönni, amint egyre inkább megérted és átlátod a szükségleteiket, és amint szeretve, megértve és biztonságban érzik magukat.

Értékelj a különbségeket és a hasonlóságokat is!

„[N]éhányan azt [hiszik], hogy az egyház minden egyháztagot ugyanolyanná akar formálni – hogy mindegyikük ugyanúgy nézzen ki, ugyanúgy érezzen, gondolkodjon és viselkedjen, mint a többiek – mondta Uchtdorf elder. – Ez ellentmondana Isten nagyszerűségének, aki minden férfit a fivéréától különbözőnek teremtett...”

Az egyház csak erősödik, amikor kihasználjuk ezt a sokszínűséget, egymást pedig arra buzdítjuk, hogy tehetségeinket fejlesszük és arra használjuk, hogy tanítványtársainkat felemeljük és megerősítsük.”⁹

Ahhoz, hogy úgy szeressünk másokat, ahogy Isten szeret minket, az kell, hogy olyanok próbáljunk látni másokat, amilyenek Isten látja őket. Thomas S. Monson elnök (1927–2018) ezt tanította: „Ki kell fejlesztenünk a képességet, hogy ne úgy lássu[nk másokat], amilyenek pillanatnyilag, hanem amilyenekké... válhatnak”.¹⁰ Imádkozhatunk segítségért, hogy olyanok lássunk másokat, amilyenek Isten látja őket. Amikor a bennük rejlő fejlődési lehetőség alapján viszonyulunk másokhoz, akkor ők alighanem meg is fognak felelni az elvárásnak.¹¹

Szolgálj őket!

Légy fogékony azok szükségleteire, akinek szolgálattételt nyújtasz, és állj készen, hogy adj az időből és a tehetségeidből, akár szükség idején, akár csak azért, mert törődsz velük. Mellettük lehetsz, hogy megnyugvást, támogatást, illetve – vészhelyzet, betegség vagy egy sürgető helyzet esetén – kellő segítséget nyújts. Azonban túl sok az olyan kapcsolat, amelyben csak reagálunk. Isten azért adott nekünk önrendelkezést, hogy önmagunk cselekedhessünk, ne pedig velünk cselekedjenek (lásd 2 Nefi 2:14). Éppen úgy, ahogy János apostol is azt tanította, hogy azért szeretjük Istent, mert Ő előbb szeretett minket (lásd 1 János 4:19), amikor mások a szolgálati cselekedeteinken keresztül érzik az őszinte szeretetünket, az szíveket lágyíthat meg, valamint növelheti a szeretetet és bizalmat.¹² Ez pedig a kedves cselekedetek olyan felívelését indítja útjára, amely kapcsolatokat képes építeni. ■

JEGYZETEK

1. Lásd Sharon Eubank, in “Humanitarian Acts Must Be Rooted in Relationship, Sharon Eubank Says,” mormonnewsroom.org.
2. Lásd Szolgálattételi tantételek: Könyörületes felkarolás. *Liahóna*, 2018. júl. 6–9.
3. Dieter F. Uchtdorf: Dolgok, melyek a leginkább számítanak. *Liahóna*, 2010. nov. 22.
4. Lásd Dieter F. Uchtdorf: Dolgok, melyek a leginkább számítanak. 22.
5. Lásd Ezra Taft Benson, “To the Home Teachers of the Church,” *Ensign*, May 1987, 50.
6. Lásd Charles A. Wilkinson and Lauren H. Grill, “Expressing Affection: A Vocabulary of Loving Messages,” in *Making Connections: Readings in Relational Communication*, ed. Kathleen M. Galvin, 5th ed. (2011), 164–73.
7. Richard G. Scott: A házasság örökkévaló áldása. *Liahóna*, 2011. máj. 96.
8. Lásd Szolgálattételi tantételek: Az alapos odafigyelés öt ismérve. *Liahóna*, 2018. jún. 6–9.
9. Dieter F. Uchtdorf: Négy titulus. *Liahóna*, 2013. máj. 59.
10. Thomas S. Monson: Olyannak lássunk másokat, amilyenekké válhatnak! *Liahóna*, 2012. nov. 69.
11. Lásd Terence R. Mitchell and Denise Daniels, “Motivation,” in *Handbook of Psychology*, vol. 12, ed. Walter C. Borman and others (2003), 229.
12. Lásd Edward J. Lawler, Rebecca Ford, and Michael D. Large, “Unilateral Initiatives as a Conflict Resolution Strategy,” *Social Psychology Quarterly*, vol. 62, no. 3 (Sept. 1999), 240–56.

A SZABADÍTÓ MÓDJÁN VALÓ SZOLGÁLATTÉTEL

Jézus Krisztus jelentőségteljes kapcsolatokat alakított ki a tanítványaival (lásd János 11:5). Ismerte őket (lásd János 1:47–48). Időt töltött velük (lásd Lukács 24:13–31). Nem csak felszínesen társalgott velük (lásd János 15:15). Értékelte a különbözőségeiket (lásd Máté 9:10), és látta a bennük rejlő lehetőséget (lásd János 17:23). Habár Ő volt mindenek Ura, mindenkit szolgált, kijelentve, hogy nem azért jött, hogy neki szolgáljanak, hanem hogy Ő végezzen szolgálattételt (lásd Márk 10:42–45).

Mit fogsz tenni azért, hogy erősebb kapcsolatokat alakíts ki azokkal, akiknek a szolgálatára elhívtak?

Gérald Caussé
püspök
elnöklő püspök

Az egyház pénzügyi önellátásának

LELKI ALAPJAI

Nemrégiben alkalmam nyílt ellátogatni az ohiói Kirtlandbe. Ezen a történelmi helyen, ahol a visszaállítás sok figyelemre méltó eseménye zajlott, a látogatókat megkérlik, hogy gondolkozzanak el azoknak a hősi férfiaknak és nőknek a hitén és örökségén, akik lefektették e nagyszerű utolsó napi munka alapjait. Miközben a kirtlandi korszak az eladdig példátlan növekedés és lelki kiáradás ideje volt, e szentek többsége rendkívül szegény volt és létbizonytalanságban élt. Feláldoztak mindent – sok esetben már virágzó gazdaságokat vagy biztos munkát – Jézus Krisztus és az Ő prófétája, Joseph Smith követéséért.

Ahogy ezen a szent helyen lépkedtem, nem tudtam nem gondolni arra a szembebeszökő különbségre, amely az akkori, kirtlandi szegénység, és az egyház, illetve számos többnemzedékes tagjának viszonylagos jóléte között mutatkozik. Az Úr figyelemre méltó módon áldotta meg az Ő egyházát és az utolsó napi szenteket!

E világi áldások bősége Istennek azon a sokszor elismételt parancsolatán alapszik, mely szerint: „amennyiben betartjátok a parancsolataimat, boldogulni fogtok ezen a földön”¹.

Ez az ígéret központi helyet foglal el a Mormon könyve történetében és tanításában. Megjelenik a 15 könyvből hétben, 18 különböző szentírásversben. Habár a jóllét azon áldása, amelyet ezek a szentírások említenek, elsősorban lelki természetű, ugyanakkor arra is vonatkozik, hogy Isten népe gazdasági fejlődést élvezhet, és fizikailag önellátóvá válik.

A fizikai önellátás mindenekelőtt annak a néhány iránymutató tantételnek a hithű betartásából ered, amelyet az Úr

*Az egyház vezetőiként folyamatosan
átérezzük azt a hatalmas felelősségünket,
hogy az Úrnak tetsző módon használjuk
fel a szent tizedeket és felajánlásokat.*

az Ő prófétáin keresztül kinyilatkoztatott, és amelyek részei lettek az utolsó napi szentek mindennapi életének és kultúrájának. E tantételek közé tartozik a tizedfizetés törvénye, a böjt törvénye, továbbá az oktatás, a munka és az önellátás szükségessége. Az is állandó ajánlás az egyháztagok felé, hogy éljenek az anyagi kereteiken belül, kerüljék a szükségtelen adósságot, és fizikai készletek – többek között élelem és anyagi tartalékok – kialakításával készüljenek a jövőre.

Miközben az egyháztagok e fizikai tantételeket tanulják, az egyház vezetői maguk is alkalmazzák azokat nagyobb léptékben, az egyház egészére vonatkozóan. Pénzügyi és befektetési eljárásaiban az egyház egyszerűen azt a tant és azokat az előírásokat alkalmazza, amelyeket a tagjainak is tanít. E tantételek közül most négyet veszek sorra.

Első tantétel: A tizedfizetés törvénye

Egy 1838. július 8-án Joseph Smith által kapott kinyilatkoztatásban az Úr azt az utasítást adta, hogy „azok, akik ily módon tizedet fizettek, fizessenek évente egytized részt minden jövedelmükből”. Azt is tudatta, hogy ez az útmutatás „örökre állandó törvény”² lesz az összes szent számára.

A tizedfizetés törvényét az Úrtól jövő parancsolatként fogadták azon a napon, valamint egy olyan isteni törvény visszaállításaként, amelyet Izráel népe már a régi időkben is megtartott. Az Úrnak az Ő népével kötött szövetség jele volt ez – annak a jele, hogy ha hűek maradnak ehhez, akkor Ő fizikailag és lelkileg is meg fogja áldani őket. Ma a tizedfizetés törvénye továbbra is az utolsó napi szentek alapvető gyakorlatához tartozik, éljenek bárhol, bármilyen társadalmi helyzetben és anyagi körülmények között. Egyúttal ez az egyház pénzügyi biztonságának alapja is.

Amióta elhívtak az Elnöklő Püspökségbe, szüntelenül elámulok az egyháztagok hitén és hűségén, melyet az e törvény szerinti életük során tanúsítanak. Tizedfizetés nélkül az egyház képtelen lenne megvalósítani isteni küldetését. Az egyik emlékezetes általános konferenciai beszédében Gordon B. Hinckley elnök (1910–2008) kijelentette: „Mélységesen hálás vagyok a tizedfizetés törvényéért. Számomra ez egy folyamatosan ismétlődő csoda. Az emberek hite teszi ezt lehetővé. Ez az Úr terve a királysága munkájának finanszírozására.”³

Ugyanazon az 1838-as napon Joseph egy másik kinyilatkoztatást is kapott, amelyben az Úr világossá tette, milyen

Az egyházi tulajdonban lévő gazdaságok közelében lakó egyháztagoknak lehetőségük van önkéntesként gyümölcsöt és zöldséget szedni. Az egyházi gazdaságokból származó termények látják el a konzervüzemeket és a püspökök tárházait a szükséglet látó egyháztagok megsegítésére.

módon kell jóváhagyni és kezelni a tized felhasználását. Kijelentette: „...az egyházam Első Elnökségéből, valamint a püspökből és az ő tanácsából álló tanács, és az én főtanácsom [által kerüljön szétosztásra]; és az én nekik szóló hangom [által], mondja az Úr.”⁴ Az ebben a kinyilatkoztatásban említett „püspök... és az ő tanácsa”, valamint az „én főtanácsom” kifejezések ma az Első Elnökségként valamint a Tizenkét Apostol Kvórumaként használatosak.

A Tan és szövetségek 120. szakaszában található fenti utasításokat napjainkban is aprólékosan alkalmazzák. A Tizenkét Apostol Kvóruma és az Elnöklő Püspökség minden december első péntekén közösen értekezik, hogy megvizsgálja és jóváhagyja az egyház – tizedekből és felajánlásokból várható – szent pénzalapjainak következő évre vonatkozó elosztását. Az ilyen tanácsgyűlés megtartása biztosítja, hogy a döntések a közös tanácskozás, a kinyilatkoztatás és az egyhangúlagosság lelkiségében szülessenek.

Az egyház vezetőiként folyamatosan átérizzük azt a hatalmas felelősségünket, hogy helyénvaló és az Úrnak tetsző módon használjuk fel a szent tizedeket és felajánlásokat. Ahogyan azt David A. Bednar elder a Tizenkét Apostol Kvórumából olyan találóan jellemezte: „Nagyon

is tudatában vagyunk, milyen szent az özvegyasszony két fillére.”⁵ Hinckley elnök még ezt is mondta:

„A pénz, amelyet az egyház a hithű tagoktól kap, meg van szentelve. Ez az Úr erszénye. [...] A pénzalapokkal, amelyekért felelősek vagyunk, együtt jár egy olyan szent bizalom is, hogy azokat – lévén az emberek célzott, szent felajánlásai – teljes becsületességgel és feddhetetlenséggel, valamint nagy körültekintéssel kezeljük.

Óriási felelősséget érzünk felétek, akik ezeket a hozzájárulásokat tesztitek. Még ennél is nagyobb felelősséget érzünk az Úr felé, akié ez a pénz.”⁶

Nem vagyunk sem pénzügyi intézet, sem üzleti vállalkozás. Jézus Krisztus egyháza vagyunk, és ennek az egyháznak nincs más célja, mint az, amelyet maga az Úr tűzött ki számára. Ez úgy szól, hogy „jőjjetek Krisztushoz, és legyetek benne tökéletesek”⁷, ennek útja pedig „az egyháztagok támogatása, hogy Jézus Krisztus evangéliuma szerint tudjanak élni, Izrael összegyűjtése a misszionáriusi munkán keresztül, a szegényekről és a rászorulókról való gondoskodás, valamint a halottak szabadításának elősegítése templomok felépítésével és a helyettes általi szertartások elvégzésével”⁸.

Az előírás szerint a szent tizedalapok az egyház lelki és vallási küldetésének támogatására vannak jóváhagyva és előírányozva. Ezeket hat fő terület támogatására fordítják: 1.) a világszerte található több mint 30 000 egység istentiszteleti helyeinek létesítésére és fenntartására; 2.) az egyház jólléti és emberbaráti segítség-programjainak igazgatására, mint

2016 júliusában az UNSZ Szeretetszolgálat 280 kerekesszéket és kézzel hajtható triciklit adományozott az indiai Karimnagarban. 2001 óta UNSZ Szeretetszolgálat több mint 500 000 kerekesszéket osztott szét 133 országban.

amilyen a 2017-ben zajló több mint 2700 projekt is volt; 3.) oktatási programok biztosítására, beleértve az egyházi iskolákat és egyetemeket, valamint ifjúsági és felsőfokú hitoktatási programokat; 4.) a világszintű misszionáriusi működésünk támogatására, beleértve a 420 missziót és a körülbelül 70 000 misszionáriusra fordított forrásokat; 5.) a világszerte meglévő, egyre növekvő számú, jelenleg mintegy 160 templom építésére és működtetésére, valamint a kiterjedt családtörténeti és feljegyzésmegőrzési program igazgatására; végül 6.) az egyház általános igazgatásának támogatására.

Hálás vagyok a tizedfizetés törvényéért. Úgy lelki, mint fizikai áldások forrása ez, az egyház és minden egyes tagja számára is.

Második tantétel: Önellátás és önállóság

A személyes önrendelkezés Isten egyik legnagyobb ajándéka. Létfontosságú a földi fejlődésünk és az örökkévaló szabadításunk szempontjából. Azáltal, hogy Isten gyermekei fizikailag és lelkileg önellátóvá válnak, fejlődik az arra való képességük, hogy önálló döntéseket hozzanak, ezzel pedig betöltsék teremtésük célját.

Következésképpen nem meglepő, hogy adományozási korszakunk prófétái szüntelenül arra kérték az egyháztagokat, hogy törekedjenek önellátóvá válni. Különösen sokatmondóak Hinckley elnök szavai:

„Buzdítalak titeket..., hogy vizsgáljátok meg anyagi helyzeteteket. Buzdítalak benneteket, hogy legyetek szerények kiadásaitokban; fegyelmezzétek magatokat vásárlásaitok során, hogy amennyire csak lehet, elkerüljétek az adósságot. Fizessétek ki adósságaitokat, milyen gyorsan csak tudjátok, és szabaduljatok a rabságból!

Ez része a földi evangéliumnak, melyben hiszünk. Áldjon meg benneteket az Úr..., hogy rendbe tegyétek a házatokat! Ha kifizettétek adósságotokat, ha van tartalékokot, még ha kevés is, akkor tombolhatnak körülöttetek a szélviharok, ti menedéket találtok [a családotoknak], és béke lesz a szívetekben.”⁹

Russell M. Nelson elnök is az önellátás áldásait hangsúlyozta, amikor ezt mondta: „Akarattal munkálkodva, a szentek megújult megbecsüléssel tekintenek arra, hogy kik ők, és hogy mi az ő örökkévaló értékük. Az igazlelkűség, az önállóság, a takarékoság, a szorgalom és az önellátás személyes célokká válnak. Ezek a tulajdonságok életeteket változtatnak meg.”¹⁰

Ahogy az otthoni költségvetés bölcs elkészítése lehetővé teszi az egyes egyháztagoknak és családoknak, hogy megőrizzék a függetlenségüket, éppúgy kulcsfontosságú a körültekintő pénzügyi ügyvitel az egyház önálló működésre való képességének megőrzéséhez. Ez annak a Joseph Smithen keresztül tett isteni felszólításnak megfelelően történik, hogy az Úr gondviselése által „az egyház függetlenül állhasson a celesztialis világ alatti minden más teremtmény felett”¹¹.

E gondviselés különösképpen nyilvánvaló a mi időnkben. Örvendünk annak a ténynek, hogy az egyház teljes anyagi függetlenséget ért el, és képes anélkül megvalósítani a küldetését, hogy közben bármiféle adóssága keletkezne. Amint azt Hinckley elnök kijelentette: „Ha nem boldogulunk, akkor visszanyesegetjük a programjainkat. [...] Nem fogunk kölcsönkérni.”¹²

A pénzügyi ügyviteli előírásokat az egyházi vezetők határozták meg, és ezeket gondosan alkalmazzák is az éves költségvetés kialakításakor, illetve a kiadások megszabásakor. Ezek az előírások két egyszerű és világos tartalmat tartalmaznak:

- Először is, a teljes kiadás nem haladhatja meg az előrejelzett bevételt.
- Másodsor, a működési kiadásokra szánt költségvetés nem növekedhet gyorsabb ütemben egyik évről a másikra, mint amekkora a tizedfizetési hozzájárulások mértékének várható növekedése.

Harmadik tantétel: Előrelátó életvitel

Az egyháztagok tudatában vannak annak a ténynek, hogy csapásokkal jellemzett korszakban élnek, amelyeket éppúgy okozhatnak emberi tevékenységek, mint a természeti erők. Az utolsó napokra vonatkozó próféciaik egyértelműek, és nagy bölcsesség rejlik a jövőre való felkészülésben – legyen szó egy lehetséges éhínségről, katasztrófáról, pénzügyi válságról, vagy bármilyen egyéb, előre nem látott kedvezőtlen körülményről. Az egyházi vezetők gyakran tanácsolják azt az egyháztagoknak, hogy előrelátó életvitelt folytassanak olyan otthoni tartalékok képzése által, amelyek többletet tartalmaznak vízből, alapvető élelmiszerekből, gyógyszerekből, ruhából és egyéb olyan készletekből, amelyekre vészhelyzet esetén szükség lehet. Azt is tanácsolják az egyháztagoknak, hogy „jövedelmük egy részének rendszeres megtakarításával fokozatosan létesítsenek pénzügyi tartalékot”¹³.

Egyháztagok segítséget kapnak a családi fényképek megőrzéséhez a helyi családtörténeti központban. Tizedadományok segítenek forrást biztosítani az egyház világméretű családtörténeti erőfeszítéseikhez.

A fizikai felkészülés ugyanezen tantétele kerül alkalmazásra az egyház egészének szintjén is. Példának okáért gabonasilók és alapvető vészhelyzeti cikkekkel feltöltött raktárakat hoztak létre Észak-Amerikában. Az egyház továbbá módszeresen követi azt a gyakorlatot, hogy a lehetséges jövőbeni szükségletekre készülve minden évben félreteszi a forrásai egy részét.

A félretett pénzeket azután hozzáadják az egyház befektetési tartalékaihoz. Ezeket aztán befektetik részvényekbe és kötvényekbe; adóköteles vállalkozások többségi tulajdonába (ezek némelyike az egyház utah-i történelmének kezdeti időszakára nyúlik vissza); kereskedelmi, ipari és lakóingatlanokba; valamint mezőgazdasági érdekeltségekbe. Az egyház tartalékait alkalmazottként dolgozó szakemberek, valamint külső tanácsadók kezelik. A kockázatokat megosztják, ahogy azt a bölcs és körültekintő sáfárság, valamint korunk befektetéskezelési alapelvei megkövetelik.

A tálentomok példázatában a szolgálk ura, aki

számadásra kérte őket, megfeddte azt, aki nem fektette be a rábízott pénzt, hanem ehelyett a földbe rejtette azt a pénzt. Úgy jellemezte ezt a szolgát, mint aki „gonosz és rest”¹⁴, amiért nem fektette be azt a pénzt egy ésszerű pénzügyi hozam érdekében. Ezen lelki tantétellel összhangban az egyház sem hagyja a pénzügyi tartalékait terméketlen bankszámlákon heverni, hanem oda helyezi azokat, ahol hozamot termelnek.

E befektetett pénzalapok hozzáférhetőek a nehézségek idején, hogy biztosítsák az egyház küldetéseinek, programjainak és működésének fennakadás nélküli folytatását, valamint a vészhelyzeti pénzügyi szükségletek kielégítését. A pénzalapokra azért is szükség van, hogy ezek biztosítsanak további pénzügyi forrásokat az egyház azon küldetésének támogatásához, amely az Úr második eljövételére való felkészülés. Ezek fogják segíteni az egyház növekedését, ahogy valóra válik a jövendölés, miszerint tanítani fogják Jézus Krisztus evangéliumát és megalapítják az egyházat a föld minden nemzete között. Arra számítunk, hogy e növekedés jelentős része a világ fejlődő és népes országaiban fog lezajlani. Egyre gyarapodó pénzügyi javakra lesz szükség ahhoz, hogy biztosítani lehessen a gyülekezeti házak ezreit, a további templomokat és a többi alapvető forrást, amelyek megáldják az egyháztagok életét, bárhol éljenek is. Röviden szólva, e pénzalapok létének egyetlen célja van: az egyház istenileg kijelölt küldetésének támogatása.

Negyedik tantétel: Az Úr saját módján

Pál arra figyelmeztette a korinthuszi szenteket, hogy a hit „ne emberek bölcsességén, hanem Istennek erején nyugodjék”¹⁵. Jobban megértettem e tantételt fontosságát azóta, hogy elhívtak szolgálni az egyház Elnöklő Püspökségébe.

Püspökségként közösen tanácskozunk egyes kérdések tanulmányozására, miközben mindannyiunk egyéni hátterére, tapasztalatára és szakterületére támaszkodunk. Végző soron azonban a döntéseink imádságos lélekkel és az Úr akaratának megismerésére való folyamatos törekvéssel kerülnek meghozatalra. Bár fontolóra veszünk olyan dolgokat is, mint a makrogazdasági mutatók és a pénzügyi elemzések, a végző célunk oly módon eleget tenni a feladatainknak, hogy azzal is megvalósuljon az Úr azon terve és az egyház azon szent küldetése, hogy mindenkit Krisztushoz hívjunk. E célt csak sugalmazás és az Ő papságának hatalma által lehet elérni és megvalósítani. Mivel azt az

iránymutatást kaptuk, hogy az Úr saját módján végezzünk mindent, ez az elhívás nap mint nap alázattal tölt el engem.

Összefoglalás

Egyesek időnként úgy hivatkoznak napjaink egyházára, mint amely hatalmas és gazdag intézmény. Ez talán igaz, de az egyház ereje nem mérhető pusztán az épületei számával és szépségével, vagy a pénzügyi és ingatlanvagyonával. Amint azt Hinckley elnök egyszer megfogalmazta: „Végző soron az egyház egyetlen valós vagyona a népe hitében rejlik.”¹⁶ Az egyház megértéséhez kulcsfontosságú „nem úgy tekinteni rá, mint egy világméretű vállalatra, hanem mint világszerte gyülekezetek ezreibe tömörülő hithű tagok millióiira, akik Krisztust követik, továbbá törődnek egymással és felebarátaikkal.”¹⁷

Másképp fogalmazva: az egyház teljes mértékben az emberekről szól. Az egyháztagokról mint egyénekről szól, akiket közös hit és szövetségek kötnek össze. Ők alkotják annak erejét és jövőjét. Mélységesen hálás vagyok azokért a kinyilatkoztatásokért, amelyeket az Úr a visszaállítás korai napjaiban adott a tizedfizetés törvényéről, az önellátásról és az önállóságról, az előrelátó életvitelről, valamint arról, hogy miként kell az Úr módján gondoskodni a szentekről. Bizonyoságot teszek arról, hogy ezek a tantételek nagy lelki és fizikai áldások forrásai az egyháztagok, a családjuk és az egyház egésze számára. E tantételek fogják továbbra is vezetni a lépteinket és támogatni az egyház küldetését a Szabadító visszatéréséig. ■

A Brigham Young Egyetem 2018. március 2-i egyháztörténelmi szimpóziumán elhangzott "Financing Faith: The Intersection of Business and Religion" [A hit finanszírozása: Az üzlet és a vallás metszéspontja] című beszéd alapján.

JEGYZETEK

1. Lásd például 2 Nefi 1:20.
2. Tan és szövetségek 119:4.
3. Gordon B. Hinckley, "Of Missions, Temples, and Stewardship," *Ensign*, Nov. 1995, 53.
4. Tan és szövetségek 120:1.
5. David A. Bednar: A menny ablakai. *Liahóna*, 2013. nov. 20.
6. Vö. Gordon B. Hinckley: Az utolsó napi szentek a maguk valóságában. *Liahóna*, 1998. jan. 88.
7. Moróni 10:32.
8. Vö. 2. kézikönyv: *Az egyház igazgatása* (2010). 2.2.
9. Vö. Gordon B. Hinckley: A fiúkhoz és a férfiakkhoz. *Liahóna*, 1999. jan. 65.
10. Russell M. Nelson, "In the Lord's Own Way," *Ensign*, May 1986, 27.
11. Tan és szövetségek 78:14.
12. Vö. Gordon B. Hinckley: A fiúkhoz és a férfiakkhoz. 65.
13. 2. kézikönyv, 6.1.1.
14. Lásd Máté 25:14–30.
15. 1 Korinthusbeliek 2:5.
16. Gordon B. Hinckley, "The State of the Church," *Ensign*, May 1991, 54.
17. "The Church and Its Financial Independence," July 12, 2012, mormonnewsroom.org.

ARRA TÖREKSZEM, HOGY TANULT ÉS NEMES ÉDESANYA LEGYEK

Írta: Lilian Pagaduan-Villamor

Küszködést jelentett számomra, hogy felismerjem az anyaság célját. Végül egy régi naplóbejegyzés megváltoztatta a látásmódomat.

Mindig is valami jelentőssel akartam hozzájárulni a tudományhoz. Amikor a Brigham Young Egyetem, Hawaii tanultam az alapidplomámért, az egyik igen támogató tanárom, Dr. Douglas Oba, vezetett be és képzett engem a molekuláris biológia és biotechnológia területén. Még arra is lehetőségem adódott, hogy a nyári gyakorlatomat Utah-ban, a Brigham Young Egyetem provói molekuláris laboratóriumában végezzem.

Amikor hazatértem a Fülöp-szigetekre, állást kaptam a Fülöp-szigeteki Egyetem DNS-vizsgáló laboratóriumában. Akkori szakmai pályafutásom kiemelkedő részét képezte a különböző közösségi projekteken, valamint a képzéseken és konferenciákon való részvétel, és az, hogy a tudományos publikációimat a szakma elismeréssel fogadta úgy helyben, mint nemzetközileg. Belevágtam egy újabb diploma megszerzésébe is. Úgy éreztem, hogy szakmailag kiteljesedtem.

Két munkával töltött évet követően templomi házasságot kötöttem egy gyermekkori barátommal. Egy kicsivel később megszületett az első kisbabánk,

és akkor először tapasztaltam azt, hogy küszködöm. Nem tudtam, hogyan tartsam egyensúlyban a babáról való gondoskodást, a férjemmel töltött időt, a diplomához szükséges tanulmányokat, a munkahelyi projektekkal és papírmunkával való zsonglorködést, valamint az egyházi elhívások betöltését. Beszélgettem a férjemmel a küzdeleimről, és ő kedvesen azt javasolta, hogy szüneteltessem a munkát. Láttam, hogy nem butaság, amit mond, de még nem álltam készen a szakmai pályám feladására.

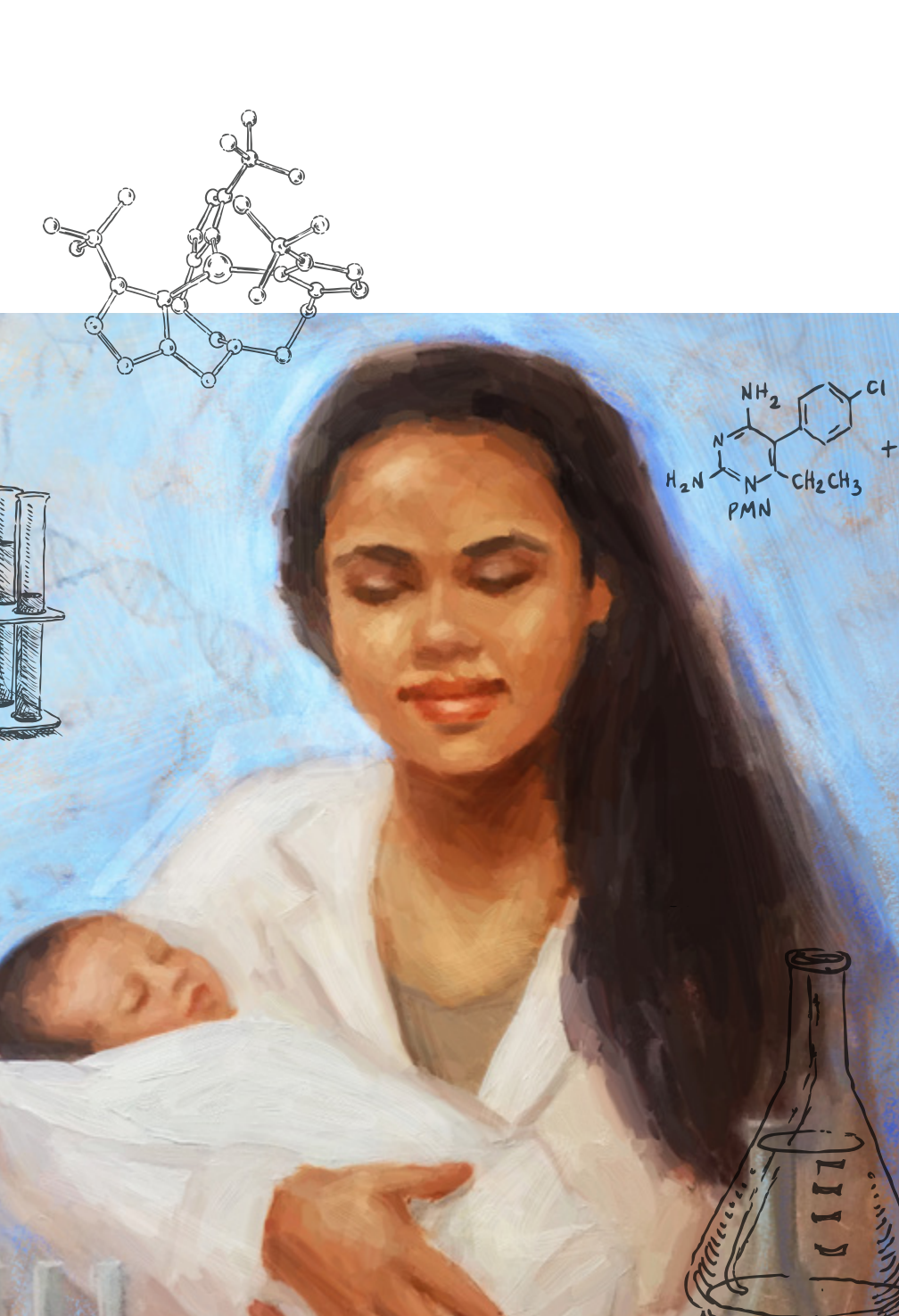
Amikor a második gyermekünkkel voltam várandós, idő előtti fájások jelentkeztek, és ezért kötelezően fekvőn kellett. Végül megértettem, hogy nem végezhetek el mindent egyszerre. Tudtam, hogy azt kell választanom, ami a legjobb lesz számomra és a családom számára. Sok töprengést és imát követően úgy döntöttem, hogy otthagynom a tudományos munkát, és a teljes időmet a gyermekeimnek szentelem.

Egész életemben készültem az anyaságra, de soha nem fogtam fel, hogy mekkora áldozattal jár majd ez a döntés. A tőlem telhető legjobban igyekeztem előremutató hozzáállást

tanúsítani, mégis gyakran voltam szomorú, amiért idő előtt vége szakadt a szakmai pályafutásomnak és a tanulmányaimnak. Mennyei Atyához imádkoztam az ahhoz szükséges lelki erőért, hogy teljes szívből tölthessem be anyai szerepemet. A férjem türelmesen hallgatta az aggodalmaimat. Arra biztatott, hogy írjam le a gondolataimat és érzéseimet a naplómba, amelyet a zsúfolt napirendem miatt egy ideje már nem vezettem.

Egy nap, miközben a gyerekek aludtak, úgy döntöttem, hogy felolapozom a régi naplóimat. Ahogy átnéztem őket, meglepetten láttam, milyen sokat írtam fiatalkoromban és fiatal egyedülálló felnőttként arról az erős vágyamról, hogy anya legyek. Az egyik mondat a többinél is jobban megérintett: „Kiválóságra fogok törekedni az iskolai és lelki tanulmányaimban, hogy tanult és nemes anyja lehessen a gyermekeimnek.”

Erre a megvilágosodásra most mindennél jobban szükségem volt! Éreztem, amint a Lélek bizonyosságot tesz nekem arról, hogy helyes döntést hoztam a családomat illetően. Megértettem, hogy a tanulmányaim és a

SUGALMAZOTT VÁLASZTÁSOK

„Ha már ismeritek az Úr akaratát, onnantól hittel haladhattok

előre egyéni rendeltetések betöltése felé. Lehet olyan nőtestvér, aki arra kap sugalmazást, hogy folytassa a tanulmányait, és menjen orvosi egyetemre, ami lehetővé teszi számára, hogy jelentős hatással legyen a betegeire, és előremozdítsa az egészségügyi kutatásokat. Egy másik nőtestvért talán arra fog indítani a sugalmazás, hogy lemondjon egy neves intézménybe szóló ösztöndíját, és ehelyett az e nemzedékben megszokottnál sokkal korábban alapítson családot, ami lehetővé teszi számára, hogy már most jelentőségteljes és örökkévaló hatással legyen a gyermekeire.

Lehetséges lenne, hogy két hasonlóan hithű nő ennyire eltérő választokat kapjon ugyanazokra az alapvető kérdésekre? Teljességgel! Ami megfelelő az egyik nő számára, talán nem megfelelő egy másiknak. Ezért olyan fontos, hogy ne kérdőjelezzük meg egymás választását vagy az alapjául szolgáló sugalmazást.”

M. Russell Ballard elnök, a Tizenkét Apostol Kvórumának ügyvezető elnöke: *“Women of Dedication, Faith, Determination, and Action”* (Brigham Young University Women’s Conference address, May 1, 2015) [Elkötelezett, hithű, eltökélt és cselekvő nők. A BYU női konferenciáján, 2015. május 1-jén elmondott beszéd.], 4, womensconference.byu.edu.

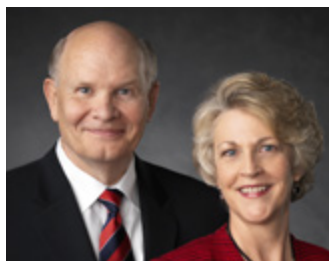
munkatapasztalatom nem csupán a saját javamat szolgálja, hanem a gyermekeimét is. Ez megújította a bizonyosságomat, és örökkévaló szemből mutatta meg az anyaságot.

Öt éven át voltam otthon a gyerekekkel. Később aztán befejeztem a felsőbb szintű tanulmányaimat, és amikor a gyerekek kicsit nagyobbak lettek, dolgozni is visszamentem. Folyamatosan tanulom, hogyan

hozzam egyensúlyba a rendelkezésemre álló korlátozott időt a munkahelyi, az otthoni és az egyházi kötelességeim ellátásában, de tudom, hogy az Úr segítségével minden megoldódik. Egyre-másra szerzem az értékes tapasztalatokat az „élet laboratóriumában”, az anyaságban pedig örömet és célt találtam. ■

A szerző a Fülöp-szigeteken, Metro Manilában él.

Írta: Dale G.
Renlund elder
és Ruth L. Renlund
nőtestvér

Renlund elder a Tizenkét
Apostol Kvórumának tagja

Az úrvacsora gyönyörűséges ajándéka

Imádkozzatok azért, hogy megújíttassatok, amikor vesztek az úrvacsorából és emlékeztek a Szabadítóra.

2017 áprilisában alkalmunk adódott segédkezni a Franciaországi Párizs templom nyílt napjain, annak 2017. május 21-i felszentelése előtt. A templom udvarán egy gyönyörű *Krisztus-szobor* áll, Bertel Thorvaldsen dán szobrász eredeti 1838-as mesterművének másolata. E szobor magára vonja a tekintetet a templomkertben, és minden betérő számára hirdeti a Jézus Krisztusba vetett hitünket. Rabul ejt a fenségessége, a mérete és az elhelyezkedése. A látogatókat odavonzza magához a feltámadt Úr e képmása, és gyakran szeretnek ott fényképezkedni.

Ezt a szobrot gyakran úgy is nevezik, hogy *A vigasztaló Krisztus*. Vigasztaló, vagyis fájdalmat enyhítő.¹ Vigasztalni annyit tesz, mint enyhíteni valakinek a szenvedését gyász vagy bánat idején, neki megnyugvással szolgálni, vele együttérezni, együtt gyászolni, vagy iránta könyörületet tanúsítani.² A mi szemünkben e *Krisztus-szobor* a Szabadító isteni tulajdonságait közvetíti felénk.

A vigasztaló Krisztus eredetije a dán fővárosban, Koppenhágában, a *Vor Frue Kirkében*, vagyis a Miasszonyunk-templomban található. A *Krisztus-szobor* oszlopokkal közrefogott fülkében helyezkedik el, a falak mentén az apostolokat ábrázoló tizenkét szoborral körbevéve. Felette és a lábainál is jól ismert bibliai versekből vett idézetek láthatók.

A vigasztaló Krisztus a koppenhágai Miasszonyunk-templomban.

A két oszlop feletti orommezőn a következő szavak olvashatók dán nyelven: „DENNE ER MIN SØN DEN ELSKELIGE HØRER HAM.” Lefordítva: „Ez az én szeretett Fiam: Őt hallgassátok!”

E szavakat Isten, a mi Mennyei Atyánk mondta, amikor Jézus színeváltozott Péter, Jakab és János előtt a hegyen. A teljes vers így hangzik: „És felhő támada, mely őket befogá, és a felhőből szózat jöve, mondván: Ez az én szerelmes Fiam; őt hallgassátok” (Márk 9:7).

A *vigasztaló Krisztus* talapzatára pedig e dán szavak kerültek: „KOMMER TIL MIG.” Lefordítva: „Jöjjetek énhozzám!” Mindazon szavak közül, amelyeket a Szabadító szólt, egy sem oly könyörgő és számunkra oly fontos, mint az, hogy „jöjjetek énhozzám”.

A teljes vers így hangzik: „Jöjjetek én hozzám mindnyájan, a kik megfáradtatok és megterhelgettetek, és én megnyugosztlak titeket” (Máté 11:28).

A *vigasztaló Krisztus* ezen eredeti szobrához hozzá tartozik tehát az Atya azon hívása, hogy hallgassuk az

Ő Egyszülött Fiát, valamint a Fiú azon hívása, hogy jöjjünk Őhozzá. Tökéletes egységben hívnak mindenkit, hogy hallgassák (Őket) és jöjjenek (Őhozzájuk).

Ez a mi mennyei otthonunkba visszavezető utunk. „Hisszük, hogy Krisztus Engesztelése által az egész emberiség megszabadulhat, ha engedelmeskednek az Evangélium törvényeinek és szertartásainak” (Hittételek 1:3). Az egyes emberek csak akkor jöhetnek teljességgel Jézus Krisztushoz, ha elfogadják a visszaállított evangéliumot. „[A] visszaállított evangéliumot a Jézus Krisztusba és engesztelésébe vetett hit, a bűnbánat, a keresztesítés, a Szentlélek elnyerése és a mindvégig kitartás által” fogadjuk el.³

Krisztus tana

Ez az Atya és a Fiú egységes üzenete. Azt szeretnék, ha Mennyei Atya minden gyermeke követné Krisztus tanát. Na már most, csak hogy ne legyen zavar, a „Krisztus tana” kifejezés ugyanazt jelenti, mint Krisztus evangéliuma.

	2 Nefi 31	3 Nefi 9	3 Nefi 11	3 Nefi 27	összesen
hit	1	2	4	1	8
bűnbánat	5	4	4	3	16
keresztelés	10	0	13	3	26
Szentlélek	8	2	6	1	17
kitartás	3	0	0	3	6
Atya	14	5	20	25	64

Kihangsúlyozandó az Atya és Fiú egységét a Krisztus tanát illető üzenetükben, vessünk egy pillantást erre a táblázatra.

Tudjuk, hogy az itt feltüntetett fejezetek (2 Nefi 31; 3 Nefi 9; 3 Nefi 11; és 3 Nefi 27) Krisztus tanát tartalmazzák. E fejezetek gyakran említik a hitet, a bűnbánatot, a keresztelést, a Szentlelket és a mindvégig kitartást. Összesítve lett, hogy ezek hányszor kerülnek említésre. Amint azt láthatjátok, a hitet 8-szor, a bűnbánatot 16-szor, a keresztelést 26-szor, a Szentlelket 17-szer, a mindvégig kitartást pedig 6-szor említik.

Ami azonban talán meglepő lehet, hogy az Atyára is sok hivatkozás történik ezekben a fejezetekben. Tulajdonképpen 64 alkalommal említik Őt konkrétan, vagyis többször, mint a keresztelést.⁴ Ebből tudhatjuk, hogy Krisztus tana egyaránt az Atya és a Fiú tana is.

Nézzünk meg közelebbről az Atyára vonatkozó néhány utalást:

„És az Atya azt mondta: Tartsatok bűnbánatot, tartsatok bűnbánatot, és keresztelkedjete meg Szeretett Fiam nevében!

És a Fiú hangja is szólt hozzám, mondván: Aki az én nevemben megkeresztelkedik, annak fogja megadni az Atya a Szentlelket, úgy mint énnekem; kövessetek tehát, és tegyétek azon dolgokat, amiket engem megtenni láttatok. [...]

És [én, Nefi,] hallottam egy hangot az Atyától, mondván: Igen, az én Szerettem szavai igazak és hűek. Aki mindvégig kitart, az meg lesz szabadítva” (2 Nefi 31:11–12, 15).

Az Atya, a Fiú és a Szentlélek tanúsítja, hogy ez az egyetlen út.

Az Atya és a Fiú azt közli velünk – a Máténál elhangzó szavakat visszhangozva –, hogy Krisztushoz kell jönnünk, és magunkra kell vennünk az igáját, mert az általunk viselt terhek könnyűvé tétethetnek, és megnyugvásra lelhetünk. Mindannyian hordozunk terheket. Lehet, hogy bűn, bánat, függőség, betegség, büntudat vagy szegény terhel minket. E nehézségek során a Krisztusra tekintés gyógyulást és reményt és vigaszt nyújt.

Krisztus tanának – hit, bűnbánat, keresztelés, illetve a Szentlélek ajándéka – nem az a célja, hogy egy egyszer átélendő esemény legyen. Hitrendszerünk azt tanítja nekünk, hogy akkor válunk tökéletessé, ha újra és újra teljességgel Krisztus tanára és érdemeire támaszkodunk (lásd 2 Nefi 31:19). Ez azt jelenti, hogy egész életünk során Krisztus tanának lépéseit ismételtetjük. Minden egyes lépés az azt megelőzőre épül, ezek sorozatának pedig az a célja, hogy újra és újra megtapasztaljuk azt.

Amikor gyakoroljuk a hitet, az erősödik. Amikor folyamatosan bűnbánatra törekszünk, fejlődünk. Képesek vagyunk a saját erőfeszítéseink révén eljutni a Szentlélekkel való alkalmoszerű élményektől addig, hogy Ő az állandó társunk lesz. Ráadásul, ahogy haladunk keresztül az életünkön, tanulhatunk Jézus Krisztus jellemvonásairól, és mi is kifejleszthetjük ugyanezen tulajdonságokat.⁵ Ahogy egyre inkább hasonlóbba válunk Őhöz, a szívünk megváltozik, és képesek vagyunk mindvégig kitartani (lásd például 2 Nefi 31:2–21; 3 Nefi 11:23–31; 27:13–21; Moróni 4:3; 5:2; 6:6; T&S 20:77, 79; 59:8–9).

Könnyű belátni, hogy miként ismételhetők a Krisztus tanában foglalt lépések, és miként lehet rájuk egy életen át építeni. De mi a helyzet a keresztkedéssel? Elvégre saját magunkért csupán egyszer keresztkedünk meg.

Az úrvacsora szentsége

E kérdés megválaszolásához érdemes áttekinteni a *The Articles of Faith* [A hittételek] című hittudományi mesterművet, melyet James E. Talmage elder (1862–1933), a Tizenkét Apostol Kvórumának tagja írt. Először 1899-ben adták ki, és az egyházra, valamint az egyház alapvető tanításaira vonatkozó kérdéseket válaszolt meg nemzedékek azon sora számára, akik olvasták és tanulmányozták.

A tartalomjegyzékből azt látjuk, hogy a bevezető fejezeten kívül mindegyik fejezet a tizenhárom hittétel valamelyikéhez kapcsolódik.⁶ Némelyik hittétel több fejezetben is felbukkan, de minden egyes fejezet elsősorban egy bizonyos hittétellel foglalkozik.

Érdekes módon a 9. fejezet, melynek címe Az úrvacsora szentsége, rögtön a Szentlélekről szóló fejezet után következik.⁷ Talmage elder ezt a fejezetet a negyedik hittételhez társítja.

A 9. fejezet elején Talmage elder így fogalmaz: „Az evangéliumnak a negyedik hittételben megadott tantételeire

és szertartásaira irányuló tanulmányaink folyamán igen helyénvalóan követel magának figyelmet az úrvacsora szentségének témája, lévén e szertartás megtartása megköveteltetik mindazoktól, akik Krisztus egyházának tagjaivá váltak a hit, a bűnbánat, valamint a víz és a Szentlélek általi keresztség követelményeinek való engedelmesség révén.”⁸

E szavak fényében érthetővé válik, hogy Talmage elder miért társítja az úrvacsorát a negyedik hittételhez. Az úrvacsora az a soron következő szertartás, melyre mindenkinek szüksége van, miután az egyház tagjává konfirmálják.

Az úrvacsora az a soron következő szertartás, melyre egy férfinak szüksége van, miután megkapja a melkisédeki papságot.

Az úrvacsora az a soron következő szertartás, melyre az egyénnek szüksége van, miután felruházzák a templomban.

Az úrvacsora az a soron következő szertartás, melyre egy házaspárnak szüksége van a pecsételésüket követően.

Az úrvacsora az a soron következő szertartás, melyre nekünk szükségünk van. Az úrvacsora kulcsfontosságú szerepet játszik a Jézus Krisztusba vetett hitben, a bűn megbánásában, és abban, hogy érezni tudjuk a Szentlélek hatását az életünkben. Ez az az eljárás, melyen keresztül megújítjuk a keresztlési szövetségünket és az áldásainkat.

A 2. kézikönyv leszögezi: „Az egyháztagek azt a parancsot kapták, hogy gyakran gyűljenek össze, hogy vegyenek az úrvacsorából, és ezáltal mindig emlékezzenek a Szabadítóra, valamint megújítsák a keresztelei szövetség[e]iket és áldásaikat.”⁹ „Milyen áldásokat?” – tehetitek fel a kérdést. A Szent Lélekkel való folyamatos felruházás nyilvánvalóan a keresztelei egyik áldása. De vajon megújul-e a keresztelei és egyik legcsodálatosabb áldása, a megtisztító hatása is?

Gondolkodjatok el Dallin H. Oaks elnöknek, az Első Elnökség első tanácsosának következő kijelentésén: „Azt a parancsot kaptuk, hogy bánjuk meg bűneinket, és megtört szívvel és töredelmes lélekkel jöjjünk az Úrhoz, és vegyünk az úrvacsorából. [T]anúságot teszünk arról, hogy készek vagyunk Jézus Krisztus nevét magunkra venni, Őrá mindenkor emlékezni, és a parancsolatait betartani. Amikor eleget teszünk ennek a szövetségnek, az Úr megújítja keresztelei megtisztító hatását. Tisztává tétetünk, és a Lelke mindig velünk lehet.”¹⁰

Vigyázzunk azonban! „Az úrvacsora nem úgy lett bevezetve, mint a bűnbocsánat megszerzésének valamiféle sajátos eszköze”¹¹. Más szavakkal: nem követhettek el szándékosan bűnöket szombat este, és számíthattok arra, hogy csodálatos módon megbocsátást nyertek, ha vasárnap magatokhoz veszték egy darab kenyeret, és isztok egy kis vizet. A bűnbánat ennél összetettebb folyamat, amely megbánást és a bűn elhagyását igényli. Az előre eltervezett bűnbánat visszataszító a Szabadító szemében.

Akkor válunk jogosulttá Jézus Krisztus megtisztító hatalmára, amikor érdemesen veszünk az úrvacsorából.¹² Ily módon tartjuk meg magunkat „szepőlőtelennel a világtól” (T&Sz 59:9). Az utolsó napi szentek tökéletesség felé vezető fejlődésében Krisztus tanának ismétlődő alkalmazása során a keresztelei joggal követi az úrvacsora szentsége.

Ezt az ösvényt kell követnünk, amelyen az úrvacsora a keresztelei és a Szentlélek elnyerését követő szertartássá válik. Az úrvacsorára való felkészülés előre gondolkodást és odafigyelést igényel. Nem várhatjátok, hogy lelki élmény legyen az úrvacsora, ha közben ide-oda kapkodtok, üzeneteket küldtök a telefonotokon, vagy más módon terelődik el a figyelmetek.

Érkezzetek hát idejekorán az istentiszteletre! Amint elkezdődik az úrvacsorai himnusz, ügyeljetek arra, hogy a gondolataitokat a Szabadítóra, az Ő engesztelésére, az Ő szeretetére és az Ő könyörületére összpontosítsátok. Imádkozzatok azért, hogy megújítsátok, amikor veszték az úrvacsorából és emlékeztek Őrá.

Ruandai tanulság

1994-ben iszonyatos népirtás zajlott le Ruandában. Mindössze két-három hónap alatt 600-900 ezer embert mészároltak le.

Később az egyház létrehozott egy gyülekezetet a fővárosban, Kigaliban. A gyülekezet jól működött, bár nem voltak benne teljes idejű misszionáriusok. 2011-ben az Afrika Délkeleti Területen szolgáltunk, amikor szomorúan értesültünk arról, hogy érvénytelen az egyházként való bejegyzésünk Ruandában, ami azt jelentette, hogy egyházként jogellenes a működésünk. Azt is megtudtuk, hogy a gyülekezeti házunk, amely egy kétszintes lakóházból lett átalakítva, nem a megfelelő övezetben fekszik ahhoz, hogy ott egyházi gyűléseket lehessen tartani. A Területi Elnökség megtanácskozta a helyzetet a Tizenkettek Kvórumának azon tagjával, aki elsődlegesen felelt értünk, és azt a gyötrelmes döntést hozták, hogy a gyülekezetet be kell zárni. A tagjaink többé nem járhattak egyházi gyűlésekre.

Kigaliban, Salt Lake Cityben és a dél-afrikai Johannesburgban is lázasan dolgoztak a jogászok azon, hogy megoldják a gondokat. Mindeközben a szentek egyre azt kérdezték, hogy mikor gyűlhetnek össze ismét. Hónapok teltek el megoldás vagy előrelépés nélkül.

Mintegy 10 hónap elteltével elrepültünk Kigaliba, hogy meglátogassuk ezeket a szenteket, és lelkileg támogassuk őket. Indulás előtt azt kértük, hogy az ügyet írják fel az Első Elnökség és a Tizenkettek Kvóruma heti gyűlésének temp-lomi imalistájára.

A Johannesburgból Kigaliba való tervezett elindulásunk előtti kedden arról kaptunk hírt, hogy a kormány meglepetésszerűen engedélyezte az egyház ideiglenes bejegyzését Kigaliban. Majd két nap múlva csütörtökön az övezeti besorolásokért felelős bizottság kivételes felmentést adott

az övezeti korlátozás alól. Kigali szentjei ismét a törvény megszegése nélkül gyűlesezhettek az épületünkben.

Ez csoda volt! Az egyháztagekat gyorsan értesítették arról, hogy vasárnap ismét találkozni fog a gyülekezet. Mi magunk pénteken érkeztünk, és mi is meghívtuk a tagokat istentiszteletre. Amikor elérkezett a vasárnap, minden – *minden!* – egyháztage eljött, és még a barátaik közül is sokan. Korán érkeztek, nagyon várva már azt, hogy ismét együtt lehessenek. Amint az úrvacsora megáldásra és kiosztásra került, mindannyian egy rendkívüli módon megújító, felfrissítő és megtisztító lelkeséget tapasztaltunk meg.

Jól emlékszünk rá, hogy a gyűlés alatt azon tűnődtünk, miért nem érezzük ugyanezt a lelkeséget minden vasárnap, amikor az úrvacsorából veszünk. Körbehordoztuk a tekintetünket a szenteken, és rájöttünk, hogy az úrvacsorára éhezve és szomjazva jöttek. A hitük, a szorgalmuk és a türelmük mindannyiunknak áldást hozott. Megfogadtuk, hogy amikor csak veszünk majd az úrvacsorából, emlékezni fogunk erre az élményre, melyet Kigali szentjeivel éltünk át. Amellett is elköteleztük magunkat, hogy mi is éhezni fogunk az úrvacsoravételből fakadó áldásokra.

Emlékezhetek arra, hogy miután a Szabadító bevezette az úrvacsorát a nefiták között, elmondta nekik, hogy az úrvacsora jelenti a kulcsot ahhoz, hogy az Ő kősziklájára építsék fel magukat. Azt mondta:

„És parancsolatot adok nektek, hogy tegyétek meg ezeket a dolgokat [vegyetek az úrvacsorából]. És áldottak vagytok, ha mindig megteszitek ezeket a dolgokat, mert akkor az én sziklámra építtetek.

De aki közületek többet vagy kevesebbet tesz ennél, az nem az én sziklámra épít; hanem homokos alapra épít; és amikor esik az eső, és jön az ár, és fújnak és verik őket a szelek, akkor elbuknak” (3 Nefi 18:12–13).

Az úrvacsora gyönyörű ajándék, melyet vasárnaponként kapunk, és amely segít a földi fejlődésünkben. Az úrvacsora által Krisztus tanának egy fontos összetevőjét tapasztaljuk meg, amely közelebb visz bennünket a Szabadítónkhoz és ahhoz, hogy megtapasztalhassuk az életünkben az Ő szeretetét és megbocsátását. Hétről

hétre hálásak vagyunk ezekért a pillanatokért, melyek segítenek abban, hogy folyamatosan a Szabadítóra összpontosítsunk.

„Pont értem”

Egy dél-afrikai barátunk megosztotta velünk, miként ismerte ezt fel. Amikor Diane még új megtért volt, egy Johannesburg határában lévő gyülekezetbe járt. Egyik vasárnap, miközben a többi egyháztage között ült, a kápolna kialakítása miatt az egyik diakónus az úrvacsora osztása közben nem vette őt észre. Diane emiatt csalódott volt ugyan, de nem szólt semmit. Egy másik egyháztage észrevette a mulasztást, és a gyűlés után meg is említette a gyülekezeti elnöknek. A vasárnapi iskola kezdetével Diane-t egy üres osztályterembe invitálták.

Bejött egy papságviselő. Letérdelt, megáldott egy darab kenyert, majd pedig átadta neki. Diane elfogyasztotta. A papságviselő újra letérdelt, megáldotta a vizet, majd átadta neki a kis poharat. Diane megitta. Diane-nek rögtön két gondolatata is támadt: „Ó, [ez a papságviselő] ezt pont értem tette meg”, majd pedig: „Ó, [a Szabadító] ezt pont értem tette meg”. Az úrvacsora során Diane érezte Mennyei Atyánk pont feléje irányuló szeretetét.

Azon felismerése, hogy a Szabadító áldozata pont neki szólt, segített neki közelebb érezni magát Hozzá, ami pedig mindent felülmúló vágygal töltötte el, hogy ezt az érzést minden egyes nap megőrizze a szívében, ne csupán vasárnap. Felismerte, hogy bár a gyülekezet többi tagjával együtt vett az úrvacsorából, az általa minden vasárnap megújított szövetségek személyesen az övéi voltak. Az úrvacsora segített – és továbbra is segít – Diane-nek abban, hogy érezze az isteni szeretet hatalmát, felismerje az Úr kezét az életében, és közelebb kerüljön a Szabadítóhoz.¹³

Mi is hívunk, ahogy Moróni tette:

„Igen, jöjjetek Krisztushoz, és legyetek benne tökéletesség, és tartóztatok meg magatokat minden istentelenségtől, és ha minden istentelenségtől megtartóztatjátok magatokat, és teljes lelketekkel, elmétekkel és erőtökkel szeretitek Istent, akkor elegendő számotokra a kegyelme, hogy kegyelme által tökéletesek lehessetek Krisztusban;

és ha Isten kegyelme által tökéletesek vagytok Krisztusban, akkor semmiképpen nem tagadhatjátok Isten hatalmát.

Továbbá, ha Isten kegyelme által tökéletesek vagytok Krisztusban, és nem tagadjátok az ő hatalmát, akkor szenteltettek meg Krisztusban, Isten kegyelme által, Krisztus véreinek ontásán keresztül, mely az Atya szövetségében foglaltatik, bűneitek bocsánatára, hogy szentek legyetek és szeplőtlenek” (Moróni 10:32–33).

Ez akkor következik be, ha alkalmazzuk Krisztus tanát, és az úrvacsorára a keresztkedést és a Szentlélek elnyerését követő szertartásként tekintünk. Ily módon „teljesen annak érdemeire támaszkod[hatunk], akinek hatalmában áll megszabadítani” (2 Nefi 31:19). Oly hálások vagyunk az úrvacsoráért! Azért, ahogy hétről-hétre arról tanít és arra emlékeztet minket, hogy mit tett értünk a Szabadító. Oly hálások vagyunk Neki, mert tudjuk, hogy egyenként pont értünk hozott engesztelést!

Amikor a Szabadító a nefitákhoz szólt, azt mondta, hogy *amikor* eljön az eső, a szél és az ár. Nem azt mondta, hogy *ha*. Az eső, a szelek és az ár valóban mindenkit megtalál. Ő azonban elmondta nekünk, hogy úgy építkezzünk az Ő sziklájára, ha Őrá tekintünk, amikor veszünk az úrvacsorából (lásd 3 Nefi 15:9; 18:1).

Mindegyikünk életében el fog jönni az idő, amikor habozni fogunk istentiszteletre menni és venni az úrvacsorából. Ha ez még nem történt meg, akkor majd fog. De tudnotok kell: ha követitek a Szabadító útmutatását, és megtört szívvel és töredelmes lélekkel vesztek az úrvacsorából, akkor olyan áldások fognak kiáradni rátok, melyek állhatatosan és biztosan tartanak meg titeket a Jézus Krisztus jelentette szilárd alapon. Az a döntések, hogy így tesztek, hatással lesz az örökkévalóságra. Jézus Krisztusra fogtok építkezni, aki hitünk szerzője és beteljesítője. ■

Elhangzott a Come unto Christ [Jöjjetek Krisztushoz!] című áhítati beszéd részeként, 2017. szeptember 26-án a Brigham Young Egyetem, Idahón.

JEGYZETEK

1. Lásd *Czuczor-Fogarasi: A magyar nyelv szótára* (1862), „vigasztaló”. Elérhető a www.arcanum.hu oldalon.
2. Lásd például *Czuczor-Fogarasi: A magyar nyelv szótára*, „vigasztal”.
3. *Prédikáljátok evangéliumomat: Útmutató a misszionáriusi szolgálathoz* (2008). 1.
4. A szövegek félreérthetetlenül hímnemben említik.
5. Lásd *Prédikáljátok evangéliumomat!* 6. fejezet, 115–126.
6. Lásd James E. Talmage, *The Articles of Faith*, 12th ed. (1924), v–ix.
7. Lásd Talmage, *Articles of Faith*, vi.
8. Talmage, *Articles of Faith*, 171.
9. 2. *kézikönyv: Az egyház igazgatása* (2010). 2.1.2.
10. Vö. Dallin H. Oaks: Krisztus különleges tanú. *Liahóna*, 2001. ápr. 14.
11. Talmage, *Articles of Faith*, 175.
12. Lásd Dallin H. Oaks: Az úrvacsoragyűlés és az úrvacsora. *Liahóna*, 2008. nov. 17–20.
13. Lásd Dale G. Renlund: „Hogy minden embert magamhoz vonzhassak”. *Liahóna*, 2016. máj. 41.

ISTENIMÁDAT EGY DIGITÁLIS KORBAN

Írta: Adam C. Olson

Egyházi folyóiratok

Az egyik vasárnap, miközben éppen az úrvacsorát osztották, az egyik ismerősöm, egy egyházközi segítőegyleti elnök, elővette az okostelefonját, hogy elolvassa Az élő Krisztus: Az apostolok bizonyága című dokumentumot. Megihlette a Szabadítóról tett ezen apostoli bizonyág, és úgy érezte, hogy megújult elkötelezettséggel tud mindig emlékezni Őrá.

Néhány nappal később azonban minden jó érzése elpárolgott, amikor a postaládájába névtelen levél érkezett az egyik egyháztagtól. A szerzője azért bírálta őt, mert szerinte rossz példát mutatott azzal, hogy az úrvacsorai gyűlés alatt az okostelefonját nézegette. Ez teljesen letörte.

Határozottan nem állt szándékában bárkit is megsérteni azzal, hogy a mobilkészítet használta. A kápolnában ritkán vette elő, és azt is csak akkor, amikor helyénvalónak érezte, de a levél kézhezvétele után kételkedni kezdett magában.

Új kihívás

Minden nemzedéknek megvannak a maga kihívásai. Egy tanulmány szerint 2020-ra több embernek lesz mobiltelefonja (5,4 milliárd), mint vezetékessége (3,5 milliárd).¹ Vegyük hozzá a táblagépeket, a „phabletkeket” és a többi felcsatlakozó eszközt, és máris itt van egy olyan világ, amelyikben komoly fejlődést okoz a kérdés: Mi a helyénvaló „digitális illemszabály”?

Miközben a szülők, vezetők és tanítók annak eldöntésével küszködnek, hogy egyházi környezetben mi a helyénvaló „digitális illemszabály”, az eltérő vélemények időnként ellentmondó megoldásokat eredményeztek az egyházi gyűlések alatti digitális eszköz-használatot illetően.

Egyházi vezetők is adtak már tanácsokat a technika használatával járó áldásokat és veszélyeket illetően. Az egyházi vezetők azonban nem mindig magyarázzák el pontról pontra, hogy mit szabad és mit nem szabad megtenni az evangélium szerinti élet során (lásd Móziás 4:29–30). Az egyháztagoktól elvárják, hogy saját maguk tanulmányozzák a témát, és a döntéseik meghozatalában törekedjenek a Szentlélek iránymutatására. Néha azonban – ahogy a fenti helyzetben is látjuk – sajnos nem csupán egy álláspontot alakítunk ki, hanem egy bíráló hozzáállást is azokkal szemben, akiknek a miénktől eltérő az álláspontja.

Isten által ihletve, Sátán által kihasználva

Isten a mi javunkra és a munkája előmozdítására biztosította a technika áldásait.² Így aztán bár vannak egyháztagok, akik nem helyénvaló módon használják a digitális eszközeiket, David A. Bednar elder a Tizenkét Apostol Kvórumából azt tanította, hogy „ne engedjük, hogy a hibáktól való félelem visszatartson bennünket azon nagyszerű áldások elnyerésétől, amelyeket ezen eszközök biztosíthatnak”.³ Meg kell tanulnunk helyesen használni őket, és a gyermekeinket is megtanítani erre.

Gondold át ezt a három alapelvet az eszközök helyénvaló kápolnai használatát illetően.

A mobileszközök segítségükre vannak az egyháztagnak az evangélium tanulmányozásában, a családtörténeti és templomi munkában, valamint az evangélium megosztásában. 2018 januárjában például több mint 3 millió ember használta az Evangéliumi könyvtár alkalmazást. Ha összeadjuk az általuk tanulmányozással töltött időt, több mint ezer évet kapunk.

Amellett, hogy felhívják a figyelmet az áldásokra, az egyházi vezetők az olyan lehetséges veszélyekre is figyelmeztetnek, mint az elpazarolt idő, a sérülő kapcsolatok, és a bűn csapdájába esés.⁴ Egyházi környezetben a helytelen használat elvonhatja a saját figyelmünket és másokét is arról a hódolatról és tanulásról, amely döntő fontosságú az Istennel való kapcsolatunk elmélyítéséhez.

Ezek a veszélyek azonban nem kizárólag a digitális eszközökre jellemzőek. „Ezen eszközök némelyike – mint ahogy bármely eszköz, ha gyakorlatlan vagy fegyelmetlen kézbe kerül – veszélyes lehet – tanította M. Russell Ballard elnök, a Tizenkét Apostol Kvórumának ügyvezető elnöke. – [E]z nem különbözik attól, ahogy az emberek a televízió vagy a filmek vagy akár a könyvtár használatáról is döntenek. Sátán mindig gyorsan kihasználja az új találmányok negatív erejét, hogy megrontson és lealacsonyítson, és hogy semlegesítsen minden jóra irányuló hatást.”⁵

Mobileszközök az úrvacsorai gyűlésen

Tekintve az ezekben a digitális eszközökben rejlő lehetséges áldásokat – és a lehetséges figyelemelterelő képességüket is –, mi alapján döntik hát el az egyháztagok, hogy milyen megközelítést alkalmaznak? Joseph Smith az alapelvekre összpontosító megközelítés erejére utalt, amikor ezt mondta: „Helyes tantételeket tanítok nekik, és ők magukat kormányozzák.”⁶

Most olyan alapelveket veszünk szemügyre, amelyek hasznosak lehetnek az úrvacsorai gyűlések alatti mobileszköz-használattal kapcsolatos döntések meghozatalában. Ami a digitális eszközök órák alatti helyénvaló használatát illeti, lásd e lapszám 30. oldalán a Technika a tanításban: A fiatalok bevonása egy digitális világban című cikket, melyet Brian K. Ashton testvér, a Vasárnapi Iskola Általános Elnökségének második tanácsosa írt.

1. alapelv: A döntéseim segítik hódolatomat.

Az úrvacsorai gyűlés arra szolgál, hogy „odaadásodat leródd a Magasságosnak” (T&Sz 59:10). Dallin H. Oaks elnök, az Első Elnökség első tanácsosa azt tanította, hogy ilyenkor a szövetségeink, valamint az Úr Jézus Krisztusba és az Ő engesztelésébe vetett hitünk megújítására kellene összpontosítanunk.⁷ Olyan tevékenységeket válasszunk az úrvacsorai gyűlés alatt, amelyek hozzásegítenek minket ehhez.

Ha ezekre összpontosítunk, akkor szükség esetén helyénvaló lehet az eszközeink használata:

- *A hódolatunk fokozására.* Lehet, hogy az úrvacsorai gyűlés alatt az egyháztag a szentírások kikeresésére, a himnuszok énekléséhez, vagy a lelki benyomások lejegyzésére használ egy digitális eszközt.
- *Szolgálatételre.* A püspök észreveszi, hogy egy új vagy kevésbé tevékeny ember csusszan be hátul a kápolnába az úrvacsorai gyűlés alatt, ő pedig készletve érezheti magát arra, hogy SMS-ben kérje az egyházközségi misszióvezetőt az illető üdvözlésére és meghívására a gyűlés utáni Evangélium tantételei órára.
- *A nélkülözhetetlen kapcsolattartás elősegítésére.* Vannak olyan orvosok, készenlétiiek és egyéb ügyeletben lévő szakemberek, akik azért tudnak részt venni az istentiszteleteken, mert tudják, hogy szükség esetén a mobileszközeiken bármikor elérhetőek.

Miközben arra törekszünk, hogy a Szabadítóra összpontosítsunk, fontos emlékeznünk arra, hogy az eszközeink megkönnyíthetik számunkra a tanulmányozást, de nem tanulhatnak helyettünk. Elénk tárhatnak valamit, amin eltöprenghetünk, de nem gondolkodhatnak helyettünk. Még abban is segíthetnek, hogy eszünkbe jusson imádkozni, de az imát már magunknak kell elmondanunk.

Bednar elder azt tanította, hogy az Istennel való kapcsolatunk valóságos, nem virtuális.⁸ Nem dupla kattintással vagy letöltéssel működik.⁹ Úgyhogy amikor a cikk elején említett segítőegyleti elnök a telefonja segítségével összpontosította a gondolatait Krisztusra, eközben nem a telefonjával újította meg a szövetségét, hanem Krisztussal. Az eszköze segített elindulni egy úton, amelyet azonban a gondolataiban, az imáiban és a cselekedeteiben kellett végigjárnia.

2. alapelv: A lehető legkevesebbre csökkentem a figyelemelterelő tényezőket.

Mindannyiunknak olyan körülményekre kell törekednünk, amelyek segítenek nekünk abban, hogy erősebben összpontosítsunk az istenimádatra és a tanulásra. Fontos, hogy minél kevesebb legyen a figyelemelterelés. Ez a tantétel sok helyzetre érvényes, kezdve az egymás közti beszélgetések vagy a nyugös gyermekek kezelésének mikéntjétől, egészen addig, hogy hogyan használjuk a digitális eszközeinket.

Az igen sok dolog elvégzésére tervezett eszköz igen sokféleképpen képes elterelni a figyelmünket. A filmnézés, a zenehallgatás vagy a játékok nyilván megnehezítik az istentiszteletre való odafigyelést. Csakhogy ugyanezt teszi az ímélek, a szöveges üzenetek, a közösségi média és a sporteredmények nézegetése, valamint az a sok pittyes, rezgés és felugró ikon, amelyek a gyűlésen kívül zajló eseményekben, kapcsolatokba és beszélgetésekbe szippantanak be minket. Ezek – és még sok más is – elvonhatják a figyelmünket és mások figyelmét, akár több sorral odébb is.

Azok számára, akik teljesen ki akarják zárni a digitális figyelemelterelést, helyénvaló lehet az eszközeik otthagyása vagy kikapcsolása. Azok számára, akik az istenimádatuk megtámogatására használják az eszközeiket, de nem szeretnék elvonni mások figyelmét, elegendő

lehet az eszköz elnémítása, a „ne zavarj” üzemmód vagy a repülőgép-üzemmód beállítása.¹⁰

3. alapelv: A saját hódolatomra összpontosítok.

Valamilyen figyelemelterelés mindig lesz, és ezeknek nem mindegyike digitális. Lehet köztük egy nyűgös gyerek, egy zümmögő rovar vagy a forgalom beszűrődő zaja. Miénk az elsődleges felelősség azt illetően, hogy mit hozunk ki a saját hódolatunkból. Ha tehát valaki elfelejti repülőgép-üzemmódba kapcsolni a telefonját, akkor nekünk kell megpróbálnunk saját magunkat „zavar semmibevetele” üzemmódba kapcsolni.

Nelson elnök azt tanította, hogy „az egyház minden egyes tagja felelősséggel tartozik azért, hogy lelkiileg gazdagodjon az úrvacsorai gyűlésen való részvétel által”¹¹.

Ha azt vesszük észre, hogy egyesek a közelünkben a készülékeiket használják, vigyáznunk kell, nehogy rosszra gondoljunk, csupán azért, mert digitális eszköz van a kezükben. Ha gyermekről van szó vagy olyasvalakiról, akiért az elhívásunk alapján felelősséggel tartozunk, akkor helyénvaló lehet a Lélek irányítása alapján leellenőrizni, hogy mit csinálnak. Egyébként pedig próbáljunk meg újra a saját hódolatunkra figyelni.

Közös tanulás

Egy olyan kijelentésben, amely magában foglalja ezeket az alapelveket, Oaks elnök a következő tanácsot adta: „Az úrvacsorai gyűlés közben – és főleg az úrvacsora szertartása alatt – az istenimádatra összpontosítsunk, és tartózkodjunk minden más tevékenységtől, különösen az olyan viselkedéstől, amely megzavarhatja mások hódolatát.”¹²

Számos további alapelv segíthet irányt szabni a saját eszközhasználatunknak. Ahogy a digitális eszközök egyre inkább a mindennapjaink részévé válnak, közösen kell megbirkóznunk az olyan kérdésekkel, hogy mi illik és mi nem. Mivel minden helyzet egyedi, a technika pedig egyre változik, folyamatosan meg kell vizsgálnunk a saját szokásainkat, új vagy eltérő nézőpontokat kell fontolórra vennünk, és hajlandónak kell lennünk megbocsátani másoknak, miközben közösen tanulunk. ■

JEGYZETEK

1. Lásd “10th Annual Cisco Visual Networking Index (VNI) Mobile Forecast Projects 70 Percent of Global Population Will Be Mobile Users,” Feb. 3, 2016, newsroom.cisco.com.
2. Lásd David A. Bednar: Apostoli tanács a közösségi médiával kapcsolatban. *Liahóna*, 2015. jan. 17.; *Discourses of Brigham Young*, sel. John A. Widtsoe [1954], 18–19.
3. Lásd Sarah Jane Weaver, “Elder Bednar Tells 2016 Mission Presidents Not to Fear Technology,” July 6, 2016, news.lds.org.
4. Lásd “Elder Bednar Tells 2016 Mission Presidents”.
5. M. Russell Ballard, “Sharing the Gospel Using the Internet,” *Liahona*, June 2008, N2.
6. *Az egyház elnökeinek tanításai: Joseph Smith (2007)*. 299.
7. Lásd Dallin H. Oaks: Az úrvacsoragyűlés és az úrvacsora. *Liahóna*, 2008. nov. 17–20.
8. Lásd David A. Bednar, “Things as They Really Are,” *Liahona*, June 2010, 22–31.
9. Lásd Scott D. Whiting, “Digital Detachment and Personal Revelation,” *Ensign*, Mar. 2010, 16–21.
10. Lásd M. Russell Ballard: Legyetek nyugodtak és tudjátok, hogy én Isten vagyok! (Egyházi Oktatási Szervezet áhítata, 2014. május 4.); lds.org/broadcasts.
11. Russell M. Nelson, “Worshiping at Sacrament Meeting,” *Liahona*, Aug. 2004, 14.
12. Lásd Dallin H. Oaks: Az úrvacsoragyűlés és az úrvacsora. 18–19.

Írta: Brian K. Ashton

második tanácsos a
Vasárnapi Iskola
Általános Elnökségében

Technika a tanításban: A FIATALOK BEVONÁSA EGY DIGITÁLIS VILÁGBAN

*Hogyan válhat a technika ellenség
helyett szövetségessé a tanteremben?*

A mikor egyházközségekbe és cövekekbe látogatok szerte az egyházban, a fiatalok tanítói és vezetői gyakran teszik fel a kérdést: „Hogyan akadályozhatom meg, hogy a digitális eszközök eltereljék a figyelmet az osztályban?” Mindeközben megfigyeltem, hogy a fiatalok legjobb tanítói közül sokan így kezdik az órát: „Vegyétek elő a telefonotokat, és keressétek ki, hogy...” Ennek megfelelően szeretnék megosztani néhány dolgot azzal kapcsolatban, amit arról tanultam, hogy miként segíthetünk a fiataloknak igazlelkű és eredményes módon használni a technikát az evangéliumi tanteremben.

Prófétai jövendölések a technikáról

Próféták és apostolok beszéltek már a technika áldásairól, elmondva nekünk, hogy Mennyei Atya azért adta nekünk a technikát, hogy segítsen nekünk egyre gyorsuló ütemben előremozdítani a munkáját. 1862-ben Brigham Young elnök (1801–1877) ezt tanította: „A tudomány és művészet minden felfedezése, amely valóban igaz, és hasznos az emberiségnek, Istentől jövő közvetlen kinyilatkoztatás által adatott. [...] Arra való tekintettel adatott, hogy előkészítse az utat az igazság végső diadalának, és a föld megváltásának a bűn és Sátán hatalmától. Ki kell használnunk mindeme nagyszerű felfedezéseket..., és oda kell

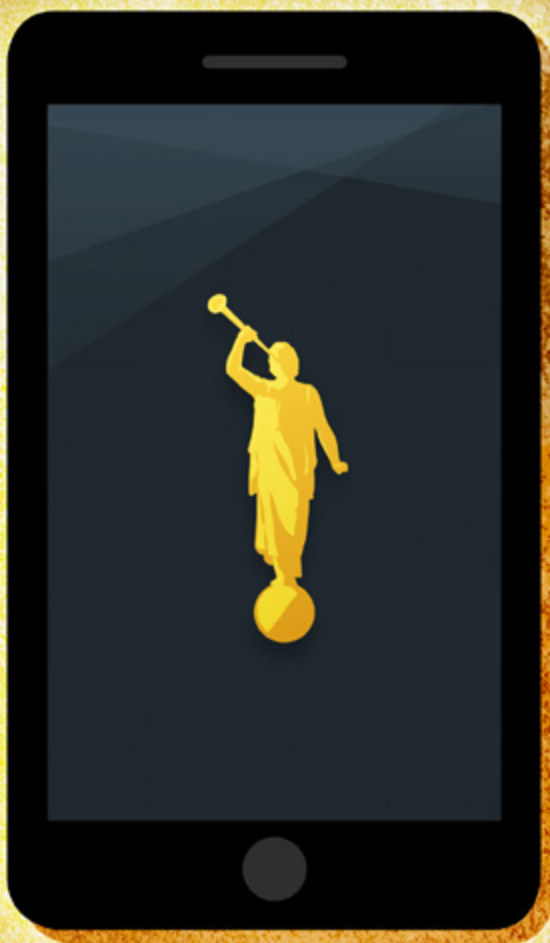
adnunk gyermekeinknek a hasznos tudás minden ágának jótéteményét, felkészítendő őket, hogy előrelépjenek és hatékonyan vegyék ki részüket a nagy munkából.”¹

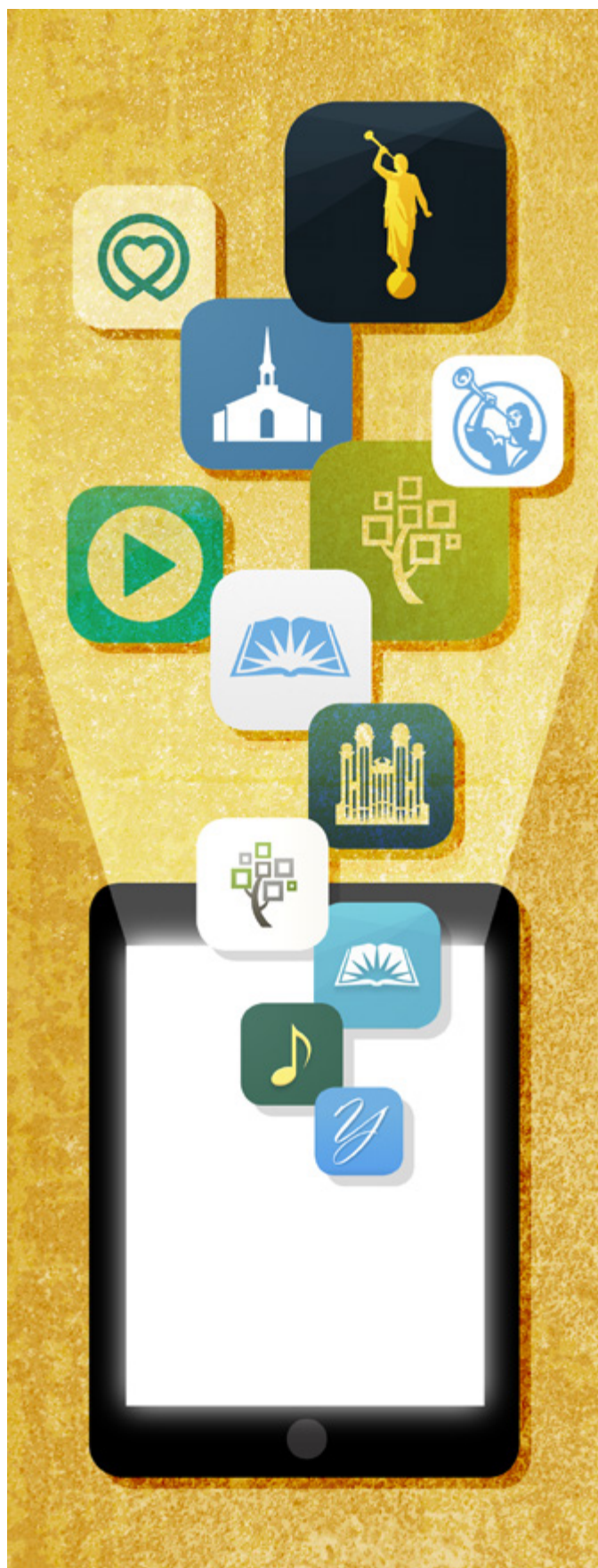
Digitális eszközök használata igazlelkű tevékenységek során

Az én saját életemben nagyban segítette az evangélium tanulmányozását az Evangéliumi könyvtár mobilalkalmazásban lévő szentírások és más források használata.

A fiataljaink felkészültek arra, hogy a technika oly módon való használata révén tanulmányozzák, tanítsák és prédikálják az evangéliumot a mindennapi életben és teljes idejű misszionáriusokként, amelyeket mi még épphogy elkezdünk felfedezni. Mivel az ellenség megpróbál minden jó és hasznos találmányt a saját gonosz céljaira használni, szülőkként, vezetőkként és tanítókként ránk hárul a felelősség, hogy segítsünk a fiataloknak már idejekorán megtanulni igazlelkű és eredményes módokon használni a technikát.

Ennek legjobb helyszíne az otthon. (Azoknak a szülőknek, akik hasznos forrásokat keresnek, érdemes lehet megnézniük a kapcsolódó oldalsávbán felsorolt egyházi anyagokat [magyar nyelven nem elérhetőek].) Az evangéliumi tanterem arra is fontos alkalmakat teremt, hogy segítsünk a fiataloknak abban, hogy a digitális eszközeiket az

igazlelkű tevékenységekkel és a Szentlélek érzésével hozzák összefüggésbe. Íme néhány mód arra, ahogy a tanítók és vezetők segíthetnek elérni ezt.

Fogalmazz meg tantételen alapuló elvárásokat!

Fogalmazz meg tantételeken alapuló elvárásokat a technika tantermi használatát illetően! Ilyen kulcsfontosságú tantétel lehet az, mely szerint „azért vagyunk itt a teremben, hogy az evangéliumról tanuljunk a Szentlelken keresztül. Használjuk úgy a digitális eszközeinket, hogy segítsük ezt az erőfeszítést, ne gátoljuk.” Ez sokkal hathatósabb, mint egy olyan szabály, hogy „óra alatt nem használjuk a közösségi médiát”. Ez utóbbi szabály azt üzeni, hogy a közösségi média rossz, ellenben a tantétel nyitva hagyja a közösségi média megfelelő órai használatának lehetőségét, például a távollevőkkel való kapcsolatfelvételt, tudatva velük, hogy hiányoznak, és meghíva őket a következő heti órára.

Kárt okozunk a fiataloknak azzal, ha helytelenek állítunk be olyan magatartást, amely nem az. Ez aztán összezavarja őket a technika használatát illetően más körülmények között is, és elszalasztjuk a lehetőséget, hogy megtanítsuk a technika megfelelő használatát. Az osztályainkban lévő fiatalok segítségével megfogalmazott elvárásaink feleljenek meg az életkoruknak és érettségüknek.

Tudj meg többet a technikáról!

Ne engedd, hogy a saját félelmeid vagy a technikai ismeretid hiánya akadályozza meg azt, hogy a fiatalok helyénvalóan használhassák a digitális eszközeiket! Az egyik egyházközösség arról számolt be, hogy képzést tartottak a tanítóknak arról, miként használhatók ezek az eszközök az evangélium tanulmányozására. Kiderült, hogy amikor a tanítók egyre ügyesebbé váltak a technikai eszközök használatában, egyre izgatottabban szerették volna maguk is használni ezeket az evangélium tanulmányozására, és ezzel nagyrészt meg is szűnt az a gond, hogy a digitális eszközök elterelték a figyelmet az órán.

Tedd interaktívá a leckéket!

Számomra az derült ki, hogy a legjobban úgy lehet segíteni a tanulóknak igazlelkűen használni a technikai eszközöket, ha a leckék interaktívak, és az eszközök be vannak építve magába a lecketervbe. Ritkán látok olyat, hogy a tanulók nem helyénvalóan használnák a telefonjaikat olyan órákon, ahol a tanítók sugalmazott kérdéseket tesznek fel, a tanulók be vannak vonva a leckébe, és azt érzik, hogy a tanító szereti őket, a Szentlélek pedig jelen van.

Ahol ez így zajlik, a tanító gyakran azzal indít, hogy feltesz az osztálynak egy sugalmazott kérdést, majd pedig megkeresteti a fiatalokkal – gyakran kisebb csoportokban – a kérdésre adható választ a szentírásokban és a próféták szavaiban. A lecke során az osztály a tanító útmutatása szerint mindvégig szentírásverseket keres ki, általános konferenciái beszédeket tanulmányoz, egyházi rövidfilmeket néz, és megbeszéli a tanultakat. Minél inkább be vannak vonva a fiatalok a tanulási folyamatba, annál valószínűbb, hogy helyénvaló módon fogják használni a digitális eszközeiket.

Találd meg az egyensúlyt!

Amikor beépítjük a leckéinkbe a technikát, fontos emlékeznünk arra, hogy annak használata során megtartsuk az egyensúlyt. Gondosan ügyelnünk kell arra, hogy a technika ne vegye át a lecke helyét, és ne terelje el a figyelmet arról sem, hogy érezzük a Szentlelket.

Egyes tanulók ráadásul nem rendelkeznek ilyen eszközökkel, és nem szabad, hogy kirekesztve érezzék magukat. Az egyházi rövidfilmek megtekintését kivéve a digitális eszközökön végezhető összes órai tevékenység olyan legyen, hogy azt papíralapú szentírásokkal és egyházi folyóiratokból készült fénymásolatokkal is el lehessen végezni.

Mi több, vannak olyan alkalmak is, amikor talán nem helyénvaló digitális eszközöket használni. Amikor például a tanulók vagy a tanítók megosztják a bizonyosságukat, a tanító valószínűleg jól teszi, ha szeretetteljesen arra kéri a tanulókat, hogy rakják el a mobilokat, és figyeljenek inkább arra az érzésre, amelyen keresztül a Lélek tanítja őket.

Tanúsíts türelmet!

Végül pedig egyes fiatalok számára időbe telhet, amíg megtanulják helyénvalóan használni a digitális eszközeiket az órák alatt. Bármilyen tanteremről is legyen szó, a krisztusi tanítók mindig türelemmel és szeretettel fordulnak a küszködők felé.

A technika nem fenyeget, hanem gazdagít

A fiataloknak abban nyújtott segítség, hogy helyénvalóan használják a technikát, az egész életük során megáldja majd őket, és gazdagíthatja az óráinkat is. Amint azt Richard G. Scott elder (1928–2015) a Tizenkét Apostol Kvórumából elmondta: „Ha megértik és igazlelkű célokra használják, akkor nem szükségszerű, hogy a technika fenyegetést jelentsen, hanem inkább gazdagítja majd a lelki kapcsolattartást.”²

A Vasárnapi Iskola Általános Elnökségeként arra kérjük a tanítókat, hogy vonják be a leckéikbe a technikát, és tegyenek meg mindent, hogy a fiataloknak segítsenek megtanulni, miként használhatják azt igazlelkű célok érdekében. Ha Mennyei Atya segítségét kéri-tek az erőfeszítéseitekhez, Ő meg fogja válaszolni ezen imákat. ■

JEGYZETEK

1. *Discourses of Brigham Young*, sel. John A. Widtsoe (1954), 18–19.
2. Vö. Richard G. Scott: Otthonaink békességéért. *Liahóna*, 2013. máj. 30.

A TECHNIKA HELYÉNVALÓ HASZNÁLATA

Brian K. Ashton testvér elmondja, hogy az otthon a legjobb terep a technika igazlelkű használatának elsajátításához. A következő források segíthetnek az egyéneknek, szülőknek és családoknak eldönteni, hogyan használhatók helyénvalóan a ma létező technikai eszközök.

- *Óvintézkedések a technika használatához.* Bár a misszionáriusok számára íródott, az e füzetben található irányelvek az otthonunkban is alkalmazhatók. 28 nyelven érhető el az Evangéliumi könyvtár alkalmazásában, vagy nyomtatott formában az elosztóközpontokból és az internetes boltból.
- A pornográfia elkerüléséről szóló családi est leckék felsorolása, melyek tartalmazzák többek között azt is, hogy miként választhatunk jó médiát, megtalálható az overcomingpornography.org/resources [A pornográfia elkerülése] oldalon (10 nyelven érhető el).
- A közösségi médiáról szóló családi beszélgetésekhez tartozó irányelveket emel ki a Families Should Discuss How to Use Social Media in Righteous Ways című cikk az lds.org/go/81833a oldalon (10 nyelven), valamint a Tizenkét Apostol Kvóruma tagja, David A. Bednar elder által írt “Flood the Earth through Social Media” [Árasszátok el a földet a közösségi média segítségével] a 2015. augusztusi *Liahónában* [angol nyelven].

6. FEJEZET

Isten ajándéka és hatalma

Ez a Szentek: Jézus Krisztus egyházának története az utolsó napokban című új, négykötetes egyháztörténeti elbeszélés hatodik fejezete. A könyv hamarosan 14 nyelven lesz elérhető nyomtatásban, továbbá az Evangéliumi könyvtár alkalmazás Egyháztörténet rovatában, valamint a szentek.lds.org oldalon is. A júliusi lapszámban leközölt 5. fejezet a Mormon könyve először lefordított 116 oldalának 1828-as elvesztéséről szól.

Amikor Joseph 1828 nyarán visszatért Harmonyba, Moróni ismét megjelent neki, és elvitte a lemezeket. „Amennyiben eléggé alázatos és töredelmes vagy – mondta az angyal –, szeptember huszonkettedikén ismét meg fogod kapni azokat.”¹

Joseph elméjét sötétség árnyékolta be.² Tudta, hogy helytelen volt figyelmen kívül hagynia Isten akaratát, és Martinra bízni a kéziratot. Isten immár nem bízta a gondjára sem a lemezeket, sem a fordítóeszközöket. Úgy érezte, hogy bármilyen büntetést megérdemel, amit csak küldenek neki a mennyek.³

A büntudat és a megbánás terhétől sújtva Joseph letérdelt és megvallotta bűneit, és megbocsátásért esedezett. Végiggondolta, hogy hol rontotta el, és mit tehetne jobban, ha az Úr ismét megengedné neki, hogy fordítson.⁴

Július egyik napján, amikor Joseph éppen az otthonától nem messze sétált, megjelent neki Moróni. Az angyal átadta neki a fordítóeszközöket, Joseph pedig ezt az isteni üzenetet látta bennük: „Isten munkáit, terveit és szándékait nem lehet megghiúsítani, és nem is válhatnak semmivé.”⁵

E szavak megnyugtatók voltak, de hamarosan dorgálásnak adták át helyüket. „Mily szigorúak voltak

parancsolataid – mondta az Úr. – Nem kellett volna jobban félned az emberektől, mint Istentől.” Megparancsolta Josephnek, hogy legyen gondosabb a szent dolgokat illetően. Az aranylemezekben lévő feljegyzés fontosabb volt Martin jó hírénel, vagy Joseph azon vágyánál, hogy az emberek kedvére tegyen. Isten azért készítette azt, hogy megújítsa ősi szövetségét, és minden embert arra tanítson, hogy Jézus Krisztusra támaszkodjanak szabadításért.

Az Úr arra ösztökélte Josephet, hogy emlékezzen az Ő irgalmára. „Bánd meg azt, amit tettél – parancsolta neki –, és akkor még mindig választva vagy.” Ezzel ismét elhívta Josephet, hogy az Ő prófétája és látoka legyen. Azonban figyelmeztette is arra, hogy fogadja meg a szavát.

„Ha ezt nem teszed – jelentette ki –, akkor ki leszel szolgáltató, és olyanná válsz, akár a többi ember, és nem lesz több ajándékos.”⁶

Akkor ősszel Joseph szülei eljöttek délre, Harmonyba. Már majdnem két hónap telt el, amióta Joseph elutazott a manchesteri otthonukból, és azóta semmit nem hallottak felőle. Aggódtak, hogy a nyáron történtek túlságosan is megviselték. Néhány héten belül elveszítette az első gyermekét, majdnem odalett a felesége, és eltűntek a kéziratlapok. Meg akartak győződni arról, hogy Emmával együtt jól vannak.

Már egy mérföld sem volt hátra a célig, amikor az idősebb Joseph és felesége nagy örömmel vette észre, hogy a távolban a fiuk álldogál az úton. Joseph nyugodtnak és

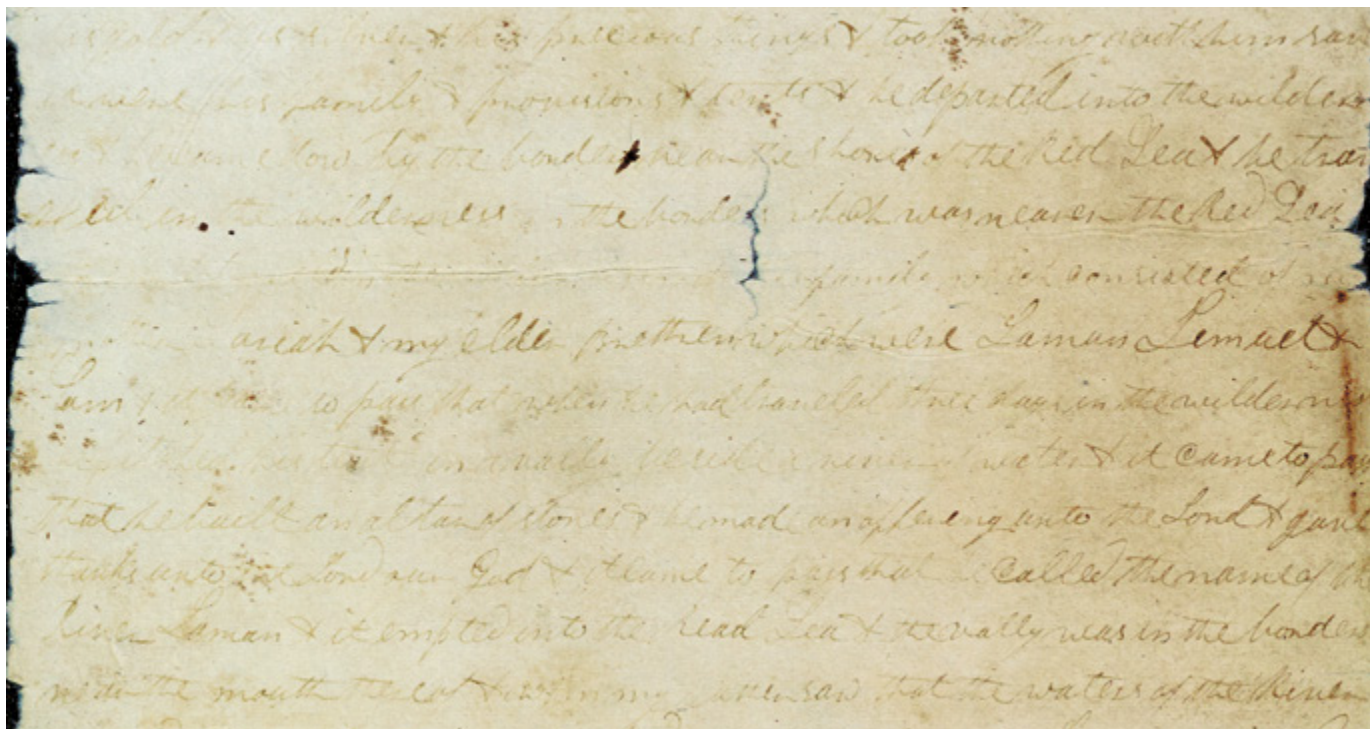
boldognak tűnt. Beszélt nekik Isten bizalmának elvesztéséről, bűnei megbánásáról és a kapott kinyilatkoztatásról. Az Úrtól kapott feddés fájdalmasan érintette, de az ősi próféta-hoz hasonlóan ő is leírta a kinyilatkoztatást, hogy mások is elolvashassák. Ez volt az első alkalom, hogy Joseph lejegyezte az Úr hozzá intézett szavait.

Joseph azt is elmondta a szüleinek, hogy Moróni időközben visszaadta a lemezeket és a fordítóeszközöket. Joseph elmondása szerint az angyal elégedettnak tűnt: „Azt mondta, hogy az Úr szeret engem a hithűségemért és az alázatosságomért.”

A feljegyzés immár biztonságosan el volt rejtve a házban, egy ládában. „Most Emma ír részemre – közölte velük Joseph –, de az angyal elmondta, hogy az Úr küld majd valakit, hogy az írjon részemre, és bízom abban, hogy így is lesz.”⁷

A következő tavasszal Martin Harris rossz híreket hozott Harmonyba. A felesége panasszal fordult a bírósághoz, azt állítva, hogy Joseph csaló, aki azt színleli, hogy aranyból készült lemezekről fordít. Martin arra számított, hogy hamarosan be fogják idézni a bíróságra tanúnak. Ha ott nem jelenti ki, hogy Joseph becsapta őt, akkor Lucy őt is megtévesztéssel fogja vádolni.⁸

Martin erősködött, hogy Joseph adjon neki további bizonyítékot a lemezek valódiságát illetően. Szeretett volna beszámolni a bíróságnak a fordításról, de aggódott, hogy az emberek nem fognak hinni neki. Elvégre Lucy átkutatta a Smith család házát, és nem találta meg a feljegyzést. Martin pedig – bár két hónapig szolgált Joseph írnokaként – szintén nem látta soha a lemezeket, és nem tanúsíthatta ennek ellenkezőjét.⁹

A Mormon könyve ezen oldalának fordításakor Oliver Cowdery volt az írnok.

Oliver senkinek sem beszélt az imájáról. Amint azonban véget ért a tanév, gyalog útra kelt Samuellel – Joseph öccsével – a több mint száz mérföldre fekvő Harmonyba. Az út sáros és hideg volt a tavaszi esőzések nyomán, és mire ők ketten Joseph és Emma házához értek, Olivernek fagyási sérülések keletkeztek az egyik lábujján. Ennek ellenére alig várta, hogy találkozzon a házaspárral, és a saját szemével lássa, miként munkálkodik az Úr az ifjú prófétán keresztül.²¹

Amint Oliver megérkezett Harmonyba, olyan volt, mintha mindig is ott lett volna. Joseph éjszakába nyúlóan beszélgetett vele, meghallgatta a történetét, és megválaszolta a kérdéseit. Nyilvánvaló volt, hogy Oliver jó oktatásban részesült, és Joseph készséggel elfogadta az ajánlatot, hogy Oliver legyen az írnoke.

Oliver érkezését követően Joseph első feladata az volt, hogy munkát találjon számára. Megkérte, hogy készítsen el egy szerződést, amelyben Joseph ígéretet tett az apósának arra, hogy kifizeti annak a kis rönkháznak az árát, ahol Emmával lakik, valamint a csűr, a földek és a közeli forrás árát.²² Tekintettel lányuk jóllétére, Emma szülei beleegyeztek a szerződés feltételeibe, és azt is megígérték, hogy segítenek elosztatni a szomszédok Josephfel kapcsolatos féltreimét.²³

Mídeközben Joseph és Oliver nekiállt fordítani. Jól tudtak együtt dolgozni, olykor heteken át is, miközben Emma gyakran ugyanabban a szobában végezte a napi

munkáját.²⁴ Joseph néha úgy fordított, hogy keresztülnézett a fordítóeszközökön, és angolul olvasta fel a lemezeken található írásjeleket.

Gyakran viszont megfelelőbbnek találta, ha egyetlen látókövet dolgozik. A látókövet a kalapjába tette, a kalapot a külső fény kizárása érdekében az arcára szorította, és így nézte a követ. A kőből jövő fény világított a sötétben, és szavakat jelenített meg, amelyeket aztán Joseph tollba mondott Olivernek, aki sietve lejegyezte azokat.²⁵

Az Úr útmutatását követve Joseph nem próbálkozott az elveszett részek ismételt lefordításával, Oliverrel inkább attól a ponttól folytatták a fordítást, ahol félbemaradt. Az Úr kinyilatkoztatta, hogy Sátán a lapok ellopására csábított bizonyos gonosz embereket, hogy a rajtuk lévő szavak megváltoztatásával kétségeket támasszanak a fordítással szemben. Az Úr azonban biztosította Josephet, hogy az Ő sugalmazása nyomán a lemezeket elkészítő ősi próféták egy másik, az elveszett anyagnál teljesebb beszámolót is belefoglaltak a feljegyzésekbe.²⁶

„Meggzégnyéniem azokat, akik megváltoztatták a szavaimat – közölte az Úr Josephfel. – Meg fogom mutatni nekik, hogy bölcsességem nagyobb az ördög ravaszságánál.”²⁷

Oliver izgatott volt, hogy Joseph írnokeként tevékenykedhet. Nap nap után hallgatta, ahogy barátja tollba mondja neki két nagy civilizáció, a nefiták és a lámániták bonyolult történelmét. Történeteket hallott igaz és gonosz

királyokról; fogságba esett, majd megszabadított népcsoportokról; és egy ősi prófétáról, aki látókövek használatával fordított le egy csontokkal borított mezőn talált feljegyzést. Csakúgy mint Joseph, az a próféta is Isten ajándékával és hatalmával megáldott kinyilatkoztató és látnok volt.²⁸

A feljegyzés újra és újra Jézus Krisztusról tett bizonyágot, Oliver pedig láthatta, miként vezették a próféták az ősi egyházat, és miként végeztek hétköznapi férfiak és nők Isten munkáját.

Olivernek azonban még mindig sok kérdése maradt az Úr munkájával kapcsolatban, és ki volt éhezve a válaszokra. Joseph kinyilatkoztatást kért számára az Urim és Tummim által, az Úr pedig válaszolt. „Ha kérsz tőlem, kapsz – jelentette ki. – Ha kérdezel, akkor ismerni fogsz rejtelmeket, amelyek nagyszerűek és csodálatosak.”

Az Úr arra is buzdította Olivert, hogy emlékezzen vissza arra a senkinek el nem mondott tanúságra, amelyet még azelőtt kapott, hogy elindult volna Harmonyba. „Nem szoltam-e békét elmédhez a dolgot illetően? Mily nagyobb tanúbizonytságot kaphatsz, mint Istentől valót? – kérdezte az Úr. – Ha olyan dolgokat mondtam neked, amelyeket senki ember nem tud, akkor vajon nem kaptál-e tanúbizonytságot?”²⁹

Oliver megdöbben. Azonnal beszámolt Josephnek a titkos imájáról és a kapott isteni tanúbizonytságról. Elmondta, hogy senki más, csakis Isten tudhatott erről, és most már tudja, hogy a munka igaz.

Folytatták hát a munkát, és Oliver eltűnődött, hogy vajon ő is képes lenne-e fordítani.³⁰ Hitt abban, hogy Isten képes különböző eszközökön keresztül munkálkodni, mint amilyenek a látókövek is voltak, és korábban ő maga is használt már „varázsvesszőt”, hogy vizet és ásványokat keressen. Abban azonban nem volt biztos, hogy az általa használt vessző Isten hatalma által működött. A kinyilatkoztatás folyamata továbbra is rejtély volt számára.³¹

Joseph ismét az Úr elé vitte Oliver kérdéseit, aki azt mondta, hogy Olivernek hatalmában áll tudást szerezni, ha hittel kéri azt. Az Úr megerősítette, hogy az Oliver által használt vessző Isten hatalma által működött, ahogy az Ószövetségben Áron vesszeje is. Majd tovább tanította

Olivert a kinyilatkoztatásokról. „Elmédben és szívedben szólok majd hozzád a Szentlélek által – jelentette ki. – Íme, ez a kinyilatkoztatás lelke.”

Azt is tudatta Oliverrel, hogy amíg hitre támaszkodik, Josephhez hasonlóan ő is képes a feljegyzés fordítására. „Emlékezz rá – mondta az Úr –, hogy hit nélkül semmit sem tehetsz.”³²

A kinyilatkoztatást követően Oliver izgatottan vetette bele magát a fordításba. Joseph példáját követte, de amikor a szavak nehezen jöttek, bosszankodott és összezavarodott.

Joseph tanúja volt barátja küszködésének, és együttértett vele. Josephnek sok időbe telt a szívet és az elméjét a fordítás munkájára hangolni, Oliver viszont mintha úgy gondolta volna, hogy ő gyorsan megbirkózik majd vele. Nem volt elég csupán rendelkezni a lelki ajándékkal. Egy bizonyos ideig

gondozni és fejleszteni is kellett azt, hogy használni lehessen az Úr munkájában.

Oliver hamarosan feladta a fordítást, és megkérdezte Josephet, hogy miért nem járt sikerrel.

Joseph megkérdezte az Urat. „Feltételezted, hogy megadom ezt neked, amikor nem gondoltál bele, csak kértél engem – felelte az Úr. – Tanulmányoznod kell azt az elmédben; majd meg kell kérdezned tőlem, hogy helyes-e.”

Az Úr türelemre intette Olivert: „Nem célszerű az, hogy most fordíts – mondta neki. – A munka, amelynek elvégzésére elhívtatl, az, hogy írj Joseph szolgám számára.” Megígérte Olivernek, hogy később lesz még lehetősége fordítani, de ebben a pillanatban ő az írnok, Joseph pedig a látnok.³³ ■

Az idézett művek részletes felsorolása a saints.lds.org oldalon tekinthető meg angol nyelven.

Ahol a jegyzetekben a *Téma* megjelölés szerepel, ott további tudnivalók olvashatók a saints.lds.org oldalon.

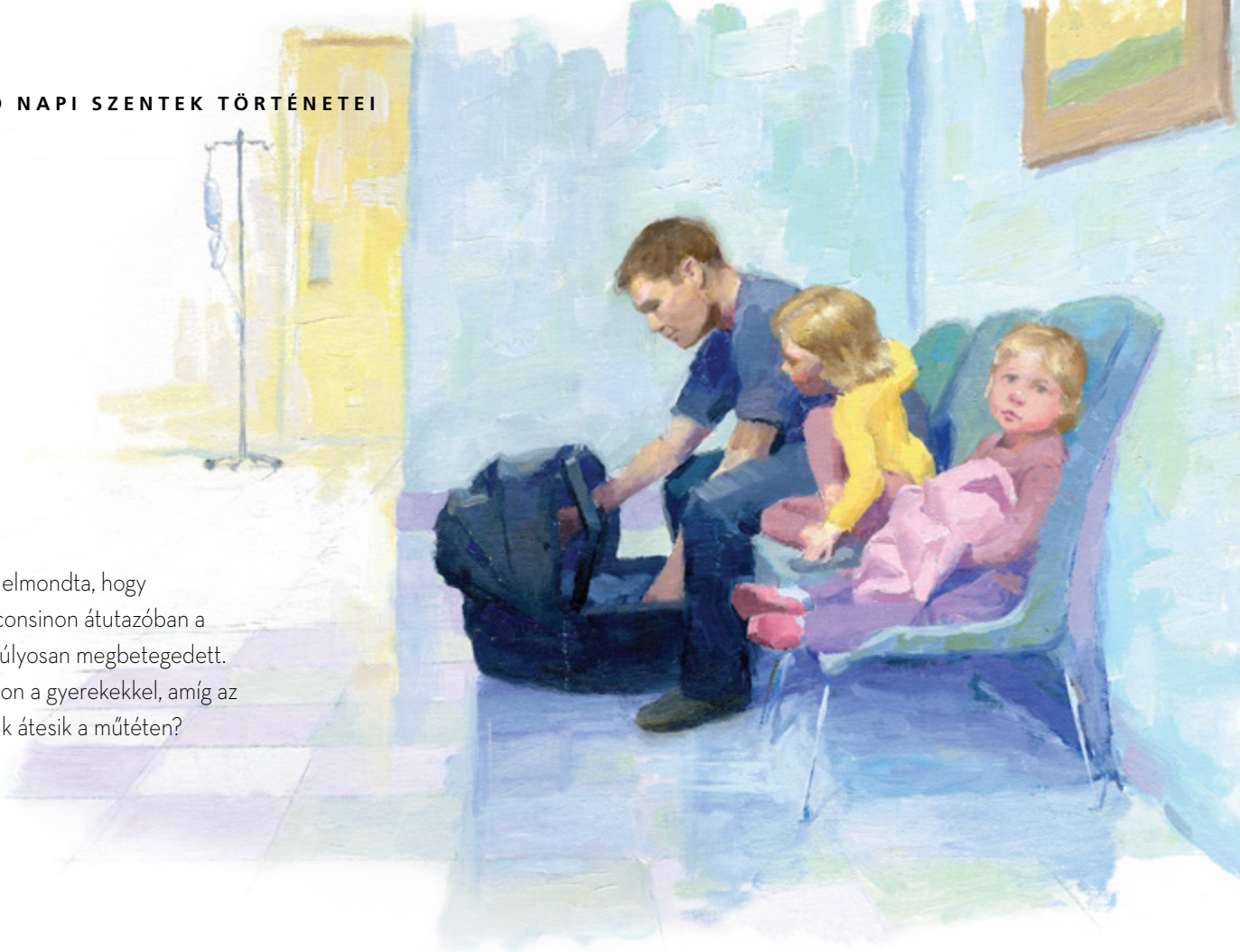
JEGYZETEK

1. Lucy Mack Smith, *History*, 1844–45, book 7, [9].
2. Lásd Tan és szövetségek 10:2 (Revelation, Spring 1829, a josephsmithpapers.org oldalon).
3. Lásd Lucy Mack Smith, *History*, 1844–45, book 7, [5]–[7].
4. Lucy Mack Smith, *History*, 1844–45, book 7, [8]–[9].
5. Tan és szövetségek 3:1 (Revelation, July 1828, a josephsmithpapers.org oldalon); Lucy Mack Smith, *History*, 1844–45, book 7, [8]–[9]; Joseph Smith *History*, 1838–56, volume A-1, 10, in *JSP*, H1:246 (draft 2).
6. Tan és szövetségek 3 (Revelation, July 1828, a josephsmithpapers.org oldalon); Joseph Smith *History*, circa Summer 1832, [6], in *JSP*, H1:16; Lucy Mack Smith, *History*, 1844–45, book 7, [8]–[9].
7. Lucy Mack Smith, *History*, 1845, 138; Lucy Mack Smith, *History*, 1844–45, book 7, [8]–[11].

8. Preface to Book of Mormon [A Mormon könyve előszava], circa Aug. 1829, in *JSP*, D1:92–94; “Testamoney of Martin Harris,” Sept. 4, 1870, [4], Edward Stevenson Collection, Church History Library; Lucy Mack Smith, History, 1844–45, book 8, [5]; Historical Introduction to Revelation, Mar. 1829 [DC 5], in *JSP*, D1:14–16.
9. “Testamoney of Martin Harris,” Sept. 4, 1870, [4], Edward Stevenson Collection, Church History Library; Lucy Mack Smith, History, 1844–45, book 6, [9]; book 8, [5].
10. Tan és szövetségek 5 (Revelation, Mar. 1829, a josephsmithpapers.org oldalon).
11. Revelation, Mar. 1829 [DC 5], in *JSP*, D1:17.
12. Isaac Hale, Affidavit, Mar. 20, 1834, in “Mormonism,” *Susquehanna Register, and Northern Pennsylvanian*, May 1, 1834, [1]; az eredetiben található “tartottam” helyett itt: “tartom”.
13. Lucy Mack Smith, History, 1844–45, book 8, [6]–[7].
14. Lucy Mack Smith, History, 1844–45, book 7, [11].
15. Lucy Mack Smith, History, 1844–45, book 7, [12]; “Mormonism,” *Kansas City Daily Journal*, June 5, 1881, 1; Morris, “Conversion of Oliver Cowdery,” 5–8.
16. Lucy Mack Smith, History, 1844–45, book 7, [12]; Knight, Reminiscences, 5; Tan és szövetségek 4 (Revelation, Feb. 1829, a josephsmithpapers.org oldalon); lásd még Darowski, “Joseph Smith’s Support at Home,” 10–14.
17. Lucy Mack Smith, History, 1844–45, book 7, [12].
18. Oliver Cowdery to William W. Phelps, Sept. 7, 1834, *LDS Messenger and Advocate*, Oct. 1834, 1:15.
19. Tan és szövetségek 6 (Revelation, Apr. 1829–A, a josephsmithpapers.org oldalon); Lucy Mack Smith, History, 1844–45, book 7, [12]; book 8, [1].
20. Joseph Smith History, 1838–56, volume A-1, 15, in *JSP*, H1:284 (draft 2); Joseph Smith History, circa Summer 1832, [6], in *JSP*, H1:16; Lucy Mack Smith, History, 1844–45, book 8, [1]; lásd még Tan és szövetségek 6:22–23 (Revelation, Apr. 1829–D, a josephsmithpapers.org oldalon).
21. Lucy Mack Smith, History, 1844–45, book 8, [3]–[4]; Joseph Smith History, circa Summer 1832, [6], in *JSP*, H1:16.
22. Lucy Mack Smith, History, 1844–45, book 8, [4]; Joseph Smith History, 1838–56, volume A-1, 13, in *JSP*, H1:276 (draft 2); Agreement with Isaac Hale, Apr. 6, 1829, in *JSP*, D1:28–34; Oliver Cowdery to William W. Phelps, Sept. 7, 1834, *LDS Messenger and Advocate*, Oct. 1834, 1:14.
23. Joseph Smith History, 1838–56, volume A-1, 18, in *JSP*, H1:296 (draft 2).
24. Joseph Smith History, 1838–56, volume A-1, 15, in *JSP*, H1:284 (draft 2); Lucy Mack Smith, History, 1844–45, book 8, [4]; Joseph Smith III, “Last Testimony of Sister Emma,” *Saints’ Herald*, Oct. 1, 1879, 290. **Téma:** Az utolsó napi szentek első nemzedékének mindennapi élete
25. „A Mormon könyve fordítása”, Evangéliumi témák, topics.lds.org; Joseph Smith History, 1838–56, volume A-1, 15, in *JSP*, H1:284 (draft 2); Oliver Cowdery to William W. Phelps, Sept. 7, 1834, *LDS Messenger and Advocate*, Oct. 1834, 1:14; Joseph Smith III, “Last Testimony of Sister Emma,” *Saints’ Herald*, Oct. 1, 1879, 290; “Golden Bible,” *Palmyra Freeman*, Aug. 11, 1829, [2]. **Téma:** A Mormon könyve fordítása
26. Tan és szövetségek 10:45 (Revelation, Spring 1829, a josephsmithpapers.org oldalon); 1 Nefi 9:5; Mormon szavai 1; Tan és szövetségek 3 (Revelation, July 1828, a josephsmithpapers.org oldalon).
27. Tan és szövetségek 10:42–43 (Revelation, Spring 1829, a josephsmithpapers.org oldalon); **Téma:** A Mormon könyve elveszett kézírata
28. Oliver Cowdery to William W. Phelps, Sept. 7, 1834, *LDS Messenger and Advocate*, Oct. 1834, 1:14; Móziás 8:16–18; lásd még Omni 1:20; Móziás 8:8–13; 28:11–15, 20; Alma 37:21, 23; és Ether 3:24–28.
29. Tan és szövetségek 6:5, 11, 22–24 (Revelation, Apr. 1829–A, a josephsmithpapers.org oldalon).
30. Tan és szövetségek 6:10–13 (Revelation, Apr. 1829–A, a josephsmithpapers.org oldalon); Tan és szövetségek 8:4–8 (Revelation, Apr. 1829–B, a josephsmithpapers.org oldalon); Historical Introduction to Revelation, Apr. 1829–B [DC 8], in *JSP*, D1:44–45; Revelation Book 1, 13, in *JSP*, MRB:15.
31. Lucy Mack Smith, History, 1844–45, book 8, [1]; Paul and Parks, *History of Wells, Vermont*, 81; Historical Introduction to Revelation, 1829–B [DC 8], in *JSP*, D1:44–45; lásd még Baugh, *Days Never to Be Forgotten*; Bushman, *Rough Stone Rolling*, 73; valamint Morris, “Oliver Cowdery’s Vermont Years and the Origins of Mormonism,” 106–29. **Téma:** Varázsvesszők
32. Tan és szövetségek 6 (Revelation, Apr. 1829–A, a josephsmithpapers.org oldalon); Tan és szövetségek 8 (Revelation, Apr. 1829–B, a josephsmithpapers.org oldalon); Joseph Smith History, 1838–56, volume A-1, 13–14, in *JSP*, H1:276–78 (draft 2); lásd még Book of Commandments 7:3; valamint Tan és szövetségek 8:6–7.
33. Tan és szövetségek 9 (Revelation, Apr. 1829–D, a josephsmithpapers.org oldalon); Oliver Cowdery to William W. Phelps, Sept. 7, 1834, *LDS Messenger and Advocate*, Oct. 1834, 1:14.

A fiam elmondta, hogy Wisconsinon átutazóban a felesége súlyosan megbetegedett. Mit csináljon a gyerekekkel, amíg az édesanyjuk átesik a műtéten?

CSALÁDTAG IDEGENEK

Az egyik nap késő este a fiam, Garrett, a wisconsini Eau Claire-ből hívott fel. Előtte egy katonai kiképzésen volt Alabamában, és éppen úton volt a feleségével, Shellyvel, és a gyerekeikkel az északdakotai Mínot légibázisára. Elmondta, hogy Wisconsinon átutazóban Shelly súlyosan megbetegedett. Találtak egy kórházat, és Shellyt ki is írták másnap reggelre sürgősségi vakbélműtetre.

Elintéztem, hogy odarepüljek és mellettük legyek, de leghamarabb csak másnapra voltam várható. A fiam aggódott amiatt, hogy mit csináljon a gyerekekkel, amíg az édesanyjuk átesik a műtéten – az egyik öt-, a másik egyéves, a harmadik pedig még csak háromhetes volt. Mivel senkit nem ismert arrafelé, úgy döntött, hogy

felhívja a minoti püspököt, habár azelőtt még soha nem találkoztak. A minoti püspök azt mondta, hogy felveszi a kapcsolatot az Eau Claire-i püspökkel.

Másnap reggel az Eau Claire-i püspök és a segítőegyleti elnök felkereste Garrettet a szállodában. Közölték, hogy örömmel vigyáznak a gyerekekre, amíg Shelly kórházban van. Shelly később elmondta, hogy teljesen nyugodtan bízta a gyermekeit erre a két idegenre, akik az evangéliumi családja tagjai voltak. Mire Eau Claire-be értem, Shelly már lábadozott, az unokáim pedig ismét vele és Garrett-tel voltak. Hálásak vagyunk a szükség idején kapott segítségért.

Néhány héttel később a 2016. októberi általános konferenciát néztem,

amikor is M. Russell Ballard elnök, a Tizenkét Apostol Kvórumának ügyvezető elnöke a következőket mondta: „Hol fogtok olyan részletes és sugalmazott egyházi szervezeti felépítést találni, melyben olyan férfiak és nők tanítását és támogatását élvezitek, akik mélyen elkötelezettek az Úr szolgálata iránt a ti és a családok szolgálata révén?” (Kihez mehetnénk? *Liahóna*, 2016. nov. 91.).

Nem tudtam nem gondolni az Eau Claire-ben történetekre. Áldást jelent, hogy nem csupán az egyháznak vagyok a tagja, hanem egy olyan evangéliumi családnak is, amelyben szolgálhatjuk és megáldhatjuk egymást, függetlenül attól, hogy éppen hol vagyunk. ■

Jeff Messerly, USA, Utah

MENNYEI ATYA MEGHALLGATTA AZ IMÁMAT

Még otthon, Argentínában éltünk, amikor a férjemmel családot alapítottunk. Visszatért misszionáriusok voltunk, és tudtuk, hogy áldást jelent az Úr templomában kötni házasságot. Izgatottak voltunk, hogy együtt járhatunk a Mennyei Atyánkhoz visszavezető ösvényen.

Tudtuk, hogy a szabadítás tervének a megpróbáltatások is részét képezik, de bízunk abban, hogy hit és ima által bármit képesek leszünk legyőzni. Arra viszont nem számítottunk, hogy megállás nélkül fognak jönni a csapások. Úgy tűnt, hogy az egyik megpróbáltatás a másik után záporozik ránk.

Az egyik délután egyedül voltam, nagyon szomorúnak éreztem magam, és vigasztalhatatlanul zokogtam a próbatételeink miatt. Nem tudtam, mit tegyek. Akárhányszor megpróbáltam abbahagyni a sírást, csak még lehangoztabbnak és elgyötörtebbnek éreztem magam.

Aztán arra a sok férfira és nőre gondoltam, akik megosztották velem, hogy milyen sokat jelentett számukra az ima a nehéz pillanatokban. Volt bizonyosságom az imáról, de az elmém és a lelkem annyira gyöttrődött, hogy azt gondoltam, nem fognak a számra jönni a megfelelő szavak.

Könnyek között letérdeltem az ágyam mellé, és teljes szívemből megnyugvást és békességet kértem Mennyei Atyától. Nem kértem megoldást és még csak azt sem, hogy a megpróbáltatás megszűnjön. Csupán békességet kértem.

Miközben imádkoztam, kopogtak a bejárati ajtón. Kinyitottam, és a

könnyeimen keresztül az egyik segítőtgyeleti nőtestvért láttam. Elmondta, hogy a környéken dolgozott, és úgy döntött, hogy benéz hozzám, mielőtt hazamotorozna. Csak arra tellett tőlem, hogy átöleljem. Azt mondta: „Nem tudom az okát, de azt éreztem, hogy meg kell állnom meglátogatni téged.”

Leültünk a konyhaasztalhoz, és segített nekem megnyugodni. Miután pár percig beszélgettünk, végre

elkezdtem úgy érezni, hogy nem vagyok egyedül, és hogy Mennyei Atya hallotta az imámat.

Áldást jelent, hogy imában szólhatok a Mennyei Atyámhoz. Meghallgatott a szükségem óráján, és segítségemre küldte az egyik gyermekét. Hálás vagyok azért, hogy ez a nőtestvér meghallotta és követte a Lélek sugalmazását. ■

Raquel E. Pedraza de Brosio, USA, Utah

Volt bizonyosságom az imáról, de az elmém és a lelkem annyira gyöttrődött, hogy azt gondoltam, nem fognak a számra jönni a megfelelő szavak.

EGY RÉGI MORMON KÖNYVE

Évekkel ezelőtt üzenet várt a telefonom hangpostájában: „Ön az a Dan Hobbs, aki Idaho Fallsban élt, és 1974-ben Washington államban szolgált missziót? Tom Janaky vagyok. Szerintem ön tanította az apámat és az anyámat.”

Meglepődtem. Texasban szolgáltam, nem Washingtonban, de a nevet felismertem. Azonnal eszembe jutott a komódomon lévő könyv: egy 1948-as kiadású Mormon könyve. Kinyitottam, és elolvastam a borító belsején lévő kézírásos üzenetet: „Isten legyen önnel! Áldja meg az Isten! Frank és Virginia Janaky, 1974.” Az elmémet hirtelen betöltötték a 35 évvel korábban történtek.

21 éves voltam, és a misszióm a vége felé közeledett a texasi Houstonban. A társammal éppen kopogtatunk – minden különösebb eredmény nélkül –, amikor az egyik férfi, aki a kopogtatásunkra ajtót nyitott, szívélyesen behívott bennünket. Frank Janaky néven mutatkozott be, és bemutatta a feleségét, Virginiát. Elidőztünk náluk egy kicsit.

A későbbi látogatásaink során aztán tanítottuk nekik az evangéliumot. A keresztkedés nem foglalkoztatta őket, de mindig barátságosak voltak. Az egyik beszélgetés alatt észrevettem a Mormon könyve egy régi példányát a könyvespolcon. Már nem emlékszem, hogyan került hozzájuk, de arra

igen, hogy megemlítettem, mennyire lenyűgöz.

Nem sokkal a hazaindulásom előtt a társammal beugrottunk elköszönni. Amikor elbúcsúztunk, Frank beleírt a régi Mormon könyvébe, és odaadta nekem búcsúajándékként. Megkérdezte, hogy beleírnám-e a családi Bibliájába a nevemet és címemet. Ekkor láttam utoljára Janakyékat, de mindig nagy becsben tartottam az ajándékukat.

Aznap este visszahívtam az illetőt. Tom ismét megkérdezte, hogy Washington államban szolgáltam-e missziót 1974-ben. Elmondtam neki, hogy Texasban szolgáltam, és rákérdeztem, hogy a szüleit Franknek és Virginiának hívják-e.

Azt mondta, hogy a szülei annak idején Texasból Washington államba költöztek. Ezért azt gondolta, hogy a szüleit látogató misszionáriusok is Washingtonban voltak. Elmondtam, hogy a családi Bibliában találta a nevemet és a címemet.

Az egyik beszélgetés alatt észrevettem a Mormon könyve egy régi példányát a könyvespolcon. Amikor elbúcsúztunk, Frank beleírt, és odaadta nekem búcsúajándékként.

„Azért telefonálok, hogy elmondjam, hogy a testvéremmel együtt mindketten megkeresztelkedtünk, részben annak köszönhetően, hogy milyen kedvesek voltak a misszionáriusok a szüleinkkel – mesélte. – Odáig voltak minden misszionáriusért, aki csak felvette velük a kapcsolatot az évek során.”

Aztán Tom elmondta, hogy a szülei már elhunytak.

„De most végezzük értük a templomi munkát” – mondta.

Könnyes szemmel köszöntem meg Tomnak a hívást.

Évekig úgy éreztem, hogy a misszióm nem volt túl sikeres. Néha még azon is eltűnődtem, hogy vajon megérintettem-e bárkinek is az életét a szolgálatom alatt. Tom hívása az Úr gondoskodó kegyelme volt. Hálás vagyok a misszióért és azért a kis szerepért, amelyet betölthettem abban, hogy az evangélium eljusson a Janaky családhoz. ■

Dan Hobbs, USA, Idaho

EGY ÚJDONSÜLT ANYA IMÁI

Előszülött gyermekeim, egy örökmozgó kisfiú édesanyjaként olykor úgy érzem, hogy az életem semmi másból nem áll, mint pelenkacseréből és etetésből.

Az anyaságra hangolódás során észrevettem, hogy háttérbe szorultak a lelki szükségleteim. A szentírások olvasása helyett inkább egy igencsak szükséges szunyókálást vagy egy újabb adag mosást iktattam be. Az imák pusztán sietve elhadart könyörgések voltak Mennyei Atyámhoz, hogy a kisfiam aludjon már el végre és *maradjon* is úgy, illetve segélykiáltások, hogy képes legyek végigsinálni a napot.

Körülbelül négy hónapos lehetett a fiam, amikor rádöbentem, mennyire kimerült a lelkem. Egyre apadt a bizonyosságom megerősítésére érzett vágyam. Nem volt kedvem végigülni az istentisztelet mindhárom óráját, és úgy éreztem, hogy nincs se időm, se energiám az egyéb otthoni és egyházi teendőimre. Szerettem volna újra érezni az evangélium világosságát, de elcsigázott voltam, és fogalmam sem volt, hol is kezdjem. Egy este buzgón imádkoztam segítségért.

Másnap reggel elvonszoltam magam istentiszteletre. Miközben a segítőegyleti leckét hallgattam, megláttam egy plakátot, amely a Segítőegylet célját szemléltette. Minden egyes vasárnap láttam már, de azelőtt soha nem mélyült el bennem az üzenete. Az állt rajta, hogy a Segítőegylet céljai: a hit és a személyes igazlelkűség növelése, a családok és otthonok megerősítése, valamint a szükségét látók felkutatása és megsegítése.

Újra elolvastam. Ez alkalommal elmém erre a részre összpontosított: „a hit és a személyes igazlelkűség növelése”. Világossá vált, hogy mielőtt eleget tudnék tenni az egyházi elhívásaimnak és eredményesen szolgálhatnék másokat, a saját lelki egészségemről kell gondoskodnom. Kezdeként minden nap elkülönítettem egy bizonyos időt a szentírások olvasására. Azon is dolgoztam, hogy átgondoltabban imádkozzak.

Amikor elkezdtem táplálni a saját hitemet és személyes igazlelkűségemet, valamint útmutatást kérni

Mennyei Atyámtól, éreztem, ahogy újra lángra lobban bennem a Jézus Krisztus visszaállított evangéliuma iránti szeretetemet. Ismét jelentőséggel bírt az elhívásaimban végzett szolgálata, a segítőegyleti nőtestvéreim látogatása, valamint a hetente ismétlődő úrvacsoravétel. Azok a dolgok, amelyekre egykor úgy tekintettem, hogy megtételükre nincs se időm, se energiám, most a vigasz és az erő forrásává váltak saját magam és a családom számára. ■

Krystal Baker Chipman, USA, Utah állam

Észrevettem, hogy háttérbe szorultak a lelki szükségleteim. A szentírások olvasása helyett inkább egy igencsak szükséges szunyókálást vagy egy újabb adag mosást iktattam be.

Ez a ghánai fiatal felnőtt tisztában van vele, hogy még akkor is támaszkodhatunk Mennyei Atyára, amikor az élet reménytelennek tűnik.

Hogyan tanult meg Eric bízni Istenben

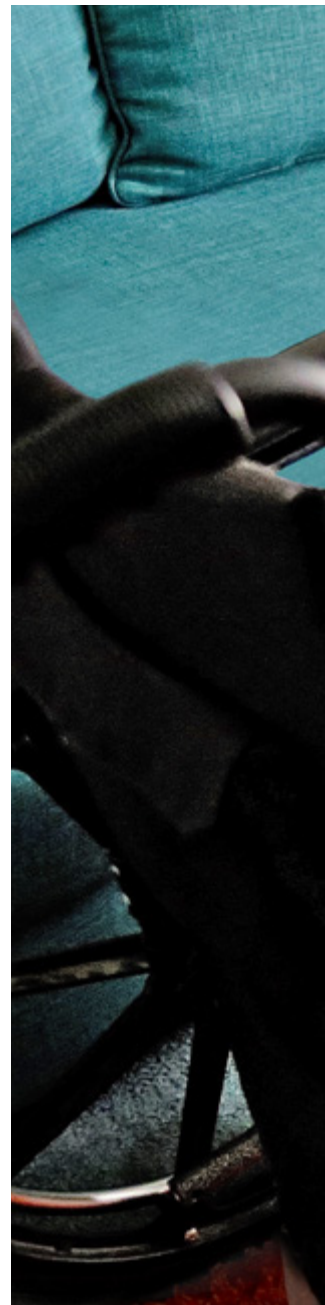
Írta: **Richard M. Romney**

Egyházi folyóiratok

Amikor a ghánai Techimanban élő, ma 21 éves Eric Ayala 3 éves volt, az édesanyjával egy útszéli piacnál elütötte őket egy kormányozhatatlanná vált autó.

Ahogy felnőtt, a deréktól lefelé lebénult Eric sorra szembesült az abból fakadó kihívásokkal, hogy nem tudta használni a lábait. Végül szerzett egy lábmerevítőt, így legalább fel tudott állni, de ezeket hamarosan kinőtte, újra pedig nem teltett. Kapott egy kis méretű kerekesszéket, de azt is kinőtte. A lábai sorvadtak, néha görcsben remegtek, a lábfejei pedig eltorzultak.

A fogyatékkal élőket Ghánában gyakran tekintik tehernek. Eric családjának kevés pénze volt, amely nem volt elég a gyógykezelés fedezésére. Tíz éves kora körül Eric testen felfekvések alakultak ki a mozgáshiány és a fa-, illetve betonfelületeken való ülés miatt. A felfekvések elfekélyesedtek, folyamatosan gennyedztek, és szörnyű szagot árasztottak.

Emiatt Eric kint lakott az udvaron, egy nyitott fészerben lévő padon. Édesanyja, Lucy, és a lánytestvérei vittek neki enni, mostak rá és segítettek neki mosakodni. Eric gyakran ázott el az esőben és reszketett az éjszakai hidegben. Megszerette a reggeli napfényt, mert meleget hozott. Mivel a tanuláshoz túl szegény, a munkára pedig alkalmatlan volt, éveket töltött el abban a fészerben, a kerekesszékekkel időnként kimerészkedve a környékre.

A hit kezdete

Neheztelés helyett „elkezdtém szeretni Istent és hinni Benne – mondja Eric. – Senki nem tanított engem Róla, de láttam az alkotásait, és láttam az emberekben a jót és a rosszat. Néha nehéz hinni Benne, amikor kemény az élet. De aztán mindig észrevettem, ahogy valami jó dolog történik az életemben, és olyankor azt mondtam: »Lám, Isten mégis itt van, és ez csodálatos!«”

Bár Ericet igazából senki nem tanította meg, hogyan kell imádkozni, elkezdte Istent szólítani. Válaszokat is kapott: amikor beteg volt, adódott egy váratlan lehetőség, hogy eljusson orvoshoz; amikor a felfekvései miatt kért enyhülést, azok elmúltak; amikor kinőtte a kis méretű kerekesszéket, egy kedves idegen hozott egy nagyobbat. „Isten sok jó dolgot tett az életemben” – meséli.

Aztán mintha csoda történt volna, ugyanis Ericet 14 évesen felvették egy iskolába. Az édesanyja másokra főzve összekuporgatott annyi pénzt, hogy egyenruhát vehessen neki, valamint kifizethesse a könyveket és a tandíjat. Az iskolában „nem mehettem ki tornázni a többiekkel, így hát bent maradtam, és egyfolytában tanultam” – fejt ki Eric. Lenyűgözte az igazgatót azzal, hogy matematikában, olvasásban és írásban a legjobbak közé került.

A kórházból az egyik apáca egy új, kézzel hajtható triciklit ajándékozott neki, megkönnyítve számára azt, hogy eljusson az iskolába. A sok ingázástól azonban ismét felszakadtak Eric sebei. Ismét elfertőződtek, és a gennyes szivárgással együtt visszatért a bűz is. A diákok panaszkodtak az Eric körül állandóan ott repkedő legyek miatt. 17 éves volt, amikor az igazgató közölte, hogy menjen haza, és addig ne térjen vissza, amíg nem javul az állapota.

Eric édesapjának volt egy aprócska földje vidéken. Az egész családot magával vitte, hogy megműveljék a

földet, Eric azonban otthon maradt a fészerben, egyedül. Mindeközben a fekélyek óriási sebökké terebélyesedtek, a fertőzés pedig elérte a csontjait, életveszélyes csontvelőgyulladást okozva.

Beszélgetés egy obrunival

Eric 18 éves volt, amikor meglátta, hogy a barátja, Emmanuel Ofosu-hene, egy *obrunival* (fehér emberrel) beszélget angolul. Ez az *obruni* egy mormon misszionárius, Old elder volt. „Én csak tvi nyelven beszéltem, de Emmanuel tolmácsolt nekem: »Annyira beteg vagyok, hogy azt hiszem, meg fogok halni. Segítenétek megtudnom, mit kell tennem ahhoz, hogy a mennybe juthassak?«

Old elder és az afrikai társa leült velem és tanított engem. Valamilyen oknál fogva a Bölcsesség szavával kezdtek. Tudtam, hogy az igazat mondják, mert azt már én is tudtam, hogy a kávé és a dohány rossz.” Adtak továbbá Ericnek egy kiadványt Jézus Krisztus visszaállított evangéliumáról, és meghívták istentiszteletre.

„Amikor elmentem, láttam, hogy ez az egyház más módon – mondja Eric. – Áhítatos volt.” Habár egy órán át tartott, amíg Eric a kerekesszékeiben eltolta magát az istentiszteletre, mégis nagyon szerette ezeket az alkalmakat. „A terem elejébe akartam menni, hogy az emberekkel legyek – idézi fel. – De hátul maradtam, mert tudtam, hogy bűzlöm.”

Eric közölte a misszionáriusokkal: „Tudom, hogy igaz, amit tanulok.”

Azt is közölte velük, hogy meg akar keresztelkedni, de az orvosok óvták attól, hogy víz érje a sebeit. „Istenre fogok hagyatkozni, hogy válaszokat adjon” – mondta. Körülbelül egy éven át járt istentiszteletre, de aztán túlságosan beteg és gyenge lett ahhoz, el tudja hajtani odáig a kerekesszéket.

Végül Eric ismét kórházba került. Ghánában a betegeknek maguknak kell biztosítaniuk a vizüket, az élelmüket, az ágyneműjüket, valamint a gyógy- és kötszereiket. Ha nincs pénzük, nem részesülnek kezelésben. Eric édesanyja és lánytestvérei megtették minden tőlük telhetőt. Mivel Eric csak ritkán kapott ételt és orvosi ellátást, egyre gyengült.

Váratlan látogatás

Ekkor azonban Eric váratlan látogatókat kapott. Két misszionárius, Peprah nővér és Nafuna nővér látta a fényképét az egyházban, és eljött a kórházba meglátogatni, valamint ételt is hozott neki. Már egy év telt el azóta, hogy Eric utoljára istentiszteleten volt, de közölte velük, hogy továbbra is szeretne megkeresztelkedni.

Néhány nappal később Ericet meglátogatta az egyik lánytestvére, és nagyon rossz állapotban találta. Hazaszaladt, és elmondta az édesanyjuknak. Bár az asszony lába maradandóan károsodott abban az egykori balesetben Erickel, elgyalogolt a kórházba, miközben minden lépésnél belenyilallt a fájdalom. „Haza kell jönnöd – mondta Ericnek.

– Ha meghalsz, azt akarom, hogy legalább a közelemben légy.”

Másnap reggel a misszionárius nővérek állítottak be hozzájuk. „Nem voltál a kórházban – mondta Peprah nővér. – Úgyhogy ide jöttünk.” Velük volt egy új-zélandi idősebb misszionárius házaspár, Wood elder és felesége. Összeírták a szükségleteket, és megígérték, hogy visszajönnek.

Néhány nappal később Eric édesapja visszavitte a családot a földjükre – kivéve Ericet, aki ismét egyedül maradt otthon, víz és élelem nélkül. Amikor Wood elder és felesége visszatért, és látta, hogy Eric egyedül van és éhez, hoztak neki élelmet és vizet. Másnap ismét visszatértek, és észrevették, hogy folyadék szivárog lefelé Eric lábán, amely egy óriási nyitott fekélyből fakadt a csípőjén. Azonnal visszavitték a fiút a kórházba.

A Wood házaspár megtudta, hogy hamarosan egy emberbaráti egészségügyi csapat érkezik az Amerikai Egyesült Államokból Ghánába. A csapat elvállalta, hogy ingyen megműti Ericet. A sebész ellátta az Eric lábán lévő fekélyt. Látva azonban Eric sebeinek súlyosságát és a csontvelőgyulladását, arra a megállapításra jutott, hogy Ghánában nem tudja elvégezni az összes szükséges beavatkozást. Az ajánlása nyomán ez az emberbaráti szervezet megindította az eljárást, melynek eredményeképpen Ericet Amerikába szállították, hogy további kezelésben részesüljön, és végleg lezárják a sebeit. Eközben a ghánai Winneában egy egyháztagok által működtetett menedékszálló beleegyezett, hogy Eric a visszatérését követően náluk lakhasson, hogy iskolába tudjon járni, és befejezhesse a tanulmányait.

Az Úr gondoskodott

A mérnök végzettségű Wood elder újjáépítette Eric kézihajtású triciklijét. Hasonló felújítást végzett a kerekesszékén is. Tanácskozott továbbá Cosgrave elnökkel, a Ghánai Kumasi Misszió elnökével, aki orvos volt. Úgy érezték, hogy megfelelő óvintézkedések mellett meg lehet keresztelni Ericet.

„Wood elder nylonfóliába tekerte a testemet, azt pedig szigszalaggal tekerte körbe – magyarázza Eric. – Végül bevitt a fertőtlenített vízzel feltöltött medencébe. 2016. június 26-án keresztelkedtem meg.”

Eric az Úrra támaszkodott, az Úr pedig utat biztosított számára. ■

**A kudarcból való félelem visszatar-
tott a tehetségeim fejlesztésétől és a
növekedési lehetőségek keresésétől.**

De mi lesz, ha elhibázom?

Írta: Sarah Keenan

Egyházi folyóiratok

Amikor hatéves voltam, édesapám elvitt a nővéremmel kosárlabdázni. Akkor játszotam először igazi pályán. Apró kezemet lehúzza a labda súlya, a kosár pedig – még a legalacsonyabbra állítva is – elérhetetlenül magasnak tűnt.

„Ne aggódj, csak dobj!” – mondta Apa.

Odafordultam hozzá: „De mi lesz, ha elhibázom?” – kérdeztem.

Több mint két évtized távlatából már nem emlékszem, hogy betaláltam-e vagy sem. Arra viszont emlékszem, mennyire féltem: „Mi lesz, ha elhibázom? Mi lesz, ha a legjobb erőfeszítéseim is kevésnek bizonyulnak? Mit tegyek, ha kudarcot vallok?”

Félelem a fiaskótól

Ugyanez a kudarcból való félelem az egész életemet beárnyékolta. Elég sok mindenhez volt természetes tehetségem, így hosszú ideg palástolni tudtam a félelmemet. Ám mégis mutatkoztak apró jelek. Nem vágtam bele egy sportba sem, amíg nem voltam meggyőződve róla, hogy jó vagyok benne. Kerültem az olyan tantárgyakat, amelyekben nem voltam erős. Amikor valamilyen új

tevékenységet próbáltam ki, és nem sikerült azonnal, akkor úgy oldottam meg, hogy gyorsan felhagytam vele, és valami olyasmibe kezdtem, amiben ügyesebb voltam.

Aztán elmentem misszióba. Életemben először olyan környezetbe kényszerültem, ahol ordítóan nyilvánvalóak voltak a gyengeségeim, mégsem hátrálhattam ki egykönnyen. Nehezemre esett beszélgetéseket kezdeményezni. Küszködés volt idegen nyelven tanítani. Naponta többször is volt részem elutasításban. Folyamatosan kudarcok értek – egyre csak dobtam és elhibáztam –, és voltak napok, amikor a kudarcok esetén követett szokásos utat fontolgattam: feladom és hazamegyek.

Fordítási fennakadás

Ebben az időszakban a lemezeket lefordítani próbáló Oliver Cowdery története szolgált számomra a szükséges sugalmazással és helyreigazítással. Miután néhány hétig Joseph Smith írnokaként szolgált, Oliver eltűnődött, hogy vajon képes lenne-e fordítani is a lemezeket.

Joseph megkérdezte az Urat, és azt a választ kapta, hogy Oliver is engedélyt kap a fordításra. Az Úr ugyanakkor néhány figyelmeztetést is intézett Oliverhez, melyek közül kettő úgy szólt, hogy „legyél türelmes”, illetve „ne félj” (T&Sz 6:19, 34).

A fordítás nem bizonyult olyan egyszerűnek, ahogy azt Oliver elképzelte. Amikor nehezen találta a szavakat, bosszús lett és hamarosan feladta.

Elmulasztott esélyek

Amikor ezt a történetet tanulmányoztam, felismertem, hogy Oliver hozzám hasonló gonddal küzdött. Azt várta, hogy gyorsan elsajátítja majd a fordítást, és amikor nyilvánvaló lett, hogy ez nem fog azonnal sikerülni neki – hogy sokszor fog kudarcot vallani, miközben ezen ajándék fejlesztésén dolgozik –, akkor visszatért az őrnöki tevékenységhez, amelyben már

otthon érezte magát. Az Úr figyelmeztetései pontosak voltak: Oliver nem volt türelmes önmagával és Istennel, és félt. Így Isten elvette tőle ezt az esélyt (lásd T&Sz 9:3).

Ráébredtem, hogy milyen gyakran állított meg engem is a kudarcból való félelem. Annyira féltém az „elhibázott dobásoktól”, hogy inkább nem is kísértem meg azokat, vagy néhány próbálkozás után feladtam. A kudarc elkerülésére törekedve elszalasztottam a jövőbeni siker esélyeit. Nem voltam türelmes önmagammal és Istennel, és féltém.

Oliver Cowdery története reményt is adott nekem. Bár az Úr tudatta Oliverrel, hogy akkor nem lesz képes fordítani, de azt is megígérte, hogy „más feljegyzéseim is vannak, és hatalmat adok majd neked, hogy segédkezhess azok fordításában” (T&Sz 9:2). Oliver esélye a fordításra nem veszett el, csak elhalasztódott.

Éppen így az általam kihagyott lehetőségek sem vesztek el. Az Úr újakat fog biztosítani, ha hajlandó vagyok türelmesnek lenni, és nem engedem, hogy a kudarcból való félelem miatt meg se próbáljam.

Feladni a félelmet

Eldöntöttem, hogy túlteszem magam a kudarcból való félelmemen. Bár továbbra is volt bennem szorongás, amikor idegenekkel beszéltem vagy idegen nyelven tanítottam, mindkét területen jobb lettem. Ezek a készségek aztán segítettek nekem az életben, még a misszióm után is.

Még ma is előfordul néha, hogy habozom kipróbálni valami újat, vagy valami olyat csinálni, amiben nem vagyok különösebben jó. Viszont megtanultam türelmesebbnek lenni. Megtanultam, hogy folytassam a kosárra dobást, és ne tartsak az esetleges kudarcból. ■

MIELŐTT

ELHÍVNAK

A SZOLGÁLATRA

Milyen lehet missziót szolgálni?

Írta: Ryan Carr

Egyházi folyóiratok

Megfordult már a fejedben, hogy missziót szolgálj? Ha igen, akkor biztosan elgondolkodtál már azon, hogy milyen is lehet. Most itt a lehetőség, hogy válaszokat kapj néhány teljes idejű misszionáriustól (vagy ha nem is konkrét misszionáriusoktól, de ők is ilyeneket válaszolnának):

TE: „Szasztok, elderek! Milyen egy átlagos napotok?”

TELJES IDEJŰ MISSIONÁRIUSOK:

„Korán – már 6:30-kor – fenn vagyunk. Utána néhány órán keresztül az evangéliumot tanulmányozzuk és a misszióknak nyelvét tanuljuk. Áttekintjük a heti céljainkat, és megtervezük a napunkat. Még »B-terveket« is készítünk arra az esetre, ha valaki mégsem érne rá találkozni velünk a megbeszéltd időben. Aztán kilépünk az ajtón, és egész nap dolgozunk: embereket keresünk, akiket taníthatunk, összehangoljuk a munkát az egyháztaggokkal, és a megbeszéltd találkozókön tanítunk.”

TE: „Éreztetek már honvágyat?”

TELJES IDEJŰ MISSIONÁRIUSOK:

„Igen, főleg a misszióknak kezdetén. De hetente egyszer ímélezhetünk a családtagjainkkal. Úgy látjuk, leginkább az válik be a honvágy elűzésére, ha a munkánkra összpontosítunk.”

TE: „Hogyan fogadtátok, hogy idegekkel kell beszélgetnetek?”

TELJES IDEJŰ MISSIONÁRIUSOK:

„Amikor megérkeztünk, akkor eléggé idegeskedtünk emiatt, de aztán az ember megszokja, mert mindennap gyakorolja. Tudjuk, hogy nem mindenki akarja meghallgatni az üzenetünket azok közül, akikkel találkozunk, de vannak olyanok is, akiket érdekel, úgyhogy bármikor hajlandónak kell lennünk kinyitni a szánkat. Igazából egy idő után már egészen élvezi az ember, hogy találkozhat másokkal és megismerheti őket.”

TE: „Nehéz tanítani az evangéliumot?”

TELJES IDEJŰ MISSIONÁRIUSOK:

„Igen, aki jól akarja csinálni, annak gyakorolnia kell egy darabig, de a misszionáriusképző központban jó képzést kaptunk. Igyekszünk úgy tanítani a leckéket, hogy az megfeleljen az általunk tanított emberek szükségleteinek, és megválaszolja a kérdéseiket. Minden nap tanulmányozzuk az evangéliumot, hogy jól tudjuk tanítani. A legfontosabb az, hogy érezzük, amint a Lélek irányít minket. Az is segít, hogy elválasztottak misszionáriusként.”

TE: „Keményen kell dolgozni a misszióban?”

TELJES IDEJŰ MISSIONÁRIUSOK:

„Igen, nagyjából heti 70 órát dolgozunk, de nagyon jó érzés. Persze csalódottak vagyunk, amikor az emberek nem haladnak úgy, ahogy reméltük, de összességében áldás, hogy eszközök vagyunk az Úr kezében az emberek lelki fejlődésének segítésében. Megpróbálunk a Szentlélek hatalma által tanítani, mert tudjuk, hogy kizárólag a Lélek segíthet az embereknek bizonyosságot szerezni és megtérni.”

TE: „Mi van, ha nem vagyok benne biztos, hogy van-e bizonyosságom?”

TELJES IDEJŰ MISSIONÁRIUSOK:

„Semmi gond! Továbbra is imádkozz és olvasd a szentírásokat! Járj istentiszteletre és ifjúsági hitoktatásra! Járj el a templomba, ha lehetőség van rá! Hagyatkozz az Úrra és az Ő

tanításaira. Minél többször van alkalmad érezni a Lelket, annál erősebbé válik a bizonyosságod. Gyakorold a hitelveid megosztását a családi esteken! Olvasd a Mormon könyvét! Az majd segíteni fog abban, hogy képes legyél tanítani az evangéliumot.”

TE: „Hogyan készültetek fel a missziótokra?”

TELJES IDEJŰ MISSIONÁRIUSOK:

„Tanulmányoztuk a szentírásokat, különösen a Mormon könyvét. Munkát találtunk, és spóroltunk. De még így is azt kívánjuk, bárcsak gyakrabban olvastuk volna a Prédikáljatók evangéliumomat! című könyvet, és gyakrabban jártunk volna missziós felkészítő órákra. Az is jó lett volna, ha megtanulunk főzni!”

TE: „Szerintetek belőlem is lehet valamikor misszionárius?”

TELJES IDEJŰ MISSIONÁRIUSOK:

„Naná! Úgy 70 000 misszionárius van világszerte. Minden a vággyal kezdődik: »Ha... Istent kívánjátok szolgálni, el vagytok híva a munkára« (T&Sz 4:3). Viszont kell hozzá valamilyen szintű felkészülés is – nemcsak lelkileg kell készen állnod, hanem anyagilag, fizikailag és a társas készségeid terén is.”

TE: „Mi segíthet még felkészülnöm?”

TELJES IDEJŰ MISSIONÁRIUSOK:

„Tűzd ki azt a célt, hogy a tőled telhető legjobban fogsz az evangélium szerint élni és betartani a parancsokat. Ez segít majd megerősíteni a bizonyosságodat, és segít abban, hogy érdemes légy a Lélekre. Amikor misszionárius leszel, *személyes tapasztalatok alapján* akarsz majd bizonyosságot tenni az embereknek az evangélium igaz voltáról. Ezért is szánd rá az időt már most, hogy többet tudj meg az evangélium tantételeiről, és alkalmazd őket a saját életedben.”

TELJES IDEJŰ MISSIONÁRIUSOK:

„Azt is javasoljuk, hogy olvasd el a következő oldalakon található kérdéseket. Ezeket fogja feltenni a püspököd vagy gyülekezeti elnököd, amikor kitöltöd a misszionáriusi nyomtatványokat. Ha már most tisztában vagy velük, az segít neked felkészülni. Beszéld át ezeket a szüleiddel és az egyházi vezetőiddel! Rengeteg kérdés van, de azért ne engeddd, hogy legyűrjenek! Elvégre nem holnap kell jelentkezned a misszionáriusképző központban. Fordíts annyi időt a felkészülésre, amennyire csak szükséged van, hogy amikor aztán beköszönt a missziód első napja, akkor érdemes, lelkes és szolgálatra kész lehess.” ■

ÉRDEMESSÉG ÉS BIZONYSÁG

1. Van hited Istenben, az Örökkévaló Atyában; az Ő Fiában, Jézus Krisztusban; és a Szentlélekben; és van Róluk bizonyosságod?

BIZONYSÁG: „[Tegyetek] kísérletet... a szavaimmal, és egy cseppnyi hitet gyakorol[ja]tok, igen, még ha nem is vagytok képesek annál többre, mint hogy vágyjatok arra, hogy higgyetek, engedjétek, hogy ez a vágy mindaddig dolgozzon bennetek, míg oly módon nem hisztek, hogy helyet tudtok adni szavaim egy részének” (Alma 32:27).

2. Van-e bizonyosságod arról, hogy Jézus Krisztus Isten egyszülött Fia, valamint a világ Szabadítója és Megváltója? Kérlek, oszd meg velem a bizonyosságodat. Milyen hatással volt eddig az életedre Jézus Krisztus gesztelése?

3. Mit jelent számodra bűnbánatot tartani? Úgy érzed, hogy maradéktalanul megbántad a múltban elkövetett vétkeket?

BŰNBÁNAT: „Erről tudhatjátok, hogy valaki megbánta-e bűneit – íme, beismeri és elhagyja azokat” (T&S 58:43).

4. Megosztanád velem a bizonyosságodat arról, hogy Jézus Krisztus evangéliuma és egyháza Joseph Smith próféta által vissza lett állítva, és hogy Russell M. Nelson elnök Isten prófétája?

5. Van-e bizonyosságod a Mormon könyve igaz voltáról?

6. A teljes idejű misszionáriusi szolgálat megköveteli az evangéliumi mércék szerinti életvitelt. Hogyan értelmezted a következő mércéket?

HA ÚGY DÖNTESZ, HOGY MISSZIÓT fogsz szolgálni, akkor az egyházi vezetőddel együtt azt szeretnéd, hogy a szolgálat ezen szent ideje örömteli és lélekemelő legyen. E célt szem előtt tartva fontos, hogy felkészült, érdekes és szolgálatképes légy. A felkészülésedet segítő felsoroljuk azokat a kérdéseket, amelyeket a püspököd vagy gyülekezeti elnököd fog feltenni neked a felkészültséged megállapítására. Ezeket bármikor megbeszélheted vele, ahogy a szüleiddel vagy a többi egyházi vezetőddel is.

a. A nemi erkölcsösség törvénye

Ami a nemi erkölcsösség törvényét illeti, mindig annak megfelelően éltél, amit itt megbeszéltünk? Ha nem, mennyi ideje történt a vét(k)ek elkövetése? Mit tettél a bűnbánat érdekében?

A NEMI ERKÖLCSÖSSÉG TÖRVÉ-

NYE: „A nemi erkölcsösség nemi tisztaságot jelent, olyan állapotot, amely »tetszik Istennek« (Jákób 2:7). Ahhoz, hogy nemileg erkölcsösek legyetek, a gondolataitokban, a szavaitokban és a tetteitekben is erkölcsileg tisztának kell lennetek. Tilos bárminemű szexuális kapcsolatot kialakítanotok azelőtt, hogy törvényesen házasságra lépnétek!” (vö. Hűek a hithez: Evangéliumi értelmező szótár [2007]. 52.).

b. A pornográfia elkerülése

A PORNOGRÁFIA ELKERÜLÉSE:

Dallin H. Oaks elnök, az Első Elnökség tagja, kifejtette, hogy a pornográfának való kitettség skálája az akaratlan szembe-süléstől a kényszeres használatig vagy függőségig terjed. Ha valaki tisztában van a saját kitettségének mértékével, az segítségére lesz abban, hogy megtalálja a megfelelő megoldást. Erről bővebben lásd Dallin H. Oaks: Kiszabadulni a pornográfia csapdájából. *Liahóna*, 2015. okt. 50-55., valamint overcomingpornography.org.

c. A tized törvénye

d. A Bölcsesség szava, beleértve a kábítószer-használatot és a vényköteles gyógyszerekkel való visszaélést

e. A szombat napjának megszentelése

f. Becsületesnek lenni minden szóban és cselekedetben

Az összes itt felsorolt mércének megfelelően éltél eddig? Jelenleg ezeknek megfelelően élsz? Teljes idejű misszionáriusként ezeknek megfelelően fogsz élni?

ALKALMASSÁG ÉS JOGOSULTSÁG

7. Van-e folyamatban ellened törvényi eljárás?

8. Elkövettél-e valaha a büntetőjogba ütköző komoly törvényszegést – függetlenül attól, hogy letartóztattak-e, elítéltek-e, vagy mentesültél-e a büntetett előlélethez fűződő hátrányok alól?

9. Bántalmaztál-e valaha gyermeket szexuálisan bármilyen módon – függetlenül attól, hogy vádat emeltek-e ellened vagy sem, elítéltek-e, vagy mentesültél-e a büntetett előlélethez fűződő hátrányok alól?

10. Elkövettél-e valaha bármilyen egyéb komoly vétket vagy rossz cselekedetet, amelyet tisztázni kellene a missziód előtt?

11. Támogatsz, kapcsolatban állsz vagy egyetértesz-e bármely olyan csoporttal vagy egyénnel, akinek tanításai vagy gyakorlatai ellentétben állnak, illetve ellenzik Az Utolsó Napok Szentjeinek Jézus Krisztus Egyháza által elfogadott tanításokat vagy szokásokat?

12. Vannak-e kifizetetlen adósságaid? Miként lesznek kifizetve ezek az adósságok a missziód előtt, vagy kezelve a missziós szolgálatod idején?

13. Vagy-e jelenleg vagy voltál-e korábban olyan fizikai, szellemi vagy érzelmi állapotban, amely megnehezítené számodra a megszokott misszionáriusi napirend fenntartását, amikor is napi 12-15 órát kell dolgoznod, beleértve a napi 2-4 órányi tanulást, a napi 8-10

órányi gyaloglást vagy kerékpározást, és így tovább?

14. Diagnosztizáltak-e vagy kezeltek-e valaha diszlexiával vagy más olvasási zavarral? Ha igen, nem feszélyez-e, ha fel kell olvasnod a szentírásokból vagy más írott szövegből? Úgy gondolod, hogy a társad segítségével képes lennél kívülről megtanulni a szükséges szentírásrészeket és egyéb tudnivalókat? Milyen módokon ellensúlyozod jelenleg ezt a rendellenességet?

15. Diagnosztizáltak-e vagy kezeltek-e valaha beszédzavarral? Ha igen, nem feszélyez-e, ha mások előtt kell beszélned? Úgy érzed, hogy rendelkezel a megfelelő eszközökkel, amelyek segítségével képes vagy tanulni, tanítani és kommunikálni?

16. Szedtél-e valaha gyógyszert vagy részesültél-e egyéb kezelésben a következő állapotok bármelyikére: figyelemhiányos zavar (ADD), figyelemhiányos hiperaktivitás-zavar (ADHD), szorongás, depresszió, kényszerbetegség (OCD), illetve autizmus spektrumzavar (beleértve az Asperger-szindrómát is)? Ha igen, kérlek, fejtse ki.

17. Ha kaptál kezelést ezen állapotok bármelyikére, és a kezelés abbamaradt, akkor ez orvos felügyelete mellett történt-e? Ha nem, akkor miért hagytad abba? Mennyire funkcionálsz jól azóta kezelés, illetve gyógyszerek nélkül? Legutóbb mikor álltál gyógyszeres kezelés alatt a felsorolt állapotok miatt? ■

A missziós felkészüléssel kapcsolatban rövidfilmeket és egyéb forrásanyagokat találsz az lds.org/go/81850 oldalon.

A sikeres missziós szolgálatodat akadályozó érdemességi vagy egészségügyi állapotok közül számos legyőzhető. Keress segítséget ezekhez! Ha még akkor is lesznek egészségügyi természetű aggályaid, amikor készen állsz szolgálni, oszd meg ezeket a püspököddel vagy gyülekezeti elnököddel. Ez lehetővé teszi majd, hogy az egyház fontolóra vegye a konkrét körülményeidet, mielőtt kijelöl téged egy misszióba. Lásd például Fletcher nővér történetét a kérdések után.

KÉPES LESZEK OTT SZOLGÁLNI?

Írta: Erika Fletcher

Már akkor tudtam, hogy szolgálni akarok, amikor az első centet bedobtam a missziós perselyként szolgáló befőttesüvegembe. Amikor kihirdették, hogy a nővérek 19 éves kortól szolgálhatnak missziót, addigra már 12 éve gyűjtöttem rá. Habár nem voltam benne biztos, hogy ez-e számomra a megfelelő időpont, az Úr megválaszolta az imáimat, én pedig sugalmazást éreztem arra, hogy benyújtsam a missziós papírjaimat.

Azt akartam, hogy a missziós elhívásom pont nekem való legyen, és tudtam, hogy csak akkor lehet bennem békesség, ha őszinte vagyok az egyházi vezetőimmel – különösképpen az egészségi állapotomat illetően. Epilepsziám van. Ez az állapot váratlan rohamokkal jár. Szerencsére az állapotom gyógyszerek segítségével teljesen ellenőrzés alatt tartható. Viszont így is fennállt annak a lehetősége, hogy annyira rá vagyok utalva ezekre a gyógyszerekre, hogy ez korlátozza, hová szólíthat a szolgálati megbízásom.

El lehet képzelni a meglepetésemet, amikor a Dominikai Köztársaság Santo Domingo Keleti Misszióba hívtak el szolgálni! Volt azonban egy gond: kiderült, hogy a Dominikai Köztársaságban nem kapható a gyógyszerem. Összezavarodtam. Miért sugalmazná az Úr az egyházi vezetőknek, hogy olyan helyre küldjenek, ahol nem áll rendelkezésre a gyógyszerem?

A családommal közösen imádkoztunk válaszáért. Erős meggyőződéssel éreztem, hogy az Úr valóban azt akarja, hogy a Dominikai Köztársaságban szolgáljak, így hát nekiálltunk felkészülni. Az orvosom felírt nekem egy másfél évnyi adagot a gyógyszerből, de a biztosításom csak egy évet fedezett, így fél évnyi adagot magunknak kellett kifizetnünk. Hittel haladva előre végül találtunk egy megfizethető megoldást.

Amikor elválasztottak, a cövekelnököm azzal áldott meg, hogy az állapotom nem lesz rám hatással a misszióm alatt – olyan ígéret volt ez, amelynek a beteljesedéséről bizonysgomat tehetem. Habár a fizikai képességeim határait feszegettem, tudom, hogy Jézus Krisztus engesztelése által képes voltam leküzdeni a kihívásokat, melyekkel a misszióm előtt és alatt szembesültem. ■

Annak ellenére, hogy epilepsziája van, Fletcher nővér (balra) is képes volt missziót szolgálni (ezen a képen a társával, a misszióelnökkel és a misszióelnök feleségével látható).

5 DOLOG, amit a misszionáriusi létről a TAN ÉS

Írta: Charlotte Larcabal

Egyházi folyóiratok

Akár misszióra készülsz, akár egyszerűen csak azt keresed, hogyan beszélhetnél a barátaidnak a hitéről, létezik egy olyan nagyszerű kalauz, melyet akár egy másik misszionáriusi kézikönyvnek is nevezhetnénk.

Ez pedig a Tan és szövetségek. Ebben újonnan kinyitlatkoztatott, gyönyörű tanokat találunk az örökkévaló családokról; arról, hogy mi történik, amikor meghalunk; és hogy miként kell megszervezni Jézus Krisztus egyházát. Találunk benne ugyanakkor az evangélium megosztására vonatkozó, újra és újra elismételt parancsolatokat. Tulajdonképpen annyi ígélet és intelem szerepel benne a misszionáriusokhoz címezve, hogy akár úgy is tekinthetsz e szentíráskönyvre, mint az evangélium megosztásához adott kalauzra.

Példának okáért itt van öt gyönyörű igazság a misszionáriusi munkával kapcsolatosan, amelyeket pusztán a Tan és szövetségeket olvasva is megismerhetsz.

1

Nem kell amiatt aggódnod, hogy hova fogsz kerülni!

T&Sz 80:3: „Menjetek tehát és prédikáljátok evangéliumomat. Északra vagy délre, keletre vagy nyugatra, nem számít, mert nem hibázhatjátok el.”

„Nem hiszem, hogy a »nem számít« kifejezés, ahogy az Úr ebben a szentírásban használja, arra utalna, miszerint Őt nem érdekli, merre munkálkodnak a szolgálói. Sőt, nagyon is érdekli. [...] Ő sugalmazza, vezérli és irányítja felhatalmazott szolgálóit. Amikor a misszionáriusok arra törekednek, hogy egyre méltóbb és hozzáértőbb eszközök legyenek az Ő kezében, és a tőlük telhető legtöbbet teszik a feladataik hithű ellátásáért, akkor »nem hibázhatj[á]k el« – bárhol szolgáljanak is.”¹

- David A. Bednar elder

2

Bánj kincsként a szentírásokkal, és tudni fogod, hogy mit mondj.

T&Sz 84:85: „[Halmozzátok fel] elmétekben állandóan az élet szavait, és az adott órában megadatik nektek az a rész, [amely] minden egyes embernek kimérendő.”

„Amikor tanulás és hit által felhalmozod a szentírások és az utolsó napi próféták szavait, jobban vágyasz majd az evangélium megosztására. Ígéretet kapsz arra, hogy a Lélek segítségével fogod tudni, mit mondjál tanítás közben.”²

- *Prédikáljátok evangéliumomat!*

SZÖVETSÉGEKBŐL *tanulhatsz*

3

Mindenhol vannak az evangéliumot kereső emberek.

T&Sz 123:12: „Mert sokan vannak még a földön..., akiket elvakít az emberek körmönfont ravaszkodása, amivel lesben állnak, hogy megtévesszenek, és akik csak azért vannak távol az igazságtól, mert nem tudják, hol találjanak rá”.

„Körülöttetek mindenhol, mindennap ott vannak azok a barátok és felebarátok, »akik csak azért vannak távol az igazságtól, mert nem tudják, hol találjanak rá«. A Lélek irányítása szerint megoszthattok egy gondolatot, egy meghívást, egy SMS-t vagy egy Twitter-üzenetet, amely megismerteti barátaitokkal a visszaállított evangélium igazságait.”³

- David A. Bednar elder

4

Jól imádkozz, hogy jól taníts!

T&Sz 42:14: „És a Lélek a hit imája által adatik meg nektek; és ha nem kapjátok meg a Lelket, akkor nem taníthattok.”

„A misszionáriusok ereszkedjenek térdre és könyörögjenek az Úrhoz, hogy oldja meg a nyelvüket, hogy rajtuk keresztül szóljon azok megáldására, akiket tanítani fognak. Ha így tesznek, új világosság érkezik majd az életükbe. Nagyobb lesz az e munka iránti lelkesedés. El fognak jutni arra a felismerésre, hogy nagyon is valóságos értelemben az Úr szolgálói ők, és az Ő nevében szólnak. Másféle reakciókban lesz részük azoktól, akiket tanítanak.”⁴

- Gordon B. Hinckley elnök (1910-2008)

5

A Szentlélek bizonyoságot fog tenni azoknak, akikhez szóltok.

T&Sz 100:7-8: „De parancsolatot adok nektek, hogy amit az én nevemben hirdettek, azt minden dologban komoly szívvel, a szelídség lelkével hirdessétek. És ezt az ígéretet adom nektek, hogy amennyiben ezt teszitek, kitöltetik a Szentlélek, bizonyoságot téve mindazon dolgokról, amiket mondotok.”

„A Szentlélek Krisztus világosságán keresztül működhet. Az evangéliumi igazságok tanítója nem ült el semmi idegent vagy akár újat egy felnőttben vagy egy gyermekben. A misszionárius vagy a tanító inkább kapcsolatot teremt Krisztus már jelen lévő Lelkével. Az evangélium már ismerősen fog »csengeneni« számukra.”⁵

- Boyd K. Packer elnök (1924-2015)

Tűzz ki egy célt!

Ez csak a kezdet. Miközben az idén a Tan és szövetségeket tanulmányozod, tűzd ki célul, hogy annyit tanulsz a misszionáriusi munkáról, amennyit csak tudsz. Majd pedig tégy meg minden tőled telhető azért, hogy néhány tanítást ezek közül az életedben is elkezdj alkalmazni. Emlékezz: „Ha... Istent kívánjátok szolgálni, el vagytok hívva a munkára. Mert íme, a mező fehér, készen az aratásra” (D&C 4:3-4). ■

JEGYZETEK

1. David A. Bednar: Elhíva a munkára. *Liahóna*, 2017. máj. 68.
2. *Prédikáljátok evangéliumomat! Útmutató a misszionáriusi szolgálathoz* (2008). 19.
3. David A. Bednar: Elhíva a munkára. 70.
4. Gordon B. Hinckley, “Missionary Service,” *First Worldwide Leadership Training Meeting*, Jan. 11, 2003, 20.
5. Boyd K. Packer, “The Light of Christ: What Everyone Called to Preach the Gospel, Teach the Gospel, or Live the Gospel Should Know” (address delivered at the seminar for new mission presidents, June 22, 2004), 2, Church History Library, Salt Lake City.

6

OK, AMIÉRT tényleg szükségünk van az EGYHÁZRA!

Írta: Eric B. Murdock és Joshua J. Perkey
Egyházi folyóiratok

Hallottál már olyat, hogy valaki megkérdezi, minek is van egyház? Vagy talán azt, hogy miért is van rá szükségünk? Miért is ne lehetnének lelkiek saját magukban – elvonulva a hegyekbe vagy a tengerpartra vagy más különleges helyre –, és az elég is lenne?

Kétségtelenül igaz, hogy bárhol légy is, közel lehetsz Istenhez (sőt, ez kifejezetten ajánlott!), de Mennyei Atya az általános lelki-ségnél *jóval többet* tartogat számodra. Azt szeretné, hogy a tőled telhető legjobb légy. Mi több, azt szeretné, ha örökölnéd mindazt, amivel Ő rendelkezik, és örök életet nyernél. Ennek megtételéhez ráadásul tervet és szervezetet is készített számodra. A terv a szabadítás terve, Az Utolsó Napok Szentjeinek Jézus Krisztus Egyháza pedig a szervezet – „az egyetlen igaz és élő egyház az egész föld színén” (lásd T&Sz 1:30).

Íme hat ok, amiért tényleg szükségünk van az egyházza.

1. Hogy Jézus Krisztus evangéliumáról tanuljunk, és részt vegyünk benne

Az egyháztagsággal járó egyik áldás az, hogy tanulhatunk az evangélium teljességéről (lásd T&Sz 1:17–23). Ha őszinte vágy él bennünk a tanulásra, és ha alázatosak, imádságosak, szorgosak és engedelmesek vagyunk, akkor bizonyosságot nyerhetünk, és reménységünk lehet Jézus Krisztus feltámadásában és engesztelésében.

Az egyházi vezetőktől és az egyházi anyagokból egyéb alapvető tanokról is tanulunk, beleértve az evangélium visszaállítását, a próféták elhívását napjainkban, valamint az Istenség valódi természetét. Az igaz tan szerinti élet örömet és boldogságot hoz számunkra.

2. Hogy részesüljünk az alapvető szertartásokban és szövetségekben

Mennyei Atya munkája az, hogy „véghezvigye... az ember halhatatlanságát és örök életét” (Mózes 1:39). Néha azonban megfeledkezhetünk arról, hogy az Ő munkája a mi részünkről is igényel egy kis munkát! Az evangélium szertartásainak és szövetségeinek való engedelmesség által válunk jogosulttá az örök élet áldásaira. Russell M. Nelson elnök ezt mondta: „Nem *kívánhatjuk* be magunkat Isten színe elé. Engedelmeskednünk kell a törvényeknek, amelyeken azok az áldások alapszanak [lásd T&Sz 130:20–21].”¹

A szertartások, melyekben részt veszünk, és a szövetségek, melyeket megkötünk, szükségesek számunkra ahhoz, hogy visszatérjünk Mennyei Atyánk színe elé, és Vele éljünk. E szertartásokhoz és szövetségekhez szükség van a papságra – az pedig csak Isten igaz egyházában áll rendelkezésre. E szövetségek nélkül el lennénk veszve.

Azért van az egyházunk, hogy megvilágosodhassunk, és hogy tudhassuk az igazságot. Ez megadta nekem a szükséges tudást – a szabadítás tervének ismeretét.

Nicholas M., USA, Ohio

3. Hogy segítsük egymást útközben

D. Todd Christofferson elder a Tizenkét Apostol Kvórumából azt tanította, hogy „az egyik fő ok, amiért az Úrnak egyháza van, az, hogy a szentek olyan közösségét alkossa meg, akik támogatják egymást a »szoros és keskeny ösvényen, mely az örök élethez vezet« [2 Nefi 31:18]”².

Az egyházban törődő kapcsolatokat alakíthatunk ki másokkal. Segíthetünk egymásnak keresztüljutni a nehéz időszakokon, amikor vezetünk, tanítunk és egymás mellett járunk (lásd Isten gyermeke vagyok. *Himnuszok*, 189. sz.; Efézusbeliek 2:19). Jeffrey R. Holland elder a Tizenkét Apostol Kvórumából a következőket mondta: „Mindannyian Isten gyermekei vagyunk, és muszáj tanítanunk egymást; muszáj segítenünk egymásnak »mutatni az utat«”³. Erre az egyház a tökéletes hely!

Az egyházban szertartásokban részesülhetünk, szövetségeket köthetünk, és a családukat az örökkévalóságra egymáshoz pecsételhetik. Ez Mennyei Atya földi szervezete, papsági hatalommal és felhatalmazással. Hogy az evangélium igazságára és arra tanítsa az embereket, hogy jöjjenek Krisztushoz, és hogy felkészítse az embereket a felmagasztosulásra.

Shantelle M., Ausztrália

Azért van az egyházunk, hogy segítsen olyan környezetet teremteni, ahol az egyháztagok összegyűlhetnek és segíthetnek egymásnak tanulni és növekedni. Az egyház azért létezik, hogy segítsen a tagjainak krisztusibbá válni azáltal, hogy mindenkit a másokra való odafigyelésre buzdít, és a terhek leemelésére azokról, akiket szeretünk és akikkel törődünk. Olyan biztonságos helyet is létrehoz, ahol az emberek a meggyőződésük szerint élhetnek.

Jeremy P., USA, Illinois

Az egyházon keresztül örökkévaló családom lehet, benne a szüleimmel, a húgaimmal, egy nap pedig majd a saját családommal is.

Wilford P., Brazília, São Paulo

Az egyház segít nekünk a szeretet és az evangélium terjesztésében szerte a földön, és abban, hogy világosságot vigyünk az erkölcsi sötétségben lévő világba.

Kenzi B., USA, Washington

Az egyház révén végigmehetünk a halhatatlansághoz és örök élethez vezető ösvényen, hogy azután örökké Mennyei Atyáinkkal és a családukkal éljünk.

Emma W., USA, New Hampshire

4. Hogy segítsen a családoknak felkészülni az örök életre

Egy másik fontos ok, amiért itt van nekünk az egyház, hogy segítsen a családoknak jogosulttá válni az örök életre. A templom pecsételő szertartása lehetővé teszi, hogy a családok örökre együtt legyenek. Ahhoz, hogy ez megtörténhessen, úgy kell élnünk, hogy érdemesek legyünk ezen áldások elnyerésére. Az egyház segít a családoknak abban, hogy segíthessék egymást ennek megtételében.

Ahogy Christofferson elder tanította: „Az evangélium tanításának és a papsági szertartások egyház általi elvégzésének lényege, hogy a családok jogosulttá váljanak az örök életre.”⁴ Így tehát az egyház segít nekünk megfelelni e szövetségeknek – és segít abban, hogy egymást is támogassuk ezen az úton.

5. Hogy megáldja az embereket szerte a világon

Christofferson elder azt mondta, hogy amikor együtt munkálkodunk az egyházban, Mennyei Atya „olyan szükséges dolgokat te[het] meg, amelyeket egyének vagy kisebb csoportok nem képesek megvalósítani”⁵.

Tudtad, hogy az elmúlt 30 év során az egyház minden évben 40 millió amerikai dollár értékben nyújtott jólléti és emberbaráti segélyeket, valamint végzett szolgálati projekteket? Az egyháztagok által adott nagylelkű adományok és önkéntes szolgálat olyan dolgokat valósít meg, amelyeket semmilyen más módon nem lehetne.

A rendkívüli misszionáriusi programunkon keresztül a misszionáriusok világszerte megosztják az emberekkel az evangélium világosságát. Jelenleg közel 105 000 misszionárius szolgál (beleértve a fiatal felnőtteket és az idősebb tagokat is). Hú! Ez több, mint némelyik város teljes lakossága!

Ráadásul az egyháztagok jószívű felajánlásainak köszönhetően az egyház rendelkezik az ahhoz szükséges forrásokkal, hogy világszerte templomokat építsen. 2018 áprilisában 189 működő, épülő vagy már bejelentett templom volt.

Az egyház segít nekünk fenntartani a szervezettséget, a tanításokat, és létrehozni az egyháztagok számára egy támogató rendszert. Egyháza megalapítása révén az Úr ügyel arra, hogy a helyes tanokat tanítsák. Az egyház olyan kinyilatkoztatásokkal, normákkal és irányelvekkel szolgál a tagok számára, amelyek segítenek nekünk úgy élni, ahogy Krisztus szeretné.

Rachel F., USA, Arizona

6. Hogy felépüljön Isten királysága a földön

Az egyik fontos ok, amiért Isten egyházat hozott létre, az, hogy ez Isten királysága itt a földön (lásd T&Sz 65). Az Úr Joseph Smithre, és az azóta őt követő összes prófétára és apostolra ruházta a papság kulcsait. Christofferson elder ezt tanította: „E kulcsok felhatalmazása révén őrzik meg az egyház papsági tisztségviselői a Szabadító tanának tisztaságát és az Ő szabadító szertartásainak sértetlenségét.”⁶

Az egyházi vezetőkön keresztül az Úr igazgatni tudja a munkáját, és szolgálattételt tud nyújtani a gyermekeinek. Ilyen vezetés nélkül mindenféle hamis elgondolás és tanítás fenyegetne azzal, hogy sötét, tiltott ösvényekre vezet minket. Más szavakkal: azért van szükségünk a valóban elhívott és elrendelt próféták és apostolok által nyújtott védelemre, hogy ennek segítségével meg tudhassuk, miként érhetjük el az örök életet. Ez kizárólag az Úr egyházában valósul meg. ■

Az egyház által meg lehet valósítani olyan dolgokat, amelyekre az egyén nem lenne képes.

Emma W., USA, Utah

Az egyház segít nekünk, mert Mennyei Atya tudta, hogy ezek nehéz idők lesznek. Tudta, hogy szükségünk lesz egy prófétára itt a földön, aki vezet bennünket. Ő ismer minket.

Matthew P., USA, New Hampshire

JEGYZETEK

1. Russell M. Nelson: Most van itt az idő a felkészülésre. 2005. áprilisi általános konferencia.
2. D. Todd Christofferson: Minek az egyház? 2015. októberi általános konferencia.
3. Jeffrey R. Holland, “Teaching and Learning in the Church,” *Ensign*, June 2007, 90.
4. D. Todd Christofferson: Minek az egyház?
5. D. Todd Christofferson: Minek az egyház?
6. D. Todd Christofferson: Minek az egyház?

Milyen tevékenységekkel tölthetem értékesebben a szabadidőmet?

„Alma is beszélt a fontossági sorrendekről, amikor azt tanította, hogy »ez az élet egy próbatételi állapot lett; idő arra, hogy felkészüljünk az Istennel való találkozásra« (Alma 12:24). Habár lehet, hogy szükségünk van egy kis segítségre ahhoz, hogy megtudjuk, miként használjuk az idő értékes ajándékát arra, hogy felkészüljünk az Istennel való találkozásra, az Urat és családjainkat biztosan a lista elejére helyezzük.”

Ian S. Ardern elder a Hetvenektől:
A felkészülés ideje. 2011. októberi általános konferencia.

Célozd meg valaminek a befejezését!

Csinálj valami olyat, ami számít! Néha teljesen felesleges dolgokkal vesztegetem el az idő-

met, például két órát netezek, aztán később már bánom. Megpróbálhatnál kifejleszteni egy új tehetséget, dolgozhatsz a Személyes fejlődésen vagy Az Isten iránti kötelességen, segíthetnél egy testvérednek vagy barátodnak a tanulásban, írhatnál egy történetet, vagy rendet rakhatnál – a lehetőségek száma végtelen. Én aszerint élek, hogy a szabadidőm eltöltése lehetőleg közelebb vigyen valaminek a befejezéséhez.

Kimberly A., 19 éves, USA, Alaszka

Válj azzá, aki lenni szeretnél!

Van egy idézet a napalinkban: „Tedd fel magadnak a kérdést, hogy amit ma teszel,

közelebb visz-e ahhoz, ahol holnap lenni szeretnél!” Gondold át, milyen emberré szeretnél válni, és milyen céljaid vannak. Válaszd azt, hogy olyan dolgokat fogsz tenni, amelyek segítenek elérni ezeket a célokat. Olyan dolgokat tegyél, amelyek lehetővé teszik, hogy melletted maradjon a Lélek, és amelyek megfelelnek *A fiatalság erősségéért* füzetben szereplő mércéknek.

Amy P., 16 éves, USA, Kentucky

Énekelj vagy hallgass himnuszokat!

Az én legkedveltebb szabadidős tevékenységem az, hogy himnuszokat énekelek! Azt a célt tűztem magam elé, hogy annyi egyházi himnuszt tanulok meg kívülről, ahányat csak tudok. Általában letöltök néhány himnuszt, amelyeket meg akarok tanulni, és így bármikor meghallgathatom őket, ha van egy szabad percem.

Justice O., 16 éves, Nigéria, Orlu

Tanulmányozd a Mormon könyvét!

Én a Mormon könyve tanulmányozásával teszem jelentősebbé és értékesebbé a szabadidőmet. Ez vallásunk záróköve, és ahogy Joseph Smith próféta mondta, „aki annak előírásai szerint él, közelebb kerül Istenhez, mint bármely más könyv által” (bevezetés a Mormon könyvéhez).

Lynne T., 18 éves, Ghána, Accra

Tűzz ki célokat!

Először azon kell elgondolkodnod, hogy ki is szeretnél lenni pár év múlva. Aztán eldöntheted, hogy mit kell kezdened most a szabadidőddel ahhoz, hogy elérd ezt a célt. Én minden nap végén végiggondolom a céljaimat, és tervet készítek arra, hogy mit kezdek másnap a szabadidőmmel.

Agostinelli elder, 20 éves, Chile Santiago Nyugati Misszió

Tanulmányozd a tant!

A szabadidőd eltöltésének egyik nagyszerű módja az Úr tanának tanulmányozása. Örökkévaló szemszögből nézve a szentírásoknak, az egyházi folyóiratok cikkeinek és más felemelő anyagoknak az olvasása sokkal inkább a hasznodra válik, mint bármilyen más tevékenység.

Josh C., 13 éves, USA, Tennessee

A válaszok célja nem az, hogy hivatalos egyházi tanokat jelentsenek ki, hanem hogy segítséget nyújtsanak, és bemutassák mások nézőpontjait.

Ha Isten előre ismeri minden döntésünket, akkor mi értelme van az önrendelkezésünknek?

Ez a kérdés évszázadok óta foglalkoztatja az embereket. A mi válaszuk két alapvető, kinyilatkoztatott igazságon alapul:

Isten mindent tud. Isten látómezejét nem korlátozza az idő (lásd T&Sz 38:2). Volt továbbá egy örökkévalóságnyi személyes tapasztalata velünk, mielőtt e földre jöttünk volna, tehát jobban ismeri mindegyikünk hajlamait és jellemét, mint mi magunk.

Van önrendelkezésünk. Intelligens lények vagyunk, Isten gyermekei, aki szeret bennünket, és létrehozott egy tervet, amely lehetővé teszi, hogy hasonlóvá váljunk

Őhozzá - ha azt választjuk, hogy engedelmeskedünk Neki (lásd T&Sz 93:27-32; Ábrahám 3:21-25). Az önrendelkezés azt jelenti, hogy önmagunk cselekedhetünk ahelyett, hogy velünk cselekednének (lásd 2 Nefi 2:14, 16, 27).

Az, hogy Isten töviről hegyire ismeri a jellemünket, és előre tudja a döntéseinket, nem okozja a döntéseink meghozatalának. Mivel ismer bennünket, és mivel van önrendelkezésünk, Ő arra hív és csalogat - de nem kényszerít! - minket, hogy jót tegyünk, és higgyünk Jézus Krisztusban (lásd Moróni 7:16-17).

Te mit gondolsz?

„Hogyan jöhetek ki jobban a családommal?”

A választat és - ha szeretnéd - nagy felbontású fényképedet 2018. szeptember 15-ig adhatod le a liahona.lds.org oldalon (kattints a „Submit an Article or Feedback” felíratra).

A válaszok átszerkesztésre kerülhetnek terjedelem, illetve érthetőség szempontjából.

**VAJON
ISTEN
VALÓBAN
SZÓLNI akar
HOZZÁTOK?
IGEN!**

RUSSELL M. NELSON ELNÖK
IDÉZVE INNEN: AZ EGYHÁZRA VONATKOZÓ KINYILATKOZTATÁS,
AZ ÉLETÜNKRE VONATKOZÓ KINYILATKOZTATÁS
2018. ÁPRILISI ÁLTALÁNOS KONFERENCIA

Hat módja annak, hogy mindenkor emlékezzünk a Szabadítóra

Írta: Gerrit W. Gong elder
a Tizenkét Apostol Kvórumából

Minden héten, amikor veszünk az úrvacsorából, szövetségben ígérjük, hogy a Szabadítóra mindenkor emlékezzünk. Az *emlékezni* szóhoz kapcsolódó 400-nál is több szentírásból merítve most felsorolok hat módot arra, ahogyan mindenkor emlékezzünk Őrá.

Először is, mindenkor emlékezni tudunk Őrá azzal, ha bízunk a szövetségeiben, az ígéreteiben és a bizonyosságot nyújtó szavaiban.

Másodszor, mindenkor emlékezni tudunk Őrá azzal, ha egész életünkben hálásan elismerjük az Ő kezét.

Harmadszor, mindenkor emlékezni tudunk Őrá azzal, ha bízunk Benne, amikor bizonyosságot nyújt nekünk afelől, hogy „aki megbánta bűneit, annak megbocsáttatik, és én, az Úr, nem emlékszem azokra többé” (T&S 58:42).

Negyedszer, az Úr szeretné, ha emlékeznénk arra, hogy Ő mindig hazavár minket.

Ötödször, mindenkor emlékezni tudunk Őrá a sabbat napján az úrvacsora által. Halandó szolgálatának végén és feltámadt szolgálatának elején – mindkét alkalommal – Szabadítónk vette a kenyeret és a

bort, és azt kérte, hogy emlékezzünk a testére és a vérére.

Az úrvacsora szertartása során tanúsítjuk az Atyaistennek, hogy készek vagyunk Fia nevét magunkra venni, Őrá mindenkor emlékezni, és parancsolatait betartani, melyeket nekünk adott, hogy Lelke mindig velünk lehessen (lásd Moróni 4:3; 5:2; T&S 20:77, 79).

Végül pedig, hatodszor, a Szabadító azt a felhívást intézi hozzánk, hogy mindig emlékezzünk Őrá, ahogyan Ő is mindig emlékezik ránk.

Szabadítónk azt mondja:

„Igen, ők tán megfélelkeznek, de én nem fogok elfeledkezni rólad...

Íme, kezem tenyerére véstelek” (1 Nefi 21:15–16; lásd még Ésaías 49:15–16).

Bizonysága így hangzik: „Én vagyok az, aki felemeltetett. Én vagyok Jézus, akit keresztre feszítettek. Én vagyok Isten Fia” (T&S 45:52).

Alázatosan bizonyságot teszek, és azért imádkozom, hogy mindenkor emlékezzünk Őrá – mindig, mindenben, és minden helyen, ahol csak vagyunk (lásd Móziás 18:9). ■

Részletek egy 2016. áprilisi általános konferenciái beszédéből.

A kaliforniai Redwood Cityben született.

2018. március 31-én támogatták a

Tizenkét Apostol

Kvóruma tagjaként.

4 gyermeke és
3 unokája van.

Egyik edzője biztatására jelentkezett az iskolai focicsapatba, és egyből megszerette!

1980. januárjában vette feleségül Susan Lindsay-t a Salt Lake templomban

1986-ban az Egyesült Államok Külügyminisztériumánál tanácsosként szolgált Washington D.C.-ben.

A Tajvan Tajpej Misszóban szolgált teljes idejű misszionáriusként.

Mindig imádkozhatok

Kérdések az imáról

Pipáld ki az összes olyan választ, amellyel egyetértesz. Írd hozzá a saját válaszaidat, aztán oszd meg valakivel az imáról tanultakat.

1. Miért szeretné Mennyei Atya, hogy imádkozz?

- Hallani szeretne felőlem, mert az Ő gyermeke vagyok
- Mert segíteni szeretne nekem

2. Mikor szoktál imádkozni?

- Minden este és reggel
- Amikor félek
- Amikor el kell döntenem valamit

3. Hol szoktál imádkozni?

- A szobámban
- Kint a csillagok alatt

4. Miről szoktál imádkozni?

- A gondjaimról
- Arról, hogy mi történt aznap

5. Miből ismered meg Mennyei Atya válaszait?

- A szentírásokból, amikor olvasom őket
- Amikor békességet érzek

AZ ÉN IMANAPLÓM

- Írd le, hogy mi aggaszt, vagy miben van szükséged segítségre.
- Imában beszéljess erről Mennyei Atyáddal.
- Miután imádkoztál, csendben figyelj a Szentlélekre.
- Figyelj tovább a hét folyamán, hogy mikor és hogyan kapsz válaszokat.
- Írd le a kapott válaszokat.

IMAEMLEKEZTETŐ kártya

„Az ima az első, a középső és az utolsó dolog, amit tennünk kell.”
- Henry B. Eyring elnök

.....

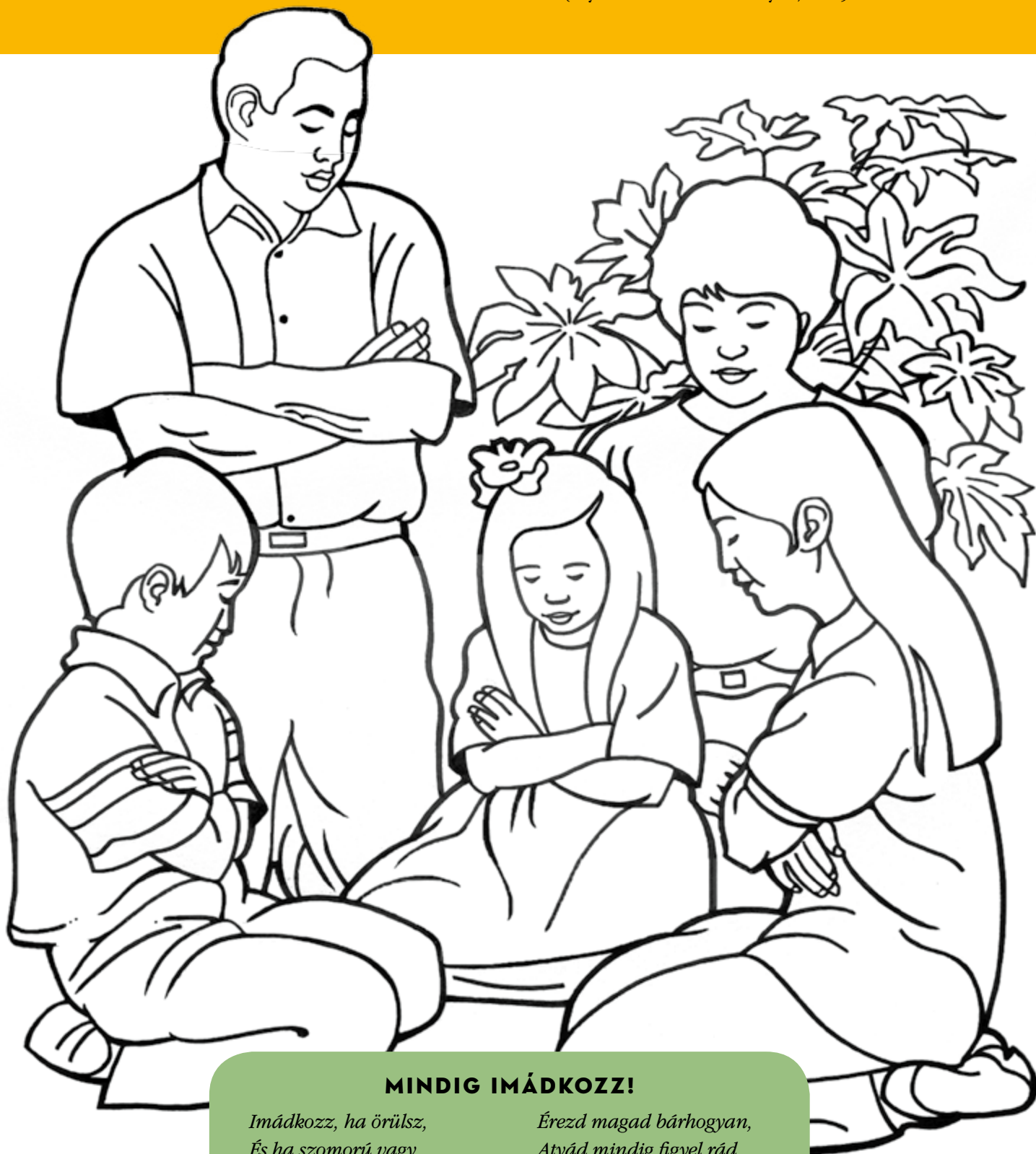
IMAEMLEKEZTETŐ kártya

„Úgy ismerhetjük meg az Urat és úgy bízhatunk Benne, ha imádkozunk.”
- Bonnie H. Cordon nőtestvér

.....

„Szólj, figyel rád, Ő hallja imád.
Gyermeke vagy, érti szíved szavát”
(Gyermekek énekeskönyve, 6–7.).

MINDIG IMÁDKOZZ!

*Imádkozz, ha örülsz,
És ha szomorú vagy.
Imádkozz, ha megijedsz,
S ha eldurran az agy.*

*Érezd magad bárhogyan,
Atyád mindig figyel rád.
Legyen a napod rossz vagy jó,
Mindig mondd el az imád!*

Teresa Weaver verse alapján

Szia!
A nevem
Steffani!

Úgy próbálom elérni, hogy fényljen a világosságom, hogy megosztom a biznyságomat.

Egy szépséges sziget

Srí Lankán élek. Ez egy szépséges szigetország India déli csücskénél. Vannak trópusi erdők, zöldeeskék tengerünk, és ősi, történelmi romjaink. Nagyon szeretem a hazámat!

Barátok mindenhol

Az iskolámba különböző országokból származó gyerekek járnak. Vannak köztük keresztények, muszlimok, hinduk és buddhisták is. Mindannyian kedvesek és barátságosak vagyunk egymással.

Ragyogó bizonyság

1. Egy ijesztő felkérés

Egy nap a keresztény tanulóknak volt egy különleges gyűlésük. Felkértek minket, hogy osszuk meg a bizonyságunkat. Néma csend lett a teremben. Senki nem ment fel a színpadra. Mindenki túlságosan félt! Én is így éreztem, mert nagyon félnék vagyok.

3. A bizonyágom megosztása

Elmondtam az osztálytársaimnak, hogy Mennyei Atya szeret minket, és azt szeretné, hogy gyakran beszéljünk Vele. Megosztottam az imával kapcsolatos élményeimet. Elmondtam, hogy tudom, hogy Mennyei Atya mindig meghallgat, és segíteni szeretne nekem. Örültem, hogy volt bátorságom megosztani a bizonyágomat. Úgy éreztem, mintha ragyogó fénysugár lennék egy csendes szobában.

2. „Menj, menj!”

Akkor egy meleg hullám árasztott el, és éreztem, hogy a Szentlélek ezt mondja nekem: „Menj, menj!” Elmondtam a szívemben egy gyors imát. Izgatottan remegett a gyomrom, miközben felsétáltam a színpadra.

4. Megyek és megteszem

Az egyik kedvenc szentírásbeli történetem a Mormon könyvében található, ahol Nefi azt mondja, hogy megy és megteszi, amit az Úr parancsol. Remélem, nekem is mindig meglehet a bátorságom, hogy megtegyem, amit Mennyei Atyám szeretne tőlem.

KÜLDJ NEKÜNK EGY CSILLAGOT!

Jézus azt kérte, hogy „fényljék a ti világosságtok az emberek előtt” (Máté 5:16). Te hogyan éred el, hogy fényljen a világosságod? Küldj nekünk ímélnélben egy fényképet a csillagokról a történeteddel, a fényképeddel és a szüleid beleegyezésével a liahona@ldschurch.org címre.

A „NEMHARCOLÁS” ígérete

Írta: Myrna M. Hoyt

Igaz történet alapján, magyar átdolgozás

„[V]ették a kardjaikat és mind[le]n fegyver[ü]ket... és mélyen eltemették őket a földbe” (Alma 24:17).

Ez a nap fantasztikusnak ígérkezett! Hamarosan megérkezik Tibi unokatesója, Marcsi, és egy teljes hetet marad náluk. Tibi már alig várta, hogy együtt játsszanak, és megmutathassa neki a játékeit.

Amint Marcsi megérkezett, azonnal meg is kezdődtek a kalandok. Az első két napon a dinókkal játszottak, és még kalózosat is. Jól szórakoztak. De a harmadik napon már nem mentek ilyen jól a dolgok. Tibi és Marcsi *semiben* sem tudott megegyezni.

„Menjünk ki az udvarra, és a fán a házikó legyen az űrhajó!” – mondta Tibi.

„Nincs hozzá kedvem. Inkább maradjunk bent és rajzoljunk!” – mondta Marcsi.

„Bent lenni uncsi!”

„Nem is uncsi! Mindig azt játszunk, amit *te* akarsz. Miért mindig te döntöd el, hogy mit csináljunk?!”

Tibi és Marcsi egyre csak vitatkozott. Már nem szórakoztak valami jól. Tibinek nem tetszett, amit akkor érzett, amikor veszekedtek. Aztán eszébe jutott valami.

„Figyu, Marcsi! – szót Tibi. – Csináljuk azt, amit az anti-nefi-lehiták.”

„A kicsodák?”

„Az anti-nefi-lehiták. Ezek olyan emberek voltak a Mormon könyvében, akik elásták a kardjaikat. Sokat

háborúztak, aztán sajnálták, és bűnbánatot tartottak. Megígérték Mennyei Atyának, hogy soha többet nem fognak harcolni. Elásták a fegyvereiket a földbe, hogy megmutassák, hogy be akarják tartani az ígéretüket.”

Tibinek hirtelen támadt egy ötlete. „Csináljunk játékból kardokat, és temessük el, és ígérjük meg, hogy nem fogunk harcolni egymással.”

„Oké!” – egyezett bele Marcsi.

Tibi és Marcsi előszedett pár műanyag építőjátékot a gyerekszobából, és mindenféle kardokat csináltak

belőlük. Volt köztük hosszú. Volt köztük rövid. És volt köztük olyan, amelyik sokféle színben pompázott. Amikor elkészültek, Tibi és Marcsi kicipelték a fegyvereiket a nagy előszobaszőnyegre.

„Játsszuk azt, hogy a szőnyeg egy nagy gödör” – mondta Tibi.

A két gyerek leült a szőnyeg mellé. Aztán egyenként letették a kardjaikat a szőnyegre, mintha éppen elásnák azokat.

„Megígérem, hogy nem fogok többet harcolni” – jelentette ki Tibi, amikor az utolsó játék kardot is rádobta a kupacra.

„Én is – mondta Marcsi. – És most már menjünk játszani! Mit akarsz csinálni?”

„Rajzoljunk!” – mondta Tibi mosolyogva.

Marcsi viszonzta a mosolyt. „Utána pedig menjünk ki és játsszunk úrhajósat!”

A hét hátralevő részében Tibi is és Marcsi is betartotta, amit megígért. És miután abbahagyták az egymás elleni harcot, a közös játékot is sokkal jobban élvezték. ■

A szerző az Amerikai Egyesült Államokban, Utah-ban él.

1940-et írunk. Hollandiában járunk a második világháború idején, ahol a kilencéves kislány, Grace Vlam él. A náci Németország éppen az imént támadta meg Hollandiát.

BUMM! BUMM!

Hajnali három óra volt, és a városra egyre hullottak a bombák. Az egyik percben a kislány még az ágyában aludt, a következőben pedig Apa már mindenkit arra utasított, hogy húzódjon fedezékbe. Grace mostanra már a konyhaasztal alatt kuporgott az apukájával, anyukájával és az öccseivel, Heberrel és

Alvinnal. Kintről behallatszott a robbanások döreje és az üvegszilánkok csörömpölése. Nagyon hangos volt!

„Mi lesz velünk?” – kérdezte Grace Apától.

Apa megsimogatta a kislány haját. „Nem tudom – mondta. – De mondjunk el egy imát.”

A Vlam család tagjai szorosan átkarolták egymást.

„Drága Mennyei Atyánk! – imádkozott Apa. – Kérünk, őrizd meg a családukat biztonságban.”

Egy idő után a zajok elhalkultak. Nem hallatszott több robbanás. Biztonságban voltak!

„Bármilyen történjék is,
Isten gondoskodni fog
a családukról” –
jelentette ki Anya.

A békeesség hangja

Írta: Megan Armknecht

Igaz történet alapján

Anya megfogta Grace kezét, és rámosolygott. „Emlékszel, amikor egymáshoz pecsételtek minket a templomban?”

Grace bólintott. Amikor Indonéziából Hollandiába költöztek, útközben meg tudtak állni Utah-ban, hogy egymáshoz pecsételjék őket a Salt Lake templomban.

„Bármilyen történjék is, Isten gondoskodni fog a családkról” – jelentette ki Anya.

Másnap Grace éppen a város főterén volt, amikor meghallotta a légtalmi szirénákat. Felnézett, és repülőgépeket látott a feje fölött, amelyekből apró fekete valamik hullottak. Csak állt, és tátott szájjal bámult.

Egy férfi elkezdett kiabálni neki: „Fuss! Azok bombák!”

Grace hazarohant, a szíve a torkában dobogott, ahogy biztonságban beesett a bejárati ajtón.

Pár nappal később a nácik – akik akkor kormányozták Németországot – hivatalosan is elfoglalták Hollandiát. Időnként elfogták azokat, akik korábban katonatisztként szolgáltak. Mivel Apa régebben a holland hadsereg tisztje volt, a náci tisztek állandóan figyelték.

„Ez úgysem történhet meg Apával – gondolta Grace. – Az egyház tagjai vagyunk, és Apa vezető a misszióelnökségben. Isten meg fogja őt védeni.”

A bombázások után a Vlam családnak el kellett költöznie a városukból. Az új iskolájában Grace az egyik nap meghallotta, hogy a többi tanuló sugdolózik.

„Ma elfogtak pár embert!”

„Visszajönnek valaha?”

Grace félt. Vajon Apával minden rendben? Hazaszaladt, amilyen gyorsan csak bírta. Amikor berontott az ajtón, Anyát az előszobában találta.

„Tényleg igaz? – kérdezte Grace. – Apa elment?”

Anya nem mondott semmit, de Grace kiolvasta a szomorú tekintetéből, hogy Apát elvitték. Hadifogoly lett. Grace nekidőlt a falnak. Még ahhoz is túlságosan félt, hogy sírjon.

„Most mit fogunk csinálni?” – gondolta.

Abban a pillanatban Grace meghallotta, ahogy egy hang ezt mondja: „Újra látni fogod az édesapádat.” A hang nyugodt és érthető volt. Grace tudta, hogy ez a Szentlélek hangja volt. Ettől egy kicsit jobban érezte magát.

Nem tudta, hogy pontosan mi fog történni, de azt tudta, hogy Mennyei Atya gondoskodni fog róla és a családjáról.

Folytatása következik... ■

A szerző az Amerikai Egyesült Államokban, New Jersey államban él.

„Tudom, hogy Jézus Krisztus él; szeretem Őt, és teljes szívemből tudom, hogy Ő mindannyiunkat szeret.”

Írta: Ronald A. Rasband elder
a Tizenkét Apostol Kvórumából

Az egyház vezetői mellett állni. Liahóna, 2016. máj. 49.

Írta: Jörg Klebingat
elder

a Hetvenektől

A futball és a vasárnapok

Németországban a futball a legnépszerűbb sport. Ötéves voltam, amikor apa beíratott engem egy futballklubba. Hetente három-négy alkalommal volt edzés. A mérkőzések főleg szombatra vagy vasárnapra estek. Amikor éppen nem a csapattal fociztam, akkor a barátaimmal fociztam. Majdnem mindennap sötétedésig játszottunk.

Amikor 15 lettem, egy nagyobb város csapatában kezdtem játszani. A futball komolyabbá vált. Gyakrabban edzettünk. Több helyre mentünk. Több ellenféllel játszottunk. A foci volt az életem.

Egyszer, amikor már 18 éves voltam, éppen egy koncerten jártam. Láttam egy hozzám hasonló korú fiút. Kitűnt a többiek közül. Nem ivott, nem dohányzott, nem káromkodott. Tudni akartam, hogy miért. Megtudtam, hogy Az Utolsó Napok Szentjeinek Jézus Krisztus Egyháza tagja. A példája arra indított, hogy többet akarjak megtudni erről. Később aztán csatlakoztam az egyházhoz.

Miután megkeresztelkedtem, megtudtam két dolgot. Az egyik, hogy nem kellene a sabbaton fociznom, hanem helyette inkább istentiszteletre kellene mennem. A másik, hogy Mennyei Atya azt várja tőlem, hogy missziót szolgáljak. Viszont meglehetősen jól fociztam. Volt egy barátom, akivel gyerekkorunk óta együtt futballoztunk. Mindketten ajánlatot kaptunk, hogy profi játékosként folytassuk. Ő elfogadta. Én úgy döntöttem, hogy magam mögött hagyom a futballt, és inkább misszióba megyek. Nem volt nehéz döntés, mert tudtam, hogy az egyház igaz.

A családomnak és a barátaimnak viszont nehezükre esett elfogadni a döntésem. Nem értették, hogy mit csinállok. A szüleim a futballozó barátomról szóló újságkivágásokat küldözgettek nekem. Ez nem volt könnyű számomra, ám soha, de soha nem bántam meg, hogy missziót szolgáltam.

Mennyei Atya azóta is mindennap megáld, mert úgy döntöttem, hogy missziót szolgállok. Megáldott békességgel. Éreztem a helyes döntés meghozatalából fakadó jó érzést. ■

Dávid és Góliát

Írta: Kim Webb Reid

Dávid egy juhokat őrző fiú volt. A bátyjai katonák voltak, és igyekeztek megvédeni a népüket. Egy nap az édesapja elküldte Dávidot, hogy vigyen élelmet a testvéreinek.

Amikor Dávid odaért, látott egy óriási katonát, akit Góliátnak hívtak. Góliát kijelentette, hogy ha bárki le tudja őt győzni, akkor vége lesz a háborúnak. De senki nem volt elég bátor, hogy megharcoljon vele.

Dávid azt mondta, hogy majd ő megharcol Góliáttal. A király azt mondta Dávidnak, hogy ne tegye. Dávid csak egy fiú volt, Góliát pedig erős és hatalmas! Dávid azonban tudta, hogy Isten segíteni fog neki. Végül a király azt mondta: „Eredj el, és az Úr legyen veled!”

Góliáttal
ellentétben Dávid
nem viselt páncélt.
Felvett egy követ,
és bekészítette
a parittyájába.
Ezt a követ
hozzávágta Góliát
homlokáéhoz.
Góliát
összerogyott!
Dávid győzött!
Megmentette a
népét.

Néha én is nagy, ijesztő gondokkal szállok szembe.
Amikor Isten segítségét kérem, Ő segít erősnek lennem. ■

Az 1 Sámuel 17 alapján.

Én is jó példa lehetek

ILLUSZTRÁCIÓ: APRYL STOTT

Írta: **Marvin J. Ashton**
elder (1915–1994)

a Tizenkét Apostol
Kvórumából

PRÓBÁLKOZZA- TOK TOVÁBB!

Az örök életért folytatott versenyben erőfeszítés kell a győzelemhez – állandó munka, törekvés, és jó kitartás Isten segítségével.

A mikor a Szabadító azon intelmére gondolkodom, miszerint jókedvvel tegyük meg mindazon dolgokat, amelyek hatalmunkban állnak [lásd T&Sz 123:17], akkor eszembe jut a tékozló fiú apja. Az apa sajnó szívvel fogadta tévelygő fia viselkedését és elvesztését. Mégsem említik, hogy panaszkodott volna: „Mit rontottam el? Mit tettem, hogy ezt érdemlem?”
Vagy: „Hol vallottam kudarcot?”

Úgy tűnik, hogy ehelyett keserűség nélkül viselte fia helytelen viselkedését, és szeretettel fogadta őt vissza. „Mert ez az én fiam meghalt, és feltámadott; elveszett, és megtaláltatott” (Lukács 15:24).

Amikor családtagjaink csalódást okoznak nekünk, olyankor különösképpen szükségünk van arra, hogy kitartást tanuljunk. Mindaddig, amíg szeretetet, türelmet és megértést tanúsítunk – még ha nem is tapasztalható előrelépés –, nem vallottunk kudarcot. Muszáj tovább próbálkozni. [...]

Az örök életért folytatott versenyben erőfeszítés kell a győzelemhez

– állandó munka, törekvés, és jó kitartás Isten segítségével.

[M]indannyian fájdalommal és akadályokkal fogunk szembekerülni. Részünk lehet szívfájdalomban, bánatban, halálban, bűnökben, gyengeségben, szerencsétlenségekben, testi betegségben, fájdalomban, az elme gyötrelmeiben, igazságtalan bírálatban, magányban vagy elutasításban. Ahogyan e kihívásokat kezeljük, az határozza meg, hogy botlókövekké vagy építőelemekké válnak-e. A bátrak számára előrelépést és fejlődést tesznek lehetővé e kihívások. [...]

Gyermekként néha azt mondják nekünk, hogy minden rendben lesz. Az élet azonban nem ilyen. Bárki légy is, adódní fognak gondjaid. A tragédiák és csalódások váratlan behatolók életünk terveibe. [...]

A nagyság legjobban azon mérhető le, hogy az ember mennyire reagál jól az élet azon eseményeire, amelyek teljességgel igazságtalannak, értelmetlennek és meg nem érdemeltnek tűnnek. [...]

Jézus a Krisztus. Állandó jelzőfényként áll előttünk nagyszerűségének egyik jele, a kitartása, amelyet utánoznunk kell. Jól tartott ki a földi tartózkodása folyamán, miközben a kín és az elutasítás legerősebb fajtáit szenvedte el. Tanúságomat teszem arról, hogy Isten segíteni fog nekünk kitaratani, amikor meghozzuk azt az erőfeszítést, hogy a tanításai szerint éljünk, hogy az iránymutatását keressük, és hogy betartsuk a parancsolatait. ■

“If Thou Endure It Well,” Ensign, Nov. 1984, 20–22. (Részlet.)

**A TÉKOZLÓ FIÚ.
KÉSZÍTETTE: JUSTIN WHEATLEY**

„Mikor aztán magába szállt; monda: Az én atyámnak mily sok bérese bővölködik kenyérben, én pedig éhen halok meg!
Fölkelvén elmegyek az én atyámhoz, és ezt mondom néki: Atyám, vétkeztem az ég ellen és te ellened.
És nem vagyok immár méltó, hogy a te fiadnak hivattassam; tégy engem olyaná, mint a te béreseid közül egy!
És felkelvén, elméne az ő atyjához” (Lukács 15:17–20).

FIATAL FELNŐTTEKNEK

**ERIC MEGTANULT
BÍZNI ISTENBEN**

*Bár súlyos fogyatékkal él, a
ghánai Eric így is képes felismerni
a jó dolgokat az életében.*

44

FIATALOK TANÍTÓI
**FIATALOK BEVONÁSA
TECHNIKAI
ESZKÖZÖK RÉVÉN**

30

JÖVŐBELI MISSIONÁRIUSOK
**KÉSZÜLJ FEL EZEKSEL
A KÉRDÉSEKSEL**

50

GYERMEKEK
**VÁLASZOLD MEG
AZ IMÁRÓL SZÓLÓ
KÉRDÉSEKET**

66

AZ UTOLSÓ NAPOK
SZENTJEINEK
JÉZUS KRISZTUS
EGYHÁZA

